

Η ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

φεστιβάλ Άνδρου
2015 & 2016

ΕΚΔΟΣΗ 2017

Φωτογραφίες
Εν Άνδρω
Δ. Αντωνέλλος

Σχεδιασμός Εξωφύλλου
Δ. Αντωνέλλος

Σχεδιασμός, Σελιδοποίηση
Γ. Τσιαχρή

Εκτύπωση, Βιβλιοδεσία
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΥΠΡΗ
Τηλ. 210 8542020
www.skypris.gr

ISBN:

Η ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

φεστιβάλ Άνδρου
2015 - 2016

φωτ. Εν Άνδρω

Το Θέατρο, το Φεστιβάλ κι εμείς...

Του Διαμαντή Μπασαντή

- Τι μένει στον θεατή όταν σβήσουν τα φώτα και πέσει η αυλαία της σκηνης; Τι απομένει στον ακροατή όταν τελειώσει μια συναυλία;

Το αιώνιο ερώτημα κάθε θεάματος ή ακροάματος. Παλαιότερα έμεναν μερικές φωτογραφίες, κάποιες αφίσες, μερικά γραπτά. Στην εποχή μας με το βίντεο και τις ηχογραφήσεις μένουν περισσότερα. Όμως ελάχιστα όλα αυτά αποτυπώνουν από την ζωντανή σκηνική παρουσία που βίωσε ο θεατής ή ο ακροατής. Στη μνήμη του μένουν διάσπαρτες εικόνες και ήχοι και μια αίσθηση που με τον καιρό αναπόφευκτα ξεθωριάζουν.

- Τι απομένει όμως από μια ολόκληρη σειρά θεαμάτων, συναυλιών, παραστάσεων, που απαρτίζουν ένα φεστιβάλ, το οποίο διαρκεί μερικές εβδομάδες; Πως μπορεί κανείς να αθροίσει ετερόκλητες ή διαφορετικές παραστάσεις σε ένα όλο και να βγάλει μερικά συνολικά συμπεράσματα;

Το αιώνιο ερώτημα του απολογισμού. Το αιώνιο ερώτημα του πολιτισμού: τι αποτυπώνεις το μέρος ή το όλο;

Πρακτικά πρέπει να βάλεις τα δρώμενα σε μια σειρά. Να τα αξιολογήσεις ξεχωριστά. Και στο τέλος να καταλήξεις σε μερικά συμπεράσματα που να αξιολογούν και την ποιότητα ενός εκάστου, αλλά όλων των δρώμενων μαζί. Και συνάμα να συμπεριλάβεις στην αξιολόγηση και την ανταπόκριση του ακροατηρίου σε αυτά. Όστε να δεις τι άφησαν καθένα και όλα αυτά πίσω τους. Με τον τρόπο αυτό βέβαια αξιολογείς και την εποχή, αλλά και το κλίμα της. Και το πως επέδρασαν όλα αυτά στην κοινωνία.

Με αυτά τα ερωτήματα μετά την ολοκλήρωση του 2^{ου} Φεστιβάλ Άνδρου σκεφτήκαμε μια αποτίμηση των δύο πρώτων χρόνων ενός καινούριου θεσμού που στήθηκε γύρω και μέσα από το Ανοιχτό Θέατρο Χώρας.

Επιχειρήσαμε να δούμε πως και σε τι βαθμό η Άνδρος βρέθηκε, έστω και για λίγες μέρες, στο επίκεντρο του καλοκαιρινού πολιτιστικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Ποιοι καλλιτέχνες, θεατρικά σχήματα, μεγάλα θέατρα, γνωστοί σολίστ, μουσικά σύνολα, σημαντικοί τραγουδιστές και τραγουδίστριες, πέρασαν από το νησί μας. Και τι στίγμα άφησαν όλοι αυτοί στο νησί μας μέσα από την ανταπόκριση του κοινού της Άνδρου.

Από τον ενθουσιασμό στην διστακτικότητα

Κατ' αρχήν όσα έγιναν το 2015 και το 2016 είχαν ως αφετηρία το ανοιχτό Θέατρο. Το Θέατρο ήταν η εστία για όλα αυτά. Όμως για να γίνουν όλα χρειάστηκε ένας νέος θεσμός: το Φεστιβάλ. Και τα δύο, Θέατρο και Φεστιβάλ, άλλαξαν την εικόνα της Άνδρου.

Το Θέατρο, ήταν η «αναγκαία» προϋπόθεση. Το Φεστιβάλ ήταν η «ικανή» προϋπόθεση. Και τα δύο μαζί αποτέλεσαν την αναγκαία και ικανή προϋπόθεση για να ανοίξει πανιά η Άνδρος σε ένα νέο πολιτιστικό πεδίο: του θεάτρου, της μουσικής, των πολυθεαμάτων.

- Όμως, πως εξέλαβε το κοινό της Άνδρου τα δύο πρώτα χρόνια αυτό το μεγάλο πολιτιστικό ταξίδι;
- *Με ενθουσιασμό την πρώτη χρονιά και με διστακτικότητα τη δεύτερη. Και όμως και οι δύο χρονιές είχαν τον ίδιο άξονα αναφοράς: ότι καλύτερο ή ότι πιο επίκαιρο υπήρχε στην ελληνική καλλιτεχνική αγορά.*
- Γιατί άραγε την πρώτη χρονιά υπήρξε ενθουσιασμός και την δεύτερη –παρά την διεύρυνση της θεματολογίας και των θεαμάτων– υπήρξε δισταγμός;

Το ερώτημα αυτό μας απασχόλησε ιδιαίτερα. Οι απαντήσεις που καταγράψαμε ήταν δύσκολες, αντιφατικές, ελκρινείς. Και αναφέρονται και στην κοινωνία της Άνδρου και της ελληνικής κοινωνίας.

φωτ. Δ. Αντωνέλλος

Το 2015

Το 2015 η κοινωνία της Άνδρου είδε με αυξημένο ενδιαφέρον, αλλά και με πολύ μεγάλη περιέργεια, την έλευση στο νησί τόσων μεγάλων θεατρικών σχημάτων, μουσικών συνόλων και καλλιτεχνικών ονομάτων. Στο αυξημένο ενδιαφέρον συνέβαλαν και οι λίγες σχετικώς παραστάσεις, αλλά και η σχετικά σύντομη διάρκεια –τρεις εβδομάδες– του Φεστιβάλ.

Επιπλέον ο χρόνος του Φεστιβάλ ήταν οι τρεις εβδομάδες ήταν οι πρώτες του Αυγούστου που συνέπεσαν πρακτικά και με την μικρή σεζόν της Άνδρου. Έτσι ανδριώτες και επισκέπτες, που έτυχε να είναι στο νησί, έσπευσαν να δουν τα πιο γνωστά σχήματα ή ονόματα, όπως οι Φίλιππος Πλιάτσικας, Δήμητρα Γαλάνη κλπ. Και στο θέατρο πολλές φορές έγινε το αδιαχώρητο με παραστάσεις όπως οι Τρωάδες και οι Αχαρνές.

Εκτιμώντας την προσέλευση μπορούμε να πούμε πως ήταν κυρίως τα δημοφιλή ονόματα που προσέλκυσαν το κοινό. Αυτά κυριάρχησαν επί της τέχνης. Λογικό. Ζούμε στην εποχή των δημοφιλών ονομάτων. Ονομάτων που αναδεικνύονται κυρίως από «μαζικά» μέσα όπως η τηλεόραση και το you tube. Και «λαϊκών» θεαμάτων ή θεαμάτων που προσελκύουν πολύ κόσμο μέσα από το brand name (καταξιωμένο όνομα). Δεν ζούμε σε μια εποχή αναζήτησης ή μηνυμάτων...

Συμπέρασμα πρώτο: ήταν κυρίως η εποχή –και όχι η τέχνη– που επέβαλε τις προτεραιότητες στην πλειοψηφία των προσερχόμενων. Ήταν τα δημοφιλή ονόματα που μάζεψαν κυρίως τον πολύ κόσμο. Απόδειξη αυτού ήταν πως το μουσικό τρίο της τζαζ δεν πέτυχε να γεμίσει το θέατρο, αν και ποιοτικά η τζαζ που έπαιξε ήταν ότι καλύτερο μπορούσε να ακούσει κανείς στην Ελλάδα. Όμως η τζαζ δεν είναι στις δημοφιλείς προτιμήσεις της καλοκαιρινής Ελλάδας ή των μεγάλων ακροατηρίων των ΜΜΕ!

Συμπέρασμα δεύτερο: η κοινωνία της Άνδρου «αγκάλιασε» ότι θεώρησε «δικό» της. Τα δικά της σχήματα. Τα δικά της θεάματα. Τα δικά της ακροάματα. Προσήλθε μαζικά να δει τα «δικά» της παιδιά. Το Θέατρο προσέφερε τον αναγκαίο χώρο και το Φεστιβάλ ήταν η ικανή προϋπόθεση ώστε όλα αυτά να παρουσιαστούν μαζί σε μια δεδομένη περίοδο.

Από αυτή την άποψη Θέατρο και Φεστιβάλ δημιούργησαν μια μεγάλη επιτυχία για τα περισσότερα τοπικά σχήματα. Κάτι που μπορεί στο μέλλον να αυξηθεί αν αξιοποιηθεί ο χώρος και ο θεσμός και από άλλα σχήματα, σύνολα και καλλιτέχνες από όλη την Άνδρο.

Όμως τα τοπικά σχήματα δεν αρκούν για να βάλουν την Άνδρο στο καλοκαιρινό πολιτιστικό στίγμα της Ελλάδος και το Φεστιβάλ να αποκτήσει ευρύτερη οντότητα. Χρειάζεται λοιπόν και το κοινό της Άνδρου (καλοκαιρινό και άλλο) να μάθει να αναζητά και κάτι πιο πέρα από τα «δικά» του και τα «οικεία» της τηλεόρασης.

φωτ. Δ. Αντωνέλλος

Το 2016

Το 2016 έγινε μια προσπάθεια, εκ μέρους των οργανωτών, να «απλωθεί» χρονικά, χωρικά, καλλιτεχνικά και ηλικιακά το Φεστιβάλ. Να βγει από το Θέατρο και να συμπεριλάβει και άλλες περιοχές της Άνδρου. Να προβάλλει περισσότερες καλλιτεχνικές εκφράσεις. Να απευθυνθεί σε περισσότερες ηλικίες και να τα καταφέρει σε μεγαλύτερη χρονική διάρκεια.

Στόχος των διοργανωτών – αλλά και αίτημα της ανδιώτικης κοινωνίας – να «φέρει κόσμο» το Φεστιβάλ στο νησί. Και να συμβάλει ώστε να μεγαλώσει η σεζόν της Άνδρου.

Καλό το αίτημα. Καλύτερη η πρόθεση. Αλλά δεν πέτυχαν. Η κοινωνία της Άνδρου έδειξε να επαναπαύεται στις «δόξες» της πρώτης χρονιάς. Έδειξε διστακτικότητα στις πολλές και διαφορετικές παραστάσεις. Δεν στήριξε με την παρουσία της δυναμικά την δεύτερη χρονιά. Στήριξε και πάλι ότι θεώρησε «δικό» της. Τα τοπικά μουσικά σύνολα. Τις τοπικές θεατρικές ομάδες. Το υπόλοιπο Φεστιβάλ περίμενε να το στηρίξουν οι άλλοι... Ποιοι άλλοι; Μα οι άλλοι που θα έρχονταν από την Αθήνα και την Ελλάδα!!!

Κάποιοι περίμεναν πως από μόνο του το Φεστιβάλ, στα πρώτα βήματα του, θα έφερνε κόσμο!!! Κάπως έτσι και οι διοργανωτές να επέκτειναν δυσανάλογα με τις δυνατότητες του νησιού τόσο την θεματολογία όσο και τον χρόνο του Φεστιβάλ.

Σύντομα όμως έγινε φανερό πως η Άνδρος δεν ήταν έτοιμη ακόμα να στηρίξει μια τέτοια προσπάθεια. Έτσι από άποψη προσέλευσης κοινού το 2^ο Φεστιβάλ δεν είχε την επιτυχία που θα έπρεπε.

Παρά το άνοιγμα που έγινε για παραστάσεις και εκτός Θεάτρου, παρά την διεύρυνση της θεματολογίας, παρά την ευρεία ποιοτική γκάμα θεαμάτων και ακροαμάτων, το Φεστιβάλ λίγα πράγματα πέτυχε, από άποψης προσέλευσης...

Έτσι απέτυχε να γίνει έστω μια παράσταση του Φεστιβάλ στο Γαύριο λόγω ανυπαρξίας χώρου. Και η μια που έγινε στο Κόρθι, σε ένα ξεχωριστό περιβάλλον, μπορεί να πέτυχε οργανωτικά, αλλά η προσέλευση ήταν σχετικά περιορισμένη. Αν και συμμετείχαν τέσσερις «γερόλυκοι» του ελληνικού ροκ όπως ο Λάκης Παπαδόπουλος, ο Γιάννης Μηλιώκας, ο Νίκος Ζιώγαλας, ο Γιάννης Γιοκαρίνης.

Αλλά και στην Χώρα που υπήρξε ένα εξαιρετικό ροκ-θέαμα από τον Βασίλη Παπακωνσταντίνου και τον Γιάννη Ζουγανέλη και υπήρξε μια καλύτερη προσέλευση δεν ήταν αρκετή για να καλύψει τους διοργανωτές. Τέλος, οι κλόουν και οι ξυλοπόδαροι και οι παραστάσεις δρόμου στην Χώρα για το αφιέρωμα Φελίني έτυχαν περιορισμένης ανταπόκρισης από το κοινό.

φωτ. Δ. Αντωνέλλος

Ας μην ξεχάσουμε πως παρά το γεγονός πως από το Ανοιχτό Θέατρο πέρασαν μερικοί από τους κορυφαίους του ελληνικού έντεχνου τραγουδιού, όπως η Μαρία Φαραντούρη, ο Μανώλης Μητσιάς, η Γεωργία Νταγάκη, η Άλκηστη Πρωτοψάλτη, η Έλλη Πασπαλά και ο Θάνος Μικρούτσικος η ανταπόκριση του κοινού δεν ήταν η αναμενόμενη. Ανταπόκριση σημαντική είχαν μόνο τα μεγάλα θεατρικά σχήματα όπως το Εθνικό Θέατρο με την Λυσιστράτη του Μαρμαρινού και η τριλογία της Ορέστειας του Χουβαρδά.

Συμπέρασμα τρίτο: Αποδείχθηκε τελικά πως την σεζόν –τουλάχιστον στην Άνδρο– δεν την επεκτείνουν οι πολλές και μεγάλες εκδηλώσεις. Αλλά οι εκδηλώσεις πετυχαίνουν για την ώρα μόνο αν ανταποκρίνονται στην συγκεκριμένη περιορισμένη σεζόν του νησιού και εστιάζουν στο Σαββατοκύριακο ή στην τοπικότητα.

Μπορεί η παραπάνω διαπίστωση να μην μας ενθουσιάζει, αλλά αυτό είναι το συμπέρασμα μετά από εμπειρία 3 εβδομάδων Φεστιβάλ το 2015 και 6 εβδομάδων το 2016. Και μετά από 40 περίπου εκδηλώσεις που καταγράψαμε αυτά τα δύο χρόνια.

Ίσως να φταίει το είδος του τουρισμού της Άνδρου, που στηρίζεται σε επισκέπτες του Σαββατοκύριακου κυρίως από την Αττική. Ίσως η σχετικά περιορισμένη τουριστική σεζόν. Ίσως ο χαρακτήρας της κοινωνίας του νησιού. Ίσως η οικονομική κρίση. Ίσως το ότι δεν επιδιώχθηκαν εκ των προτέρων από τους διοργανωτές μια σειρά συνέργειες με τους επαγγελματίες του νησιού. Όστε όλοι να ξέρουν τα δεδομένα του Φεστιβάλ και να κάνουν ότι μπορούν να το προβάλλουν και να το εκμεταλλευτούν. Αλλά συνάμα να εκμεταλλευτεί κι αυτό τις δυνατότητες του νησιού.

Συμπέρασμα τέταρτο: Μια απλή επανάληψη του δεύτερου συμπεράσματος του 2015. Και το 2016, όπως συνέβη και το 2015, η κοινωνία της Άνδρου «αγκάλιασε» ότι θεώρησε δικό της. Απόδειξη η μεγάλη προσέλευση κόσμου σε όλα σχεδόν τα ανδριώτικα θεάματα. Και αντιστρόφως η σχετικά περιορισμένη προσέλευση σε θεάματα πέρα από τα «δικά» της όπως το εξαιρετικό λαϊκό πολυθέαμα των Ποντίων. Ή, η μέτρια προσέλευση σε μερικές από τις κορυφαίες στιγμές του έντεχνου ελληνικού τραγουδιού του 20^{ου} αιώνα, που παρουσιάστηκαν στην Άνδρο.

Κάπως έτσι το νησί δυσκολεύτηκε μπροστά σε όλο αυτό τον πολιτιστικό πληθωρισμό της δεύτερης χρονιάς και επέλεξε για μια ακόμα φορά αυτά που «ξέρει» και του είναι «οικεία».

φωτ. Εν Άνδρω

Όμως ένα Φεστιβάλ με έντονο τοπικό χαρακτήρα, από τους ανδριώτες και μόνο για τους ανδριώτες, πέρα από την αυτοϊκανοποίηση δεν μπορεί να προσφέρει πολλά και να έχει απήχηση πέρα από τα όρια του νησιού. Και φυσικά δεν μπορεί να αποτελέσει άξονα αναφοράς σε πανελλήνιο επίπεδο. Συνεπώς πρέπει να επιδιωχθούν οι συνέργειες των διοργανωτών με όλο τον επαγγελματικό κόσμο του τουρισμού και του πολιτισμού του νησιού για να δούμε καλύτερα αποτελέσματα τα επόμενα χρόνια.

Δια ταύτα...

Πάμε πάλι πίσω στα αρχικά ερωτήματα μας: Τι απομένει στη μνήμη όταν τελειώσει το θέαμα, όταν σταματήσει η μουσική, όταν σβήσουν τα φώτα της σκηνής και πέσει η αυλαία; Τι απομένει όταν τελειώσει ένα μακρύ και σπουδαίο καλοκαίρι πολιτισμού, όπως αυτό που μας πρόσφερε επί δύο χρόνια το Θέατρο και το Φεστιβάλ;

Ψάξαμε την ιστοσελίδα μας. Και βρήκαμε δεκάδες κριτικές και παρουσιάσεις. Και του 2015 και του 2016. Ήταν εκεί σχεδόν για όλα τα δρώμενα. Έλειπαν δύο-τρία. Έτυχε να απουσιάσουμε ή δεν τα καταγράψαμε λόγω φόρτου εργασίας.

Αλλά, έστω κι έτσι, όλη αυτή η μακριά σειρά τόσων δρώμενων αποτύπωνε ένα πανόραμα αυτών των δύο πρώτων σημαντικών και «πειραματικών», χρόνων του Θεάτρου και του Φεστιβάλ.

Με την έμπρακτη αρωγή μερικών φίλων αποφασίσαμε αυτή την έκδοση. Ως αναφορά στις μνήμες πολιτισμού που καταγράφηκαν για δύο στην καλοκαιρινή Άνδρο. Αποτυπώνουμε, λοιπόν, τις κυριότερες στιγμές αυτών των δύο χρόνων. Για να διασώσουμε με τρόπο μας αυτές τις δύο πρώτες ξεχωριστές διαδρομές της Άνδρου σε ένα μικρό βιβλίο του Εν Άνδρω.

Το βιβλίο περιέχει κείμενα και φωτογραφίες μας από παραστάσεις που γέμισαν ασφυκτικά το Θέατρο της Άνδρου. Αλλά και από παραστάσεις που δεν κατάφεραν να το γεμίσουν. Όμως και οι πρώτες και οι δεύτερες γέμισαν τους θεατές συγκίνηση, συναισθήματα, σκέψεις, ήχους, εικόνες.

Ήταν στιγμές πολιτισμού που όσοι τις ζήσαμε δεν θα τις ξεχάσουμε. Είναι μνήμες ακριβές που αξίζουν. Και μας προσφέρθηκαν γενναιόδωρα από τους συντελεστές του Θεάτρου και του Φεστιβάλ, που κατάφεραν και έφεραν το Ηρώδειο στην Άνδρο για τρεις εβδομάδες την πρώτη χρονιά και για έξι την δεύτερη. Ήταν δύο σπουδαίες χρονιές για την Άνδρο και για όσους τις ζήσαμε.

Σημείωση: Το Θέατρο ξεκίνησε το 2013 και ολοκληρώθηκε το 2014 με χορηγία του Α. Τάτου. Σχεδιάστηκε από την Κ.Κονδυλάτου και τον Κ. Λούκο. Το Φεστιβάλ ως θεσμός ήταν ιδέα του Γ. Γlynού. Καλλιτεχνικός διευθυντής ανέλαβε ο Παντελής Βούλγαρης. (φωτ. Εν Άνδρω).

*Το θέατρο χωρά περίπου 900 θεατές.
Αν σκεφτεί κανείς πως υπήρχε πλήθος όρθιων
που δεν μπόρεσε να καθίσει τότε λογικό είναι
πως ήταν εκεί 1000 άτομα.*

Ήταν όλοι εκεί...

Ήταν όλοι στα εγκαίνια του νέου ανοιχτού θεάτρου Άνδρου. Μάλλον γιατί όλοι τα περίμεναν. Αυτό έδειξε η προσέλευση 1000 περίπου ανθρώπων στον χώρο του θεάτρου. Ίσως γιατί το ανοιχτό θέατρο σαν ιδέα πάει πίσω 15 χρόνια. Σαν σχέδιο πάει πίσω 8 χρόνια. Σαν κατασκευή πάει πίσω ...1 χρόνο!!! Μόλις πέρσι τέτοιες μέρες στον χώρο που συγκεντρώθηκαν 1000 άνθρωποι χτες ήταν μια απλή εκσκαφή και μερικά μπετά. Δηλαδή ...μια υπόσχεση!!! Και χτες ήταν ένα πολύ κομψό και καλοτοποθετημένο στον χώρο θέατρο!!!

*Εξαιρετική εικόνα, εξαιρετική οπτική, εξαιρετικός φωτισμός.
Η Άνδρος έβαλε τα παραδοσιακά της και χόρεψε στα εγκαίνια
του θεάτρου με τον Σύλλογο Γυναικών.*

Όλα έγιναν τόσο γρήγορα. Σαν μαγική εικόνα γράψαμε την πρώτη φορά που το είδαμε ολοκληρωμένο. Και σαν μαγική εικόνα και ο χώρος. Πρέπει να μπει μέσα για να δεις το καλά «κρυμμένο» θέατρο μέσα στο φυσικό περιβάλλον. Στον έναν χρόνο που κατασκευάζεται ελάχιστοι το είχαν δει. Το ενδιαφέρον, λοιπόν, ήταν μεγάλο. Και φάνηκε από την προσέλευση του κόσμου. Και να σκεφτεί κανείς πως από τις άλλες περιοχές της Άνδρου, εκτός της Χώρας, η προσέλευση ήταν περιορισμένη μιας και η Παρασκευή ήταν εργάσιμη και το καλοκαίρι στο φόρτε του, καθώς πλέον οι παραθεριστές και οι επισκέπτες είναι σχεδόν όλοι εδώ. Άρα η σεζόν στο φουλ.

Ήταν εκεί 1000 άνθρωποι. Οι περισσότεροι λίγο μεγαλύτερης ηλικίας. Ήταν εκεί άνθρωποι που για θέατρο άκουγαν και δεν πίστευαν χρόνια. Ήταν εκεί όλοι χρόνια τώρα στα φαρδιά скаλιά της Θεοσκεπάστου παρακολουθούσαν καλοκαιρινές συναυλίες και εκδηλώσεις ονειρευμένοι ένα πραγματικό θέατρο. Ήταν εκεί όλοι όσοι παρακολουθούσαν χρόνια τώρα θεατρικές παραστάσεις των διαφόρων θεατρικών ομίλων της Άνδρου στο κλειστό θέατρο της Χώρας με αιρ-κοντίσιον!!!

Και η φιλαρμονική της Άνδρου ήταν εκεί...

Ο χορηγός Αλκιβιάδης Τάτος.

Ο Παντελής Βούλγαρης που σκηνοθέτησε την βραδιά, αλλά «σκηνοθετεί» και το φεστιβάλ Άνδρου ως καλλιτεχνικός διευθυντής.

Το σημαντικότερο ήταν εκεί ο διαχρονικός χορηγός, αλλά και οι τέσσερις δήμαρχοι που όλοι συνέβαλαν, καθένας με τον τρόπο του, να γίνει το θέατρο. Γιατί τέτοια έργα είναι μια πολιτική σκυταλοδρομία. Ο ένας δίνει την σκυτάλη στον άλλον. Έτσι μόνο ολοκληρώνονται. Αλλιώς μένουν όνειρα. Ο λόγος για τον Αλκιβιάδη Τάτο, τον Δημήτρη Γιαννίση, τον Μανώλη Βάμβουκα, τον Νίκο Θεολόγου, τον Γιάννη Γλυνό και τον Θεοδόση Σουσουόδη.

Και ακόμα ήταν εκεί οι αρχιτέκτονες, Κ. Κονδυλάτου και Κ. Λούκος, που μελέτησαν το θέατρο ακόμα και οπτικά ώστε από κάθε γωνιά να έχει ο θεατής καλή θέα στη σκηνή. Για τον λόγο αυτό σε ορισμένες περιπτώσεις οι κερκίδες είναι ελαφρά ανισοϋψείς! Αλλά και οι τεχνίτες που έχτισαν την πέτρα και διαμόρφωσαν το τσιμέντο με τρόπο μοναδικό να δένουν όλα μαζί σε ένα εξαιρετικό σύνολο. Ήταν εκεί όλοι. Ακόμα και εκείνοι που δεν ήρθαν γιατί είχαν δουλειές ήταν εκεί νοερά.

Μετά ο πρώην δήμαρχος Δημήτρης Γιαννίσης είπε για την αγορά του νέου δημαρχείου και του χώρου του νέου θεάτρου και για την αίσθηση της αγκαλιάς που αποπνέει όπως κλείνει γύρω από την ορχήστρα/σκηνή. Ακολούθως ο πρώην δήμαρχος Γιάννης Γλυνός στάθηκε κυρίως στην ολοκλήρωση ενός έργου που βοήθησε να ξεμπλέξει γραφειοκρατικά και έβαλε τα θεμέλια για να το δει σε χρόνο ρεκόρ έτοιμο. Φυσικά τόσο η υπεύθυνη του Δήμου όσο και οι τρεις δήμαρχοι ευχαρίστησαν τον χορηγό τονίζοντας την μεγάλη χορηγική παράδοση της Άνδρου που συνεχίζεται και σήμερα με το θέατρο.

Ακολούθησε σύντομη συναυλία με την χορωδία του Μουσικού Συλλόγου, μετά παραδοσιακοί χοροί με τον Σύλλογο Γυναικών Άνδρου και η μουσική παρέλαση ολοκληρώθηκε με την Φιλαρμονική του Μουσικού Συλλόγου. Τέλος ο καλλιτεχνικός διευθυντής του φεστιβάλ Παντελής Βούλγαρης, προλόγισε το τρέιλερ του 1^{ου} Φεστιβάλ Άνδρου που παίχτηκε και το οποίο ήταν σκηνές από ελικόπτερο γύρω από την Άνδρο από τα γυρίσματα του εξαιρετικού φιλμ «Μικρά Αγγλία».

Πανοραμική εικόνα από την τελευταία συναυλία του 2015.
(φωτ. Δ. Αντωνέλλος).

... και μια ευχή

Καλορίζικο το νέο θέατρο και καλοτάξιδο το νέο φεστιβάλ για το οποίο θα γράφουμε πολλά στη συνέχεια. Καλοτάξιδο και το νέο θέατρο που πρέπει να αξιοποιηθεί στο έπακρο. Για να γίνει «κύτταρο πολιτισμού» το νέο θέατρο όπως το αποκάλεσαν η υπεύθυνη εκ μέρους του Δήμου και ο σημερινός δήμαρχος θα πρέπει να γίνει βήμα για όλους και για όλες τις προσπάθειες. Βήμα για όλη την Άνδρο και αναφορά για όλες τις Κυκλάδες. Χωρίς περιορισμούς και χωρίς αποκλεισμούς. Ένα «κύτταρο» είναι παραγωγικό όταν είναι ζωντανό και αναπτύσσεται και αναπτύσσει τον χώρο στον οποίο ζει...

Σημ.: Οι φωτογραφίες της εκδήλωσης είναι του Εν Άνδρω.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

1^{ου} Φεστιβάλ Άνδρου 2015

ΣΑΒΒΑΤΟ, 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

Συναυλία Φίλιππου Πλιάτσικα - Γιάννη Μηλιώκα στο νέο ανοιχτό θέατρο Άνδρου, στη Χώρα. Πρόκειται για μια αναδρομή στις καλύτερες στιγμές των δυο καλλιτεχνών απ’ το 1989 έως το 2015. Μία ξεχωριστή μουσική εκδοχή, πολύ γνωστών αλλά και «κρυμμένων» κομματιών, από την εποχή των Πυξ Λαξ και της προ-σωπικής πορείας του Φίλιππου Πλιάτσικα, μαζί με τραγούδια από την ιδιαίτερη μουσική διαδρομή του Γιάννη Μηλιώκα: «Μοναξιά μου Όλα, Ροζ, Αν θα μπορούσα τον κόσμο να άλλαζα, Για το Καλό Μου, Ποιος έχει λόγο στην αγάπη, Ποιμενικό Ροκ».

ΚΥΡΙΑΚΗ, 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

«Εκκλησιάζουσες», από τον Θεατρικό Όμιλο Άνδρου. Σε μία αθηναϊκή κοινωνία τόσο ατομικιστική, όπου οι άνδρες πολίτες βαριούνται ακόμα και να πάνε να ψηφίσουν, οι γυναίκες τούς κλέβουν τα ρούχα κι εμφανίζονται στην Εκκλησία του Δήμου, μεταμφιεσμένες σε άντρες. Όντας περισσότερες από τους άντρες πετυχαίνουν πλειοψηφία στην πρόταση της Πραξαγόρας (ενορχηστρώτριας αυτής της ίντριγκας) και καταφέρνουν να δοθεί η εξουσία στο γυναικείο φύλο. Στο ανοιχτό θέατρο Χώρας.

ΤΡΙΤΗ, 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

Τριλογία Jazz. Η καλύτερη, ίσως, σελίδα στην ιστορία της ελληνικής τζαζ. Οι εμφανίσεις της Trilogia είναι ακριβοθώρητες αλλά σπουδαίες. Την αποτελούν: Ο κορυφαίος ντράμερ Γιώργος Τρανταλίδης, που πρώτος ηχογράφησε τον παρθενικό ελληνικό τζαζ δίσκο πριν από 35 χρόνια. Ο πιανίστας και οργανίστας Γιώργος Κοντραφούρης, που έχει εμφανιστεί σε τζαζ φεστιβάλ σ’ όλο τον κόσμο και έχει συνεργαστεί με δεκάδες κορυφαίους τζαζ μουσικούς, με σημαντική προσωπική δισκογραφία. Ο Γιώτης Σαμαράς, με σπουδές στο κονσερβατόριο Bela Bartok, γρήγορα έγινε επίλεκτο μέλος της ουγγρικής τζαζ σκηνής πριν έρθει στην Ελλάδα το 1981.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

«Τρωάδες», του Ευριπίδη, από το **Εθνικό θέατρο,** με την Καρυοφυλλιά Καραμπέτη, τον Νίκο Ψαρρά, την Μαρία Κίτσου, την Κόρα Καρβούνη κ.α. Στο νέο ανοιχτό θέατρο, στη Χώρα, στο πλαίσιο του 1ου διεθνούς Φεστιβάλ Άνδρου. Μια τραγωδία δριμύ «κατηγορώ» για τις φρικαλεότητες του πολέμου και συνάμα ένα σπαρτακτικό αίτημα για αλληλεγγύη. Σκηνοθεσία: Σωτήρης Χατζάκης.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

Καλοκαιρινή συναυλία Φιλαρμονικής Μουσικού Συλλόγου Άνδρου. Δημήτρης Σιδέρης. Στο ανοιχτό θέατρο Χώρας, στο πλαίσιο του 1ου Διεθνούς Φεστιβάλ Άνδρου.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

«Αχαρνές», του Αριστοφάνη. Με τον **Βασίλη Χαραλαμπίδου,** τον **Χρήστο Χατζηπαναγιώτη,** τον **Αρη Σερβετάλη** και τον **Φάνη Μουρατίδη.** Στο νέο ανοιχτό θέατρο της Χώρας. Απόδοση και σκηνοθεσία: **Γιάννης Κακλέας.** Μετά την περσινή θριαμβευτική ανάγνωση των “Βατράχων”, ο γνωστός σκηνοθέτης θα μιλήσει για τη σύγχρονη πολιτική διαφθορά μέσα από το διαχρονικό λόγο του αττικού κωμικού που εκφέρεται από τον Δικαιόπολη, τον ήρωα που αναλαμβάνει μια πρωτοφανή πρωτοβουλία για Ειρήνη και Δικαιοσύνη.

ΠΕΜΠΤΗ, 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

Συναυλία Κατερίνας Πολέμη. Η Κατερίνα και οι μουσικοί της μπαρκάρουν σε διάφορα λιμάνια της Ελλάδας μετά από πολλά ταξίδια ανά τον κόσμο για να μοιραστούν τη μουσική τους εμπειρία με το κοινό! Μαζί της κάποιοι από τους πιο ξεχωριστούς μουσικούς της Ελλάδας: ο Δημήτρης Παπαδόπουλος στη Τρομπέτα και Flugelhorn, ο Πέτρος Βαρθακούρης στο Κοντραμπάσο και ο Δημήτρης Κλωνής στα Ντραμς. Special guest ο Massimo Dono από την κάτω Ιταλία.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

Αφιέρωμα στη μνήμη του Δημήτρη Πολέμη, δέκα χρόνια το θάνατο του μεγάλου Ανδριώτη ιστορικού. Θα μιλήσει ο ακαδημαϊκός, Μιχάλης Τιβέριος, ενώ θα προβληθεί ταινία του σκηνοθέτη, Γιώργου Δάμπαση, για τη ζωή και το έργο του ιδρυτή της Καϊρείου Βιβλιοθήκης. Στο Ανοιχτό Θέατρο της Χώρας.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

Ταξίδι στον κόσμο των κρουστών από τον Γεράσιμο Τσαγκαράκη. Μια περιήγηση στον κόσμο των κρουστών οργάνων μέσα από μουσικά έργα που αναδεικνύουν ένα ηχοχρωματικό φάσμα, το οποίο ίσως και να είναι άγνωστο στο ευρύ κοινό. Επιλεγμένες συνθέσεις από το σόλο ρεπερτόριο των κρουστών οργάνων, μερικές από τις οποίες παρουσιάζονται σε πρώτη πανελλήνια εκτέλεση. Στο ανοιχτό θέατρο Άνδρου.

ΤΡΙΤΗ, 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

Συναυλία της Δήμητρας Γαλάνη και του κουαρτέτου Chronos, στο νέο ανοιχτό θέατρο Χώρας. Η Δήμητρα Γαλάνη, μια από τις σημαντικότερες και πιο ανήσυχες ερμηνεύτριές μας, διατρέχει την ιστορία του ελληνικού τραγουδιού. Θα τραγουδήσει από την “Ξανθούλα” του Μάντζαρου μέχρι επιτυχίες των Τσιτσάνη και Χατζιδάκι, ενώνοντας το παρελθόν με το σήμερα, και έχοντας την καλύτερη παρέα: τον Πέτρο Κλαμπάνη στο κοντραμπάσο, τον Θωμά Κωνσταντίνου στο ούτι, στο λαούτο και στην κιθάρα, τον Σπύρο Μάνεση στο πιάνο και τον Χρήστο Ραφαηλίδη στο βιμπράφωνο.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

Διαγωνισμός διηγήματος και ποίησης «Ανδρέας Εμπειρικός». Πλαισιώνει η Κλεονίκη Δεμίρη με «Τραγούδια από όλη τη Μεσόγειο». Στο πιάνο ο Νεοκλής Νεοφυτίδης. Στο ανοιχτό θέατρο Άνδρου, στο πλαίσιο του 1ου Διεθνούς Φεστιβάλ.

Ωρα έναρξης: 20:00 – Ελεύθερη είσοδος

Το ροκ της δυτικής όχθης

του Διαμαντή Μπασανζή

Όσοι πήγαμε δεν μετανοιώσαμε! Και πήγαμε πολλοί. Αν σκεφτεί κανείς πως το ανοιχτό θέατρο της Άνδρου παίρνει 900 θεατές και η συναυλία είχε και ...ορθίους τότε πρέπει να είμαστε 1000 άτομα! Πήγαμε να ακούσουμε τον Φίλιππο Πλιάτσικα και τον Γιάννη Μηλιώκα στο άνοιγμα του Φεστιβάλ Άνδρου. Από πάνω μας χαμογελούσε το φεγγάρι στην πρώτη νύχτα μετά την πανσέληνο. Αυτό ήταν που έκανε τον Φίλιππο Πλιάτσικα να σχολιάσει: «αυτό το κάτι που λείπει από το φεγγάρι αφήνει χώρο να ονειρευτείς και να το συμπληρώσεις με την φαντασία σου»!

Για να ακούσεις μια συναυλία του Φίλιππου Πλιάτσικα χρειάζεσαι όνειρο και φαντασία. Και για να ακολουθήσεις τον Γιάννη Μηλιώκα χρειάζεσαι κέφι και και χιούμορ. Όλα αυτά περίσσεψαν στην επίσημη πρώτη του ανοικτού θεάτρου. Ήταν μια συναυλία βγαλμένη λες από την εποχή των Πυξ Λαξ. Ξεκίνησε με προλόγους: η υπεύθυνη του φεστιβάλ καλοσώρισε μιλώντας για καπετάνιους και ναύτες, ο δήμαρχος καλοσώρισε για λογαριασμό των καπετανέων και ο καλλιτεχνικός διευθυντής μίλησε για λογαριασμό των ναυτών! Μετά όλοι μαζί καπεταναίοι, ναύτες και επιβάτες, κόκκιμοι και άσπροι, ξεχάστηκαμε με την μουσική και γίναμε ένα: ρούχα μαζί που πλύθηκαν κι έχουνε γίνει ροζ...

Μίλησε η μουσική και όλα άλλαξαν. Ο Γιάννης Μηλιώκας μας έμπλεξε όλους. Ή, τουλάχιστον όσους δεν ήταν ξενέρωτοι και κατάφεραν και «ξεπλύθηκαν» μέσα από το τραγούδι.

Λίγο μετά την έναρξη ο Φίλιππος Πλιάτσικας μας αποκάλυψε τον gest-star της βραδιάς. Ποιος ήταν; Ο πασίγνωστος στο νησί εδώ και χρόνια πατήρ Αέτιος! Ο Αέτιος στην προγενέστερη κοσμική ζωή του υπήρξε σημαντικός παράγοντας στο ροκ σύμπαν της δυτικής όχθης!!

Όλοι ξαφνιαστήκαν όταν ο Φίλιππος Πλιάτσικας ανέφερε αρχικά τον χαμένο για πάντα φίλο του Μάνο Ξυδού και αμέσως μετά τον άλλο φίλο εκείνης της μοναδικής παρέας της δεκαετίας του 1990, τον οποίο συνάντησε χθες στην Άνδρο: τον πατέρα Αέτιο! Μίλησε με ζεστασιά και νοσταλγία για την γνωριμία και την φιλία τους.

Μίλησε για το μοναδικό NRG, εκεί στους Αγίους Αναργύρους, όπου κάποτε ο Αέτιος, ως ιδιοκτήτης του, διαμόρφωσε τις πρώτες αναφορές στο ροκ της Δυτικής Αθήνας: από τους Πυξ Λαξ και τον Λάκη Παπαδόπουλο (Λάκης με τα Ψηλά Ρεβέρ) μέχρι τους Iron Maiden!!! Εκεί, λοιπόν, στο NRG έκαναν και την πρώτη εμφάνιση τους στο ροκ της δυτικής όχθης οι Πυξ Λαξ!!!

Κατά τα άλλα η συναυλία κύλησε με τον καλύτερο τρόπο. Με παλιά τραγούδια: των Πυξ Λαξ και του Γιάννη Μηλιώκα, αλλά και νέα του Φίλιππου Πλιάτσικα. Είχε και την απαραίτητη αναφορά στους Κατσιμιχαίους! Με στίχους-αναφορά στην κοινωνία, στην

ζωή, στον έρωτα. Στίχους ευαίσθητους που άπλωναν από τον Ξυδού μέχρι τον Πλιάτσικα και από την Βαμβουνάκη μέχρι τον Ελύτη σκορπίζοντας συγκίνηση, αλλά και ένα απίστευτο κέφι. Στο τέλος όλο το θέατρο έγινε ένα και τραγούδαγε μαζί με τους καλλιτέχνες καταλήγοντας σε ένα ζωντανό κλασικό ροκ φινάλε με τους θεατές όρθιους να τραγουδάνε! Φυσικά και «έγινε το σώσε» στο μπιζάρισμα!

Ήταν υπέροχο να βλέπεις πλήθος ανθρώπους: από νεαρούς μέχρι μεγάλους να τραγουδούν με τον Πλιάτσικα και τον Μηλιώκα. Όλοι ένα. Ήταν συγκινητικό να ζεις μια βραδιά αυτό το ετερόκλητο πλήθος να τραγουδά παρέα με τα «παιδιά» των δυτικών συνοικιών της Αθήνας. Τα παιδιά μιας δύσκολης πόλης που μέσα της μεγάλωσαν ζώντας σκληρά

και τρυφερά. Τα παιδιά που σήμερα έγιναν πενηντάρηδες, αλλά εξακολουθούν να «τραγουδάνε ακόμα». Και μαζί τους συνεχίζουν να τραγουδάνε πενηντάρηδες, σαραντάρηδες, τριαντάρηδες. Γιατί το ροκ δεν είχε και δεν έχει ηλικία. Άπλωσε και απλώνει χρόνια τώρα παντού: ρυθμικά, σκληρά, μελωδικά. Στους μουσικούς δρόμους της ζωής, της κοινωνίας, της πόλης.

Η επόμενη έκπληξη ήταν στο τέλος όταν ο Φίλιππος Πλιάτσικας κάλεσε επί σκηνής τον χορηγό του θεάτρου Αλικιβιάδη Τάτο, τον καλλιτεχνικό διευθυντή του φεστιβάλ Παντελή Βούλγαρη και τον πατέρα Αέτιο μέσα σε μια θυέλλα χεικροτημάτων. Μια ροκ συναυλία πρέπει να κλείνει πάντα με ροκ τρόπο. Ή, για να το πούμε καλύτερα ο «πρίγκιπας της Δυτικής Όχθης» μοίρασε απλόχερα την αγάπη και την αναγνώριση τόσο στους δημιουργούς του Φεστιβάλ Άνδρου όσο και στον παλιό φίλο που κάποτε τον στήριξε στα πρώτα βήματα του. Όπως στήριξε και πολλούς από τους μουσικούς δημιουργούς της απεραντής «δυτικής όχθης»! Όπως στήριξε και το θρυλικό συγκρότημα των Πυξ Λαξ που έγινε μετά αναφορά για τα παιδιά τόσων ηλικιών του ελληνικού ροκ αφήνοντας το στίγμα του κι αυτό στις συνοικίες μιας χαμένης στο τοιμέντο Δυτικής Αθήνας.

Σημ.: Οι φωτογραφίες από την συναυλία είναι του Δ. Αντωνέλλου.

ΘΟΑ Εκκλησιάζουσες: μια ιδιαίτερη παράσταση

Μερικές παρατηρήσεις για την χτεσινή παράσταση «Εκκλησιάζουσες» του Αριστοφάνη από τον Θεατρικό Όμιλο Άνδρου:

(α) ήταν μια αξιοπρεπής ερασιτεχνική προσπάθεια. Δεκαεννέα ανδριώτες από πολλά και διαφορετικά περιβάλλοντα ανέβηκαν στην σκηνή και έπαιξαν με την καρδιά τους. Το θεωρούμε σπουδαίο. Το ότι έπαιξαν αρχαία κωμωδία το θεωρούμε ακόμα σπουδαιότερο. Είναι γεγονός πως γίνεται μια δουλειά στην οποία δεκάδες κάτοικοι συμμετέχουν διδασκόμενοι θέατρο, μαθαίνοντας ρόλους, γνωρίζοντας τον εαυτό τους μέσα από αυτούς. Το ότι εκατοντάδες ήταν αυτοί που προσήλθαν και χτες στο ανοιχτό θέατρο για να τους δουν είναι εξαιρετικό.

Μια απολαυστική σκηνή.

Μια χαρακτηριστική σκηνή της παράστασης με σχεδόν όλους τους ηθοποιούς επί σκηνής.

Από κοινωνικής άποψης αυτό που κάνει ο Θεατρικός Όμιλος Άνδρου αξίζει κάθε έπαινό και κάθε βοήθεια. Και ως «εν Άνδρω» έχουμε γράψει γι' αυτό. Το ότι πολλοί που πήγαν χτες και πηγαίνουν στις εκδηλώσεις του ανοιχτού θεάτρου για το χαρούν είναι επίσης πολύ καλό. Σε όλες τις περιπτώσεις, τόσο για τους ηθοποιούς όσο και για τους θεατές της παράστασης (ή τους θεατές του ανοιχτού θεάτρου) ισχύει η φράση από τον ορισμό του Αριστοτέλη: «μίμησις πράξεως»! Σε όλες τις εκδοχές αυτής της «μιμήσεως» όλοι στο τέλος όλοι κάτι μαθαίνουν. Και αυτό είναι το πιο σπουδαίο της προσπάθειας του ΘΟΑ.

(β) Αρκετοί από τους ηθοποιούς μπορούσαν να παίξουν τους ρόλους τους. Άλλοι δυσκολεύτηκαν. Το αρχαίο θέατρο δεν είναι εύκολο. Και γίνεται ακόμα δυσκολότερο σε ένα περιβάλλον ανοιχτού θεάτρου όπου χρειάζεται ειδική προετοιμασία. Οι ερασιτέχνες ηθοποιοί δεν ήξεραν το ανοικτό θέατρο. Έπαιζαν εκτός έδρας. Έτσι αρκετές φορέςμίλαγαν προς την μια πλευρά και δεν άκουγε καλά η άλλη, παρά την πολύ καλή ακουστική του θεάτρου. Ή, μίλαγαν προς τα πίσω με αποτέλεσμα πάλι να μην ακούγονται καθαρά. Όταν στέκονταν στο κέντρο της σκηνής ή μιλούσαν διαγώνια προς τους θεατές ακούγονταν. Ήταν εμφανής η δυσκολία αναγνώρισης του χώρου αρκετές φορές.

(γ) Παρόλα αυτά υπήρξαν στιγμές της παράστασης (η σκηνή με το καθίκι στην αρχή ή η σκηνή που ένας Αθηναίος πάει να παραδώσει ότι έχει στην κυβέρνηση και ο άλλος τον πονηρά αποτρέπει) που το παίξιμο και το στήσιμό ήταν καλό. Μάλιστα υπήρξε και εξαιρετικός αυτοσχεδιασμός των δύο ηθοποιών στην δεύτερη περίπτωση (όταν ξαφνικός αέρας πήρε τον μύλο από την σκηνή). Άρα δυνατότητες υπάρχουν αρκεί να μάθουν όλοι τον χώρο του ανοιχτού θεάτρου...

Εν Άνδρω

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Εν Άνδρω.

Η Trilogia σε μια σπουδαία στιγμή της.

Κι αν είμαι τζαζ... μην με φοβάσαι!

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Τελικά οι ανδριώτες δεν φοβήθηκαν την τζαζ και η Trilogia των Γιώργου Τρανταλίδη, Γιώργου Κοντραφούρη και Παναγιώτη Σαμαρά κέρδισε το κοινό με τα μουσικά κομμάτια.

Η τζαζ μια μουσική με αφρικάνικες ρίζες, που αποδόθηκε μέσα από δυτικά όργανα και ενορχήστρωση, φτανοντας σε ένα μοναδικό μίγμα πολιτισμών από την αρχή της. Γεννήθηκε στην μακρινή Νέα Ορλεάνη, ως μουσική των περιθωριακών. Μαζί τους ανηφόρισε με τα ποταμόπλοια τον Μισισιπή. Και στη συνέχεια ταξίδεψε με το τρένο σε όλους τους μεσοδυτικούς σταθμούς: Μέμφις, Κάνσας Σίτυ, Σαιντ Λιούις. Πριν φτάσει τέλος βόρεια στο βιομηχανικό Σικάγο. Από εκεί ταξίδεψε στη Νέα Υόρκη και στις άλλες ανατολικές περιοχές της Αμερικής.

Η τζαζ, μια μουσική ταξιδιάρα από την γέννηση της. Μια μουσική ρυθμική, μελωδική, επίμονη, ιδιότυπη, αισθαντική, αυτοσχεδιαστική. Ένας ψίθυρος ή ένα μικρό κύμα που εκεί που λες πως πάει να σβήσει θεριεύει και ορθώνεται γιγάντιο και πάλι από την αρχή. Μια μουσική που ξεκίνησε «εκεί στο Νότο» γεμάτη πάθος για ζωή, αλλά και πόνο ζωής. Περιείχε από την αρχή το «ταξίδι» σαν όνειρο και το παιχνίδισμα της ψυχής: σαν φυγή, σαν νοσταλγία, σαν πόθος, σαν μνήμη αυτού που έζησες ή αυτού που δεν θα ζήσεις ποτέ...

Η τζαζ είναι, λοιπόν, μια μουσική που έρχεται από μακριά. Καθένας μας την προσέγγισε αρχικά με διαφορετικό τρόπο. Έτυχε να την γνωρίσω νεαρός από έναν σκηνοθέτη, τον Θανάση Ρεντζή. Πέρασαμε ώρες μιλώντας γι' αυτήν και για ένα πειραματικό έργο του, το Corpus, που με μάγεψε κάποτε στην Αλκιονίδα γιατί ήταν γεμάτο τζαζ.

Μετά έχασα τον Θανάση. Ταξίδεψα για χρόνια. Έτυχε κι άκουσα μαγεμένος τις αναζητήσεις της νεώτερης τζαζ στη Νέα Υόρκη, πριν ακούσω και κλασική τζαζ στη Νέα Ορλεάνη. Μια διαδρομή ανάποδη. Όπως πολλά ανάποδα είναι στη ζωή.

Για πολλούς, όπως και για μένα, αυτή η νότα τζαζ του Φεστιβάλ Άνδρου ήταν ένας νέος άνεμος στα μουσικά δρώμενα του νησιού. Ήξερα για τον Τρανταλίδη. Είχα ακουστά τον Κοντραφούρη. Δεν είχα ακούσει ποτέ το τρίο. Και είχα περιέργεια. Για το τι θα άκουγα; Για το πώς θα ανταποκρινόταν το κοινό της Άνδρου στην τζαζ; Για το αν το ανοιχτό θέατρο θα γέμιζε; Για το αν αυτή η «ταξιδιάρικη» μουσική θα έβρισκε απήχηση σε ένα νησί που πάντα ταξίδευε ιδιότυπα στον εαυτό του και στον κόσμο;

Τελικά ο κόσμος ήρθε στη συναυλία. Οι θεατές κάλυψαν τα 2/3 του θεάτρου. Πολύ ενθαρρυντικό στοιχείο. Η συναυλία ξεκίνησε χαλαρά, ρυθμικά. Όπως ξεκινούν τα ωραία πράγματα. Οι τρεις μουσικοί σα να ήθελαν να μας παρασύρουν αργά στον κόσμο της τζαζ. Με κλασικά κομμάτια, αλλά και νέα κομμάτια. Ακούσαμε κομμάτια που είχαμε ακούσει κάποτε, αλλά και τζαζ του Τρανταλίδη, που δεν ξέραμε. Από την cool τζαζ περάσαμε και σε πιο κομμάτια με ένταση. Ο κόσμος άρχισε να ζεσταίνεται. Οι πιο εξοικειωμένοι ήταν από την αρχή στο κλίμα. Οι άλλοι μπήκαν σιγά-σιγά.

Οι εκφράσεις του Τρανταλίδη, πίσω από τα ντραμς, «έδιναν ρέστα», αλλά το ίδιο και οι κινήσεις του Κοντραφούρη, πάνω από τα πλήκτρα. Ο Σαμαράς πολύ cool στις κινήσεις. Όμως έπαιζε κιθάρα με μια ιδιότυπη ένταση. Το να τους βλέπεις και μόνο ήταν εξαιρετικό. Τρεις πολύ ...τζαζ τύποι, έδιναν ένα ρεσιτάλ ...τζαζ! Και στο τέλος κατάφεραν να κερδίσουν το κοινό. Έτσι ώστε μνημένοι και αμύητοι έγιναν ένα.

Μερικές στιγμές έπιανα με την άκρη του ματιού μου τον μικρό Οδυσσέα: στην αρχή που άκουγε περίεργος, μετά βαριεστημένος, ξαφνικά συνεπαρμένος. Φεύγοντας ήταν ενθουσιασμένος με τον ...ντραμίστα! Όλα τα παιδιά ξετρελαίνονται με τα τύμπανα. Το είπε άλλωστε στην αρχή και ο Βούλγαρης: παιδί κι αυτός ήθελε να γίνει ντραμίστας και έπαιζε με τα χέρια ντραμς σε όλο το σπίτι!

*Ο σπουδαίος Γιώργος Τρανταλίδης:
οι απαρχές της δισκογραφίας της τζαζ στην Ελλάδα.*

*Ο μοναδικός Γιώργος Κοντραφούρης: μέρος
της παγκόσμιας τζαζ στην Ελλάδα.*

Τέλος και η κατάληξη της συναυλίας εντελώς... τζαζ! Μέσα σε ένα μουσικό κρεσέντο καταλήγει η συναυλία. Οι τρεις μουσικοί χαιρετούν το κοινό, που τους χειροκροτεί θερμά. Αποχωρούν. Περνά ένα λεπτό. Το χειροκρότημα σβήνει. Ο κόσμος σηκώνεται να φύγει. Οι πιο βιαστικοί έχουν φτάσει στην έξοδο. Ξαφνικά οι τρεις μουσικοί ξαναμπαίνουν χαμογελαστοί και ξεκινούν ένα ...νεο φινάλε!!! Όλοι μένουν ακίνητοι εκεί που βρίσκονται. Άλλος στον διάδρομο για την έξοδο, άλλος στα σκαλιά που κατέβαινε, αρκετοί βρεθήκαμε απλώς όρθιοι στη θέση μας. Ακούμε την πιο τζαζ στιγμή της βραδιάς και ίσως του φεστιβάλ. Άνθρωποι συνεπαρμένοι και ακίνητοι. Ζουν μια στιγμή πέρα από τα καθιερωμένα ενός κλασικού τέλους μιας «καθώς πρέπει» συναυλίας. Και ακολουθούν τους μουσικούς στο νέο ξέφρενο φινάλε ...του φινάλε! Ένα πολύ τζαζ φινάλε που θα το θυμόμαστε...

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του Εν Άνδρω.

*Οι Τρωάδες στην Άνδρο.
Το νέο θέατρο και το νέο φεστιβάλ δημιουργούν
νέα δεδομένα, νέες δυνατότητες και νέα μεγέθη.*

Τρωάδες ή πως το ανοιχτό θέατρο αλλάζει την Άνδρο

Τον Διαμαντή Μπασανή

Η παράσταση του Εθνικού Θεάτρου αλλάζει τα πολιτιστικά δεδομένα της Άνδρου. Τόσο ως μέγεθος παράστασης όσο και ως πολιτιστική λειτουργία του θεάτρου στην Άνδρο. Δημιουργήθηκε πλέον στην Άνδρο ένας θεατρικός χώρος που μπορεί να φιλοξενεί ακόμα και μια μεγάλη παράσταση του Εθνικού. Και συνάμα να συν-λειτουργεί και πολύ ικανοποιητικά ως προς την μικρή πόλη. Χτες είχαμε μια διπλή επιτυχία του νέου θεάτρου που αλλάζει τα πολιτιστικά δεδομένα της Άνδρου.

Η παράσταση του Εθνικού Θεάτρου ήταν εξαιρετική. Και είχε σπουδαίες κορυφώσεις: είτε στους διαλόγους με την Ανδρομάχη είτε στα χορικά. Δημιούργησε και αποτύπωσε στη μνήμη εικόνες και συναισθήματα μοναδικά. Άξιζε πραγματικά τον κόπο που έκαναν τόσοι πολλοί για ένα εισιτήριο.

Το κοινό πλημύρισε το θέατρο. Κατέκλυσε όλους τους χώρους. Καθίσματα, σκαλάκια, πλαστικές καρέκλες. Είχε ακόμα και ορθίους! Και δεν είχε χώρους για ΑΜΕΑ! Είχαν σκεπαστεί με πάγκους! Μεγάλη η λαχτάρα όλων να δουν την παράσταση. Υπολογίζουμε πως την παράσταση είδαν τουλάχιστον 1200 θεατές σε ένα χώρο που κανονικά χωρούσε (μαζί με τις πλαστικές καρέκλες στα ορεινά) το πολύ 1000!

Το ότι οι άνθρωποι του φεστιβάλ κατάφεραν και έφεραν σε πέρας χωρίς προβλήματα ή παρατράγουδα την λαχτάρα του κοινού και την παράσταση ήταν πολύ θετικό. Εύκολα θα μπορούσε κάτι να πάει στραβά με τόσο κόσμο και τόση πίεση πάνω τους. Τα κατάφεραν και αυτό μένει και προστίθεται στα θετικά της παράστασης του Εθνικού.

Είναι μια πραγματικότητα πλέον πως το ανοιχτό θέατρο της Άνδρου αλλάζει σχεδόν όλα τα δεδομένα της καλοκαιρινής πολιτιστικής Άνδρου και ιδίως της κοινωνίας της Άνδρου. Ίσως σε επίπεδο ανδριώτικης κοινωνίας περισσότερο και από τις καλοκαιρινές εκθέσεις μιας και δημιουργείται πλέον μια μεγάλη πολιτιστική εστία αναφοράς που συγκινεί τους Ανδριώτες ιδιαίτερα και κινητοποιεί πολύ μεγάλα ακροατήρια για το μέγεθος του νησιού. Και μαζί με τις εκθέσεις αναδεικνύει την Άνδρο σε πόλο πολιτιστικής αναφοράς.

Και το δεύτερο μεγάλο τεστ του καλοκαιριού το φεστιβάλ και οι άνθρωποί του το ξεπέρασαν επιτυχώς. Όπως όλα δείχνουν πια υπάρχει ένα κεκτημένο. Επιπλέον έχει αρχίσει να σωρεύεται μια πείρα τόσο στους πολυπληθείς θεατές όσο και στην πόλη που καταφέρνει και λειτουργεί μαζί με το νέο θέατρο. Πράγμα πολύ σημαντικό.

Για να καταλάβετε το μέγεθος του εγχειρήματος μετά το τέλος μιας παράστασης 1000 ή 1200 θεατών η Χώρα πλημμυρίζει κυριολεκτικά με ανθρώπους. Ο κεντρικός δρόμος ...πήζει. Και κάποιες στιγμές δημιουργείται το αδιαχώρητο και στην μικρή πόλη. Φυσικά οικονομικά προς μεγάλη χαρά των επιχειρηματιών αφού οι περισσότεροι θεατές θα κάτσουν έστω για έναν καφέ.

Η Άνδρος αλλάζει. Μια εικόνα αυτής της αλλαγής.

Με το φεστιβάλ η Άνδρος αλλάζει. Και μαζί της αλλάζουμε όλοι. Κάθε μεγάλη παράσταση όπως οι Τρωάδες και οι επερχόμενοι Αχαρνές δημιουργούν ένα προηγούμενο για όλους. Και όλοι καλούμαστε να το διαχειριστούμε κρατώντας τα θετικά και ξεπερνώντας τα όποια αρνητικά ή δυσκολίες. Είναι πέραν πάσης αμφιβολίας πως το εγχείρημα του θεάτρου και του φεστιβάλ πέτυχε την πρώτη χρονιά.

Σημ.: Οι φωτογραφίες από την παράσταση είναι του Δ. Αντωνέλλου.

Το αδιαχώρητο με τους Αχαρνής

Του Δημήτρη Αντωνέλλου

Στο ανοιχτό θέατρο της Χώρας μπροστά σε 1400 θεατές παρουσιάστηκε το πρώτο σωζόμενο έργο του Αριστοφάνη, «Αχαρνής». Σε ένα θέατρο που χωρά 900 θεατές κόπηκαν παραπάνω εισιτήρια λόγω του διαδικτύου. Ο κόσμος στον χώρο του θεάτρου χρησιμοποίησε κάθε πιθανή θέση για να μπορέσει να παρακολουθήσει την παράσταση και κυριολεκτικά έγινε το αδιαχώρητο!

Ο σκηνοθέτης Γιάννης Κακλέας, μετά την περσινή επιτυχία στους «Βατράχους», στην πέμπτη σκηνοθετική του απόπειρα στην αριστοφανική κωμωδία, ανέβασε φέτος το «Αχαρνής», την πιο «επιθετική» αντιπολεμική σάτιρα του Αριστοφάνη, με ένα τρόπο διαφορετικό, σύγχρονο, με γρήγορους διαλόγους, με πολιτικούς συσχετισμούς με το σήμερα και υπερβολικά κοστούμεια.

Βρισκόμαστε στο δεύτερο μισό του Πελοποννησιακού πολέμου και ο Δικαιοπόλις (Βασίλης Χαραλαμπίδης) καταφέρνει να συνάψει ιδιωτικό συμφωνητικό Ειρήνης με τη Σπάρτη, σε μια Αθήνα–καμένη γη, από τον πόλεμο και από τον Λοιμό, ερχόμενος σε κόντρα με τους Αθηναίους ηγέτες, που αρνούνται πεισματικά να το δεχτούν.

Στους πρωταγωνιστικούς ρόλους επίσης ο Χρήστος Χατζηπαναγιώτης, ο Άρης Σερβετάλης, ο Φάνης Μουρατίδης και ο Λεωνίδας Καλφαγιάννης.

Το έργο αυτό καταγγέλλει έντονα τη δημαγωγία, που διαφθείρει την συνείδηση των πολιτών, σατιρίζει την πολεμική παράνοια και αποθεώνει την Ειρήνη και όλα τα αγαθά που την ορίζουν, ενδυναμώνοντας την αλληλεγγύη για τον συνάνθρωπο, τη φροντίδα για το κοινό συμφέρον, την πίστη στις ηθικές αξίες, τον σεβασμό και την αγάπη, και φυσικά τη χαρά για την ζωή και τον Έρωτα.

Για μια ακόμη φορά η μεγάλη συμμετοχή του κόσμου έδειξε πόσο ανάγκη υπάρχει για ανάλογα θεάματα, και πόσο σημαντικό για το νησί είναι -και θα είναι- το ανοιχτό θέατρο.

Σημ.: Οι φωτογραφίες από την παράσταση είναι του Δ. Αντωνέλλου.

Οι διαφορετικές μουσικές διαδρομές της Κατερίνας Πολέμη

Η συναυλία της Κατερίνας Πολέμη στο ανοιχτό θέατρο της Άνδρου, μαζί με την συναυλία της Τριλογίας στη τζαζ, αποτέλεσαν το διεθνές μέρος ενός κατά τα άλλα ελληνικού φεστιβάλ. Η διεθνοποίηση με την Πολέμη πήγε πολύ μακρύτερα μιας οι αφρο-βραζιλιάνικες, αλλά και αρκετές βορειοαμερικάνικες αναφορές της, δεν ήταν οικείες στο ελληνικό ακροατήριο. Η ανδριώτισσα και βραζιλιάνα Κατερίνα Πολέμη είχε, λοιπόν, από την αρχή να διανύσει δρόμο για να συναντήσει τους 700 ακροατές της συναυλία της στο ανοιχτό θέατρο της Άνδρου.

Τον δρόμο αυτόν επιχείρησε να τον καλύψει με το ιδιαίτερο ταπεραμέντο της, την μουσική τέχνη της, την εκφραστική φωνή της και με την συνοδεία τριών ικανότατων μουσικών, που μαζί απαρτίζουν το κουαρτέτο της. Στην διαδρομή συνέβαλε και η παρουσία του ιταλού μουσικού και κιθαρίστα Μάσιμο Ντόνο που ήταν ο γκεστ-σταρ της βραδιάς με ιταλικά τραγούδια.

*Όταν αγαπάς την μουσική και τον ρυθμό
μπορείς να μετατρέψεις τα πάντα σε μουσικά όργανα
για να εκφραστείς: ακόμα και ένα σιδερένιο βαρέλι...*

Βεβαίως και το ακροατήριο από την μεριά του έπρεπε να κάνει κι αυτό την δική του διαδρομή για να συναντήσει τις μακρινές μουσικές αναφορές της Πολέμη. Και αυτό δεν είναι πάντα εύκολο. Όμως τέτοιου είδους απροσδόκητες ή και αμήχανες συναντήσεις συμβαίνουν σε ένα διεθνές φεστιβάλ που επιχειρεί κάποιες στιγμές να αγγίξει διαφορετικές αναφορές...

Σημαντικές γέφυρες αυτής της μακράς διαδρομής οι διάσπαρτες και όμορφες τζαζ αναφορές στο πρόγραμμα (με την τρομπέτα του Δημήτρη Παπαδόπουλου), αλλά και αρκετά μουσικά τραγουδιστικά (της Κατερίνας Πολέμη) περάσματα από την Βόρεια Αμερική και οι ιταλικές διαδρομές και δύο-τρεις ελληνικές αναφορές ενός μουσικού ταξιδιού στο κόσμο της μουσικής...

Από όλη την συναυλία θελούμε να τονίσουμε μια ξεχωριστή στιγμή που εντυπωσίασε και έδειξε πως η Πολέμη έχει την μουσική και τον ρυθμό μέσα της. Μια άλλη μουσική αλλά που μέσα από τον ξέφρενο ρυθμό γίνεται αναγνωρίσιμος σε όλους. Ήταν η στιγμή που η Κατερίνα Πολέμη τραβάει ένα κάλυμμα στην σκηνή και αποκαλύπτει ένα μισό σιδερένιο βαρέλι με το οποίο αρχίζει να παίζει σε έναν διαρκώς επιταχυνόμενο ρυθμό τύμπανο.

Ήταν ένας εξαιρετικός αυτοσχεδιασμός που με την προσθήκη και ντραμίστα του κουαρτέτου εξελίσσεται σε μια απίστευτη μουσική παράσταση, Και οι δύο αυτοσχεδιάζουν ξέφρενα. Κάποια στιγμή ο ντραμίστας παίζει πλέον τύμπανο με τα χέρια στο βαρέλι, στο πάτωμα της σκηνής! Μετατρέπουν έτσι και οι δύο τα πάντα σε έναν ξέφρενο ρυθμό. Ένα ρυθμό που βγαίνει από μέσα τους. Άμα ζεις την μουσική μπορείς να μετατρέψεις τα πάντα σε μουσική.

Στο σημείο αυτό η συναυλία εξέφρασε με τον καλύτερο τρόπο το πάθος της Πολέμη για μουσική, την ικανότητα στον αυτοσχεδιασμό και τον έντονο ρυθμό που κυριαρχεί σε αυτή...

Εν Άνδρω

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του Εν Άνδρω.

Η ζωή περνά, τα έργα ζωής μένουν

Τον Διαμαντή Μπασανζή

Για τον Δημήτρη Πολέμη η χθεσινή βραδιά. Για την προσωπικότητα και το έργο του Δημήτρη Πολέμη μίλησε με λόγο μεστό και περιεκτικό στους 300 ακροατές που προσήλθαν στο ανοιχτό θέατρο ο καθηγητής και ακαδημαϊκός Μιχάλης Τιβέριος, αντιπρόεδρος της Καϊρείου Βιβλιοθήκης. Για τον Δημήτρη Πολέμη και ένα σημαντικό ντοκιμαντέρ του Γιώργου Δάμπαση που προβλήθηκε στο τελευταίο μέρος της εκδήλωσης.

Ο Δημήτρης Πολέμης υπήρξε, όπως είπε ο Μιχάλης Τιβέριος, ο μελετητής που αγωνίστηκε για την διάσωση της πολιτιστική κληρονομιάς της Άνδρου. Ο οραματιστής που ίδρυσε την κιβωτό της ανδριώτικης μνήμης που λέγεται Καϊρείος Βιβλιοθήκη. Ο επιστήμονας που διέσωσε το έργο του Θεόφιλου Καΐρη. Ο χρηματοδότης και αντλών συνεχώς χορηγίες για να γίνουν όλα αυτά. Και τέλος ο μοναχικός άνθρωπος που ξεπέρασε τις ιδιορρυθμίες του μέσα από μια ακάματη δημιουργικότητα.

Ο Μιχάλης Τιβέριος μιλά για τον Δημήτρη Πολέμη.

Συμπέρασμα: η χθεσινή εκδήλωση για τα 10 χρόνια από τον θάνατο του έδειξε πως η Άνδρος θυμάται. Έδειξε πως πέρα από τις αντιθέσεις και τις διαφορές η Άνδρος ενώνει. Και η Καϊρείος Βιβλιοθήκη, κιβωτός μνήμης και έργο ζωής, του Δημήτρη Πολέμη συνεχίζει να αθροίζει χρόνο με τον χρόνο και άλλα έργα ζωής και άλλων μελετητών. Όλα τα παραπάνω είναι ελπιδοφόρα μηνύματα σε καιρούς χαλεπούς...

Σημ.: Οι φωτογραφίες της εκδήλωσης είναι του Εν Άνδρω.

Η μεγάλη μουσική πάντα στην εποχή του έντεχνου συνοδεύοταν από τους κορυφαίους εικαστικούς όπως εδώ. Μια ζωγραφιά: η Γαλάνη και το κουαρτέτο σαν λεπτομέρεια μέσα στο πίνακα.

Δήμητρα Γαλάνη: το έντεχνο ταξιδεύει στον κόσμο

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Όσοι πήγαμε - τουλάχιστον 1000 άτομα στο ανοικτό θέατρο Άνδρου – για τη συναυλία της Δήμητρας Γαλάνη και του κουαρτέτου Chronos πήγαμε να ακούσουμε το έντεχνο τραγούδι που ξέραμε. Να ακούσουμε τους μεγάλους συνθέτες και ποιητές που η Γαλάνη βρέθηκε δίπλα τους και τους τραγούδησε. Και να ζήσουμε μια βραδιά όπως ζήσαμε μαζί τους και σε προηγούμενες δύσκολες εποχές.

Και πήγαμε πολλοί για να ακούσαμε τη μουσική σπουδαίων συνθετών όπως ο Χατζιδάκις, ο Θεοδωράκης, ο Ξαρχάκος και τον λόγο κορυφαίων ποιητών όπως η Σαπφώ, ο Καβάφης, ο Σεφέρης, ο Γκάτσος. Και ακούσαμε ήχους έντεχνους και παραδοσιακούς ενός ελληνικού τραγουδιού που δεκαετίες τώρα απλώνει, σαν ταξιδιάρικο πουλί, στον κόσμο.

Το μυστικό αυτού του ταξιδιού έχει να κάνει τόσο με την θέση μας όσο και μεν την ικανότητα μας να ζούμε ανάμεσα σε Δύση και Ανατολή και να συνθέτουμε την μοναδικότητα μας ως γέφυρα ανάμεσα στον κόσμο. Αυτό έκαναν οι μεγάλοι λαϊκοί συνθέτες μας. Αυτό έκαναν οι κορυφαίοι του έντεχνου τραγουδιού μας. Αυτό έκανε και το κουαρτέτο Chronos με την Δήμητρα Γαλάνη στο κέντρο ενός υπέροχου χορού.

«Χρόνος σημαίνει μνήμη για τους Έλληνες» είπε η Γαλάνη. Και μνήμη ζωντανή σημαίνει να αφηγείσαι παλιές ιστορίες με ένα νέο τρόπο κάθε φορά. Ξαναζωντανεύοντας με τον τρόπο αυτό. Και αυτό έκανε η Γαλάνη και το κουαρτέτο των νέων μουσικών.

«Πως να εξηγήσεις σ' έναν Προτεστάντη
πως η λέξη Αθανασία σε αυτή τη χώρα είναι ...όνομα;»

Μας ξανααφηγηθήκαν με τον δικό τους τρόπο τον απόηχο μερικών εκ των κορυφαίων μουσικών και ποιητικών στιγμών, που ζήσαμε οι μεγαλύτεροι και ακούσανε οι νεώτεροι. Η Δήμητρα Γαλάνη και οι τέσσερις μουσικοί του κουαρτέτου Chronos πήραν μερικές από τις μεγάλες μουσικές και ποιητικές στιγμές τις επεξεργάστηκαν, τις ενορχήστρωσαν εκ νέου και μετά αυτοσχεδίασαν με μια απίστευτα δημιουργική πνοή. Έτσι, ακούσαμε, λοιπόν, την Δήμητρα Γαλάνη να τραγουδά Χατζιδάκι, Θεοδωράκη, Ξαρχάκο. Να τραγουδά Γκάτσο, Σεφέρη, Καβάφη, Σαπφώ. Αλλά πάνω σε μια σειρά απίστευτους και μοναδικούς αυτοσχεδιασμούς που μόνο η τζαζ, το μπλουζ ή η και ελληνική παραδοσιακή μουσική έχουν να δείξουν.

Και ο Θωμάς Κωνσταντίνου στο ούτι
και στον μπαγλαμά

Σημ.: Οι φωτογραφίες από την συναυλία είναι του Δ. Αντωνέλλου.

Παράσταση στο Θέατρο Άνδρου 2015. (φωτ. Εν Άνδρω).

Το σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας...

Το φετινό καλοκαίρι ήταν ...σύντομο! Αλλά και ...αναρχικό! Ή, έτσι φάνηκε από τα πολλά πυκνά και ανακατωμένα γεγονότα. Γεγονότα που έτρεχαν χωρίς αρχή, μέση ή τέλος. Όλα ξεκίνησαν με μια αναμενόμενη υπογραφή σε μια συμφωνία που έγινε σύγκρουση με την Ευρώπη. Μετά από ένα απροσδόκητο δημοψήφισμα με ακόμα πιο απροσδόκητη κατάληξη. Και όλα τέλειωσαν με μια συμφωνία που υπογράφηκε, σχεδόν από όλους, αλλά ζητά έναν να την εφαρμόσει! Κάπως έτσι και στην Άνδρο που όλα ξεκίνησαν με έναν ανακατεμένο Μάιο, περάσαμε σε έναν έρημο Ιούνιο. Μετά ήταν ένας απίστευτος Ιούλιος. Όσπου καταλήξαμε σε ένα βαρυφορτωμένο Αύγουστο!

Συναυλία Μάριου Φραγκούλη. (φωτ. Δ. Αντωνέλλος).

Στις επιτυχίες του καλοκαιριού και οι δύο μεγάλες συναυλίες εκτός φεστιβάλ Άνδρου. Του Μάριου Φραγκούλη τον Ιούνιο και του Κωστή Μαραβέγια (με συνοδεία της Κατερίνας Πολέμη) τον Αύγουστο.

Στις επιτυχίες του καλοκαιριού το αφιέρωμα στη μνήμη του Δημήτρη Πολέμη, η παράσταση του Θεατρικού Ομίλου Άνδρου, η συναυλία της ανδριώτισσας Κατερίνας Πολέμη, τα εγκαίνια του ανοιχτού θεάτρου στη Χώρα, η πολύ καλή δουμειά που γίνεται με το πρόγραμμα Life (παρουσιάστηκε στο Μπατσι) και στα μονοπάτια της Άνδρου (παρουσιάστηκαν στο Γαύριο).

Στις επιτυχίες και οι τρεις μαζικές βιβλιοπαρουσιάσεις του βιβλίου «Μαγειρεύοντας με τον γέροντα Ευδόκιμο» της Μονής Παναχράντου στο Κόρθι, στην Χώρα και στον Φελλό. Παρουσία πλήθους θεατών ο γέροντας Ευδόκιμος με τον Ηλία Μαμαλάκη (Κόρθι-Χώρα) και με την Μυρσίνη Λαμπράκη (Φελλό) μαγείρεψε την γνωστή σάλτσα για μακαρόνια. Μια πρωτότυπη γευστική βιβλιοπαρουσίαση που απλώς συμπλήρωναν τα λόγια.

Ο Γιάννης Σπανός στο Γαύριο.

Από την συναυλία της σοπράνο Κάτιας Πάχου στον Άγιο Κυπριανό, του Φιλοπρόοδου Ομίλου. (φωτ. Εν Άνδρω).

Αν η Χώρα κέρδισε τις πολιτιστικές εντυπώσεις με το νέο θέατρο το Γαύριο ήταν και πάλι μια πολιτιστική όαση σε ένα δύσκολο καλοκαίρι. Αρχικά με την σπουδαία συναυλία του Γιάννη Σπανού στο Γαύριο που διοργάνωσε ο σύλλογος του Μακροταντάλου. Ο μεγάλος μουσικός έδωσε μερικές από τις στιγμές του που ήταν μεγάλες και για το έντεχνο ελληνικό τραγούδι. Στον ίδιο χώρο λίγες μερες αργότερα ο πάντα δραστήριος Φιλοπρόοδος Όμιλος Γαυρίου είχε συναυλία με τον τραγουδοποιό Μίλτο Πασχαλίδη θύμιζε μερικές από τις μεγάλες επιτυχίες του. Ακολουθώς ο Φιλοπρόοδος μας πρόσφερε ένα μοναδικό λυρικό ηλιοβασίλεμα στον Άγιο Κυπριανό με την σοπράνο Κάτια Πάχου. Τέλος να αναφέρουμε και την βιβλιοπαρουσίαση των βιβλίων του Μ. Γλέζου και Γ. Δαρδανού στο Γαύριο που παρακολούθησε ένας σημαντικός αριθμός ακροατών.

Φυσικά για μια ακόμα χρονιά είχαμε τα πολυπληθή καλοκαιρινά πανηγύρια του νησιού που κάλυψαν και πάλι ολόκληρη την Άνδρο. Από το πανηγύρι του Μακροταντάλου, της Άρνης και του Γαυρίου μέχρι του Πιτροφού, της Καπαριάς και του Μουστακείου και από των Λειβαδίων, των Μαινιήτων και της Μεσαριάς μέχρι και της Μονής Γεννήσεως Θεοτόκου στο Στενό. Η Άνδρος μέσα από αυτά έδειξε πως ήταν και παραμένει μια κοινωνία και με παραδοσιακές αναφορές.

Ταξίδεψαν 6000 χρόνια πάνω στα βράχια του Στρόφιλα της Άνδρου για να φτάσουνε μέχρι εμάς!!!

Εδώ έζησαν και άφησαν τα ίχνη τους οι κάτοικοι της νεολιθικής Άνδρου μεταξύ 4500 και 3200 π. Χ.

Στις επιτυχίες και το ότι ο Ναυτικός Όμιλος Άνδρου για μια ακόμα χρονιά με το Ράλι Άνδρου πέτυχε να ενταξει την Άνδρο στον χώρο του ναυταθλητισμού και να δείξει το ναυτικό πρόσωπο του νησιού. Η επιτυχία του αυτή συνοδεύτηκε και από την μεγάλη αριθμητική αύξηση των παιδιών που πλέον στελεχώνουν τις ομάδες των optimist.

Τέλος δύο λόγια για τον σπουδαίο Στρόφιλα. Ο αρχαιολογικός χώρος του Στρόφιλα ξεκίνησε με διθυράμβους, τον Μάιο, όταν η Αρχαιολογική Εταιρεία στον απολογισμό της, τον συμπεριέλαβε στις κορυφαίες ανασκαφές του 2014 (μαζί με την Αμφίπολη)! Γεγονός που επισήμαναν πολλές εφημερίδες και ιστοσελίδες και βεβαίως το «εν Άνδρω»! Και κατέληξε με ορισμένους ανιστόρητους σε ανοιχτή συγκέντρωση στο Γαύριο που (αγνοώντας τις πολλές νομικές και επιστημονικές απαγορεύσεις) πρότειναν να δημιουργηθεί απέναντι του ένα... εργοστάσιο ΧΥΤΥ!!! Τόσο μερικοί σύγχρονοι σέβονται την μεγάλη ιστορία της Άνδρου και την παγκόσμια σπουδαιότητα των πολιτισμών του Αιγαίου! Έχει και αυτά τα απίστευτα και αξιοπερίεργα η σημερινή Άνδρος...

Εν Άνδρω

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

2^{ου} Φεστιβάλ Άνδρου 2016

ΙΟΥΛΙΟΣ

20/7/2016	ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΡΑΝΟΣ - Λαϊκή Σκηνή Άνδρου
22/7/2016	Συναυλία, ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΟΛΕΜΗ - ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΟΥΜΠΑΝΑΚΗ
23/7/2016	Συναυλία, ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ - Ίδρυμα Κυδωνιέως
25/7/2016	ΗΡΘΕΣ ΚΑΙ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙΣ - 25 ^η ώρα
27/7/2016	Συναυλία, ΜΑΡΙΑ ΦΑΡΑΝΤΟΥΡΗ
29/7/2016	ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΤΣΙΡΚΟ - Θεατρικός Όμιλος Άνδρου
30/7/2016	Συναυλία, ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΗΤΣΙΑΣ - ΓΕΩΡΓΙΑ ΝΤΑΓΑΚΗ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

01/8/2016	Αφιέρωμα, FEDERICO FELLINI
02/8/2016	Αφιέρωμα, FEDERICO FELLINI
03/8/2016	Αφιέρωμα, FEDERICO FELLINI
04/8/2016	Συναυλία αφιερωμένη στους FEDERICO FELLINI και NINO ROTA
07/8/2016	ΟΡΕΣΤΕΙΑ - σκηνοθεσία Γιάννης Χουβαρδάς
08/8/2016	ΣΤΑΜΑΤΙΑ - ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ σκηνοθεσία Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος

10/8/2016	Σύγχρονος χορός, OPUS
12/8/2016	ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ - παραγωγή Εθνικό Θέατρο σκηνοθεσία Γιάννης Μαρμαρινός
13/8/2016	Συναυλία, ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ διοργάνωση Ναυτικός Όμιλος Άνδρου
16/8/2016	ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΝΔΡΟΥ
17/8/2016	Συναυλία, ΛΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΗΛΙΩΚΑΣ - ΝΙΚΟΣ ΖΙΩΓΑΛΑΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΟΚΑΡΙΝΗΣ - Κόρθι
18/8/2016	Συναυλία, ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΓΑΝΕΛΗΣ - Δημοτικό στάδιο Άνδρου
19/8/2016	Κουκλοθέατρο, ΟΣΟ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ - Χώρα
20/8/2016	Κουκλοθέατρο, ΟΣΟ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ - Γαύριο
21/8/2016	MUSIC AND DANCE GALA FOR ANDROS Καλλιτέχνες από την εθνική όπερα Παρισίων
24/8/2016	ΠΛΑΤΩΝΑ, ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΗ σκηνοθεσία Δήμος Αβδελιώδης - Γαύριο
26/8/2016	Συναυλία, ΕΛΛΗ ΠΑΣΠΑΛΑ
27/8/2016	Συναυλία, ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΟΝΤΙΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ-ΚΟΜΝΗΝΟΙ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

02/9/2016	ΚΑΝΕ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΕΛΛΑΔΑ ΜΟΥ Ομάδα Αλαλούμ - Γιώργου Δάμπαση
03/9/2016	ΛΗΞΗ - Συναυλία, ΘΑΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΣ - ΜΙΛΤΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ

Το ανοιχτό θέατρο της Χώρας έδωσε την δυνατότητα στα θεατρικά σχήματα της Άνδρου να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους. Αλλά και στον πολύ κόσμο της Άνδρου να τα πλαισιώσει και να τα παρακολουθήσει. Είναι μια ανάσα πολιτισμού για το νησί μας.

Οιδίποδας: μια παράσταση έκπληξη

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Ήταν μια παράσταση έκπληξη, αυτή του Οιδίποδα, με την Λαϊκή Σκηνή Άνδρου. Έκπληξη η ποιότητα της παράστασης και η απόδοση των ηθοποιών. Αλλά και έκπληξη η μαζική προσέλευση και προσοχή του κόμου. Ήταν μια στιγμή ανάσας μέσα σε ένα δύσκολο καλοκαίρι. Η Άνδρος έδειξε πως μπορεί να υπάρξει στον χώρο του πολιτισμού. Όχι μόνο με τις εξαιρετικές μετακλήσεις του φεστιβάλ, αλλά και με τη δική της αυτόνομη παρουσία σε αυτό.

Είναι προφανές πως το φεστιβάλ με τις εξαιρετικές καλοκαιρινές παρουσίες δίνει τη δυνατότητα στην Άνδρο να φανεί στο πανελλήνιο. Όμως το ανοιχτό θέατρο δίνει τη δυνατότητα να δείξει το νησί και τις όποιες δικές του δυνάμεις. Και με βάση τη χθεσινή παράσταση αυτές δεν είναι λίγες. Το αντίθετο. Μια από αυτές ήταν και η πολύ ωραία παρουσία της Λαϊκής Σκηνής Άνδρου τόσο ως θεατρικό σύνολο, αλλά και ως μεμονωμένες παρουσίες των συντελεστών της. Και αυτό νομίζω πως είναι το συμπέρασμα από την χθεσινή πολύ ωραία παράσταση που παρακολουθήσαμε στο γεμάτο θέατρο (τουλάχιστον 900 θεατές) στη Χώρα.

Έκπληξη και ο Θανάσης Καρπούζης σαν Τειρεσίας.

Αν όμως η παράσταση ήταν μια έκπληξη, μια ακόμα εξίσου σημαντική έκπληξη ήταν ο κόσμος που την παρακολούθησε. Κι αυτό γιατί η έναρξη δεν είχε τον ενθουσιασμό και την προσέλευση που θα περίμενε κανείς. Το κοινό δεν ανταποκρίθηκε στην πρώτη μέρα (αν και ήταν Σαββατόβραδο). Και υπήρξε ένα μούδιασμα. Όμως ήρθε η δεύτερη μέρα με το τοπικό σχήμα και την επιτυχημένη παράσταση του και φύσηξε αέρας στα πανιά του Φεστιβάλ. Ίσως το φεστιβάλ να έπρεπε να ξεκινήσει με αυτή την παράσταση, που την ένοιωσαν δική τους οι κάτοικοι, φέρνοντας από την αρχή κοντά του πρώτα και κύρια τους ανδριώτες...

Τώρα λίγα λόγια ως προς την παράσταση. Χρειάστηκαν μήνες δουλειάς για να μετατραπεί μια ομάδα ερασιτεχνών ηθοποιών σε ένα σύνολο που θα δρούσε συλλογικά επί σκηνής. Χρειάστηκαν εκατοντάδες πρόβες για να αφομοιώσουν απλοί επαγγελματίες, καθημερινοί εργαζόμενοι, σπουδαστές κλπ άνθρωποι με ή χωρίς ξεχωριστή θεατρική παιδεία τους δύσκολους ρόλους τους. Όμως τα κατάφεραν με την καθοδήγηση του Κώστα Τσαπέκου...

Και όταν λέμε δύσκολους ρόλους το εννοούμε. Γιατί το αρχαίο θέατρο δεν έχει εύκολους ρόλους. Κι αυτό γιατί διαπραγματεύεται με όλα τα μεγάλα πανανθρώπινα θέματα. Με όλες τις μεγάλες ανθρώπινες αναζητήσεις. Που τις παρουσιάζει μέσα από την ζωή των ανθρώπων την οποία αναπαριστά με τρόπο μοναδικό επί σκηνής. Δεν είχε πει τυχαία ο Αριστοτέλης στον αζεπέραστο ορισμό της τραγωδίας του πως είναι “μίμησις πράξεως σπουδαίας και τελείας”.

Στις κορυφαίες στιγμές της παράστασης ο Βασίλης Πομόνης -τυφλός Οιδίποδας- συνεπαίρνει τους θεατές.

Αυτή την “μίμηση πράξεως” έπρεπε οι καθημερινοί άνθρωποι της Άνδρου να αφομοιώσουν και να αποδώσουν ως σύνολο, αλλά και μεμονωμένα επί σκηνής. Και η πρώτη έκπληξη είναι πως τα κατάφεραν σε ένα έργο δύσκολο και απαιτητικό. Σε ένα έργο από τα κορυφαία του παγκόσμιου ρεπερτορίου. Ήταν μια εξαιρετική ερασιτεχνική παράσταση που σε αρκετές κορυφώσεις της άγγιξε τα όρια μιας επαγγελματικής παρουσίας.

Θα έμοιαζε άδικο να ξεχωρίσουμε κάποιους από αυτή την συλλογική προσπάθεια. Όμως θα ήταν ακόμα πιο άδικο να μην πούμε δύο λόγια για τον άνθρωπο που κλήθηκε να πάρει το έργο στις πλάτες του και να φέρει σε πέρας τον βασικό και πιο απαιτητικό ρόλο της παράστασης. Ο λόγος για τον δικηγόρο Βασίλη Πομόνη, στον ρόλο του Οιδίποδα, που χτες διαπιστώσαμε τις δυνατότητες του στο θεατρικό λόγο και στην σκηνική παρουσία.

Ο Β. Πομόνης ξεκίνησε την παράσταση καλά, αλλά λίγο μουδιασμένα, θα έλεγε κανείς. Όμως όσο προχωρούσε η θεατρική δράση ανέβαινε κι αυτός. Κι έφτασε στην κορύφωση του, με τρόπο ξεχωριστό, εκεί που κορυφώνει το ίδιο το έργο, εκεί που κορυφώνει το αρχαίο θέατρο: στην κατάληξη. Για την κορύφωση της κατάληξης της αρχαίας τραγωδίας ο μεγάλος Αριστοτέλης έγραψε το υπέροχο στην Ποιητική του: “δὲ ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν”. Στην κατάληξη, λοιπόν, ο Βασίλης Πομόνης ήταν εξαιρετικός στην “δὲ ἐλέου και φόβου” ολοκλήρωση φτάνοντας στη δική του κορύφωση. Συνεπαίρνοντας όλους τους θεατές, που καθόλου τυχαία στο τέλος τον χειροκρότησαν για ώρα μαζί με όλους τους πραγματικά επιτυχημένους συντελεστές του έργου...

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Εν Άνδρω.

Παρουσία πληθωρική και έντονα φιλική με το κοινό της η Πολέμη. Ένα μεγάλο παιδί που παίζει με αστείρευτο κέφι γι' αυτούς που την τιμούν. Το πιο οικείο μέρος της βραδιάς ήταν όταν οι μακρινές διαδρομές ολοκληρώθηκαν με μια τελευταία διαδρομή σε ελληνικές αναφορές στο κλείσιμο της συναυλίας.

Κατερίνα Πολέμη – Ταξιδεύοντας στον κόσμο

Η συναυλία της Κατερίνας Πολέμη και της Αγγελικής Τουμπανάκη ήταν μια διαδρομή στον κόσμο μέσα από τα δικά της πολύχρωμα βιώματα. Ταξίδεψε το ακροατήριο από την Βραζιλία μέχρι το Μεξικό. Από την Ανατολή μέχρι τη Δύση. Από την Ευρώπη μέχρι την Ελλάδα. Τραγούδια και ιστορίες μακρινών λαών. Αλλά και βαλκανικές διαδρομές. Ένα πολύχρωμο “έθνικ” τραγούδι βασισμένο στην καθημερινότητα των ανθρώπων όπου γης και δοσμένο μουσικά με δεξιοτεχνία από ένα ποιοτικό ελληνικό συγκρότημα με στοιχεία τζαζ...

Το εξαιρετικό με το ανοιχτό θέατρο της Χώρας είναι πως δημιουργεί από μόνο του μια ζεστασιά στους ερμηνευτές, αλλά και μια οικειότητα στους θεατές. Το ίδιο έγινε και χτες.

Η Αγγελική Τουμπανάκη με την εξαιρετική φωνή της και με τραγούδια από όλο τον κόσμο.

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του Έν Ανδρω.

*Η βραδιά, λοιπόν, ξεκίνησε με όπερα...
Και συνέχισε με οπερέτες: κάτι από το επίχρismo
της εξαφανισθείσας αστικής Άνδρου του μεσοπολέμου!*

Ίδρυμα Κυδωνιέως: μουσικές της Μεσογείου

Μια συναυλία που έδωσε τη δυνατότητα σε 800 περίπου προσκεκλημένους (η είσοδος ήταν δωρεάν με προσκλήσεις που δίνονταν σε όποιον ενδιαφερόταν) να περάσουν μια μουσική βραδιά με αποσπάσματα από όπερες, ιταλικά τραγούδια πριν καταλήξουν στο ελληνικό μέρος της συναυλίας.

*Οι τραγουδιστές
επ' ευκαιρία έδωσαν
και μια μικρή παράσταση
χορευτικών ικανοτήτων...*

Το πρόγραμμα περιλάμβανε οπερέτες του Θεόφραστου Σακελαρίδη, που έχουν γίνει κάπως της μόδας (με την κρίση όλοι, ακόμα και οι μνήμες γυρνάνε σε άλλες εποχές κρίσης όπως αυτή του μεσοπολέμου).

Και η βραδιά κατέληξε στα κλασσικά της Ελλάδας. Σε μπαλάντες του Χατζηδάκι και του Θεοδωράκη που όλοι ξέρουν. Και ολοι τραγούδισαν κλείνοντας έτσι την βραδιά.

Εν Άνδρω

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του Εν Άνδρω.

Όπως περισσότερες ευκαιρίες δίνει και η ύπαρξη τριών θεατρικών σχημάτων στο νησί (περισσότεροι ηθοποιοί, περισσότεροι πρωταγωνιστικοί ρόλοι κ.λπ.) αυξάνοντας τον ανταγωνισμό ώστε να αναδειχθεί καλύτερα η τοπική καλλιτεχνική προσπάθεια. Εδώ το έργο αρχίζει. Το αρσενικό επιχειρεί να δελεάσει το θηλυκό...

Το θέατρο ήρθε και θα μείνει στην Άνδρω

Τελικά το θέατρο «ήρθε και θα μείνει» στην Άνδρω. Αυτό είναι το συμπέρασμα από την παράσταση της Αρετής Λαλιώτη και του Δημοσθένη Λάγιου, στην οποία συμμετέχει επ' ολίγο και ο έτερος του θιάσου ο Φίλιππος Γρηγόρας. Μικρός θιάσος η 25η Ωρα, αλλά καλοκουρδισμένος.

Παράσταση για δύο ρόλους το έργο «Έρθες για να μείνεις» των Ρενέ Τέιλορ και Τζόζεφ Μπολόνια. Ανήκει στην κατηγορία «κωμωδία καταστάσεων». Από αυτές που λατρεύουν και διαπρέπουν οι αγγλοσάξωνες και η αμερικάνικη τηλεόραση. Από αυτές που άφησε εποχή ο αλησμόνητος Βασίλης Τσιβιλίκας. Παράσταση μάλλον για κλειστό χώρο με κάποιες δυσκολίες στο ανοιχτό θέατρο.

Δημοσθένης Λάγιος - Αρετή Λαλιώτη: Το παιχνίδι του θηλυκού με το αρσενικό, που επιχειρεί να το πιάσει στο δίχτυα της.... (φωτο: Εν Άνδρω).

Όμως τα πράγματα όταν μπαίνουν τα συναισθήματα και η πραγματική ζωή ανατρέπονται και ένας έρωτας γεννιέται... (φωτο: Εν Άνδρω).

Η Αρετή Λαλιώτη και ο Δημοσθένης Λάγιος τα κατάφεραν περίφημα. Και μόνοι τους κράτησαν τους θεατές τους από την αρχή μέχρι το τέλος με το γρήγορο και εύστοχο παίξιμο τους σκορπίζοντας άφθονο γέλιο. Ήταν μια επιτυχημένη παράσταση.

Εν Άνδρω

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Εν Άνδρω.

Νοσταλγική, μεστή και επική, η Μαρία Φαραντούρη, πλημμύρισε χτες το θέατρο της Άνδρου με τα χρώματα μιας μεγάλης εποχής για την Ελλάδα. Συνάμα έδωσε ελπίδες για το μέλλον της ελληνικής μουσικής με τους νέους και σπουδαίους μουσικούς που την συνόδευσαν, αλλά και με τους νεαρούς συνθέτες που τραγούδησε.

Μαρία Φαραντούρη: μια στιγμή ιστορίας στην Άνδρο...

Τον Διαμαντή Μπασανζή

Ήταν μια σελίδα από την ιστορία του ελληνικού πολιτισμού η συναυλία της Μαρίας Φαραντούρη στο Ανοιχτό Θέατρο Χώρας. Μια από τις μεγαλύτερες ελληνίδες ερμηνεύτριες του 20^{ου} αιώνα, μια από τις ιέρειες του «έντεχνου ελληνικού τραγουδιού», όπως το ονόμασε ο γεννήτορας του Μίκης Θεοδωράκης, τραγούδησε στο Θέατρο της Άνδρου.

Αυτές και μόνο οι διαπιστωτικές φράσεις αρκούν για να περιγράψουν την σημασία του γεγονότος. Η κορυφαία ερμηνεύτρια του αζεπέραστου Μίκη με την επιβλητική παρουσία και την πάντα στιβαρή φωνή της μας ταξίδεψε μουσικά σε μερικές από τις κορυφαίες στιγμές της, που είναι και κορυφαίες του έντεχνου τραγουδιού. Ή, δεν είναι κορυφαίες στιγμές όταν ένας λαός τραγούδησε μαζί της: Ελύτη, Γκάτσο, Σικελιανό, Νερούντα; Ή, δεν είναι κορυφαίες στιγμές όταν η Ευρώπη σε δεκάδες συναυλίες την άκουσε σε όλες τις κορυφαίες στιγμές του Μίκη; Του Μίκη που με τον τρόπο του άνοιξε τον δρόμο ακόμα και για το Νόμπελ Λογοτεχνίας του μεγάλου Οδυσσέα Ελύτη;

Το να πει κανείς πως μαγεύτηκε από τον σαξοφωνίστα Ντέιβιτ Λίντς που μαζί με τους άλλους τρεις μουσικούς της ορχήστρας έπαιξαν και τρία κλασικά κομμάτια του Μίκη σε ρυθμό τζαζ δείχνοντάς μας σκηνές από το μέλλον της ελληνικής μουσικής...

Προφητικοί ο Μάνος Χατζιδάκις και ο Νίκος Γκάτσος στον «Εφιάλτη της Περσεφόνης» με την Μαρία Φαραντούρη το 1975. Η Χορωδία της Άνδρου θα έχει να θυμάται πως τραγούδησε με την Μαρία Φαραντούρη...

Αλήθεια τι παραπάνω έχει να δείξει στον πολιτισμό η Ελλάδα του δεύτερου μισού του 20^{ου} αιώνα από τον Θεοδωράκη, τον Χατζιδάκι, τον Σεφέρη, τον Ελύτη, τον Γκάτσο, τον Σικελιανό, τον Αναγνωστάκη, που όλους αυτούς τραγούδησε με τρόπο απαράμιλλο με την επική της φωνή η Φαραντούρη; Γι' αυτό σας λέω και σας ιστορώ πως και μόνο η παρουσία της κορυφαίας ερμηνεύτριας στο Φεστιβάλ της Άνδρου έδωσε αίγλη στον θεσμό.

Αλλά έδωσε και μνήμες ζωής στους ανδριώτες της χορωδίας της Άνδρου που τραγούδησαν μαζί της μερικά από τα κορυφαία τραγούδια της ελληνικής μουσικής. Και όλοι όσοι βρεθήκαμε χτες στο Θέατρο της Άνδρου ας θεωρήσουμε τους εαυτούς μας ευλογημένους. Πόσες φορές κανείς μπορεί να ζήσει τόσο σπουδαίες στιγμές της ιστορίας του ελληνικού πολιτισμού στο νησί μας;

Ένα υπέροχο μουσικό ταξίδι στις κορυφές η συναυλία της Φαραντούρη. Από τις ονειροπόλες και ρομαντικές στιγμές στις Μικρές Κυκλάδες του Μίκη στις μοναδικές νοσταλγικές στιγμές του Μεγάλου Ερωτικού του Μάνου. Από το ιστορικό Άξιον Εστί του Μίκη και του Ελύτη στα Προφητικά Παράλογα του Μάνου και του Γκάτσου.

Και ακόμα η Φαραντούρη μας ταξίδεψε και από τον Ξαρχάκο μέχρι και τον Μικρούτσικο, αλλά και δύο νεώτερα παιδιά που συνεχίζουν σήμερα θυμίζοντάς μας το εύρος και την διαχρονικότητα του έντεχνου. Καθόλου τυχαίο πως έκλεισε με την «Ελένη» του Θάνου Μικρούτσικου τραγουδώντας: «να πεθαίνεις για την Ελλάδα είναι άλλο κι άλλο εκείνη να σε πεθαίνει...»

Το μόνο που θα μπορούσε κάποιος να πει από αυτούς παραβρέθηκαν στην χθεσινή συναυλία της Φαραντούρη είναι: Ήμουν κι εγώ εκεί...

Σχόλιο της Μ. Φαραντούρη κάτω από την κριτική στο *Εν Άνδρω*

Καλησπέρα κ. Μπασαντή,

Σας γράφω για να σας ευχαριστήσω για την πολύ καλή κριτική που κάνατε για το κονσέρτο μου στην Άνδρο. Μου έχει μιλήσει για σας ο Τηλέμαχος και περιμένω να διαβάσω το βιβλίο που γράψατε για τον Μίκη Θεοδωράκη και την μουσική του.

Σας ευχαριστώ πολύ

Μαρία Φαραντούρη

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του *Εν Άνδρω*.

Το μεγάλο τσίρκο γεμάτο κόσμο...

Να βάλουμε στο... κάδρο και την χορωδία του ΜΟΥ.Σ.Α. !

Το μεγάλο μας τσίρκο ή περάστε κόσμε...

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Το μεγάλο μας τσίρκο: ιστορική θεατρική επιθεώρηση της δεκαετίας του 1970... Επιθεώρηση: θεατρικό είδος ιδιόρρυθμο, ελληνικό... Τσίρκο: θεατρικό είδος και όχι μόνο, πανάρχαιο... Όλα μαζί: μια επιτυχημένη παράσταση το καλοκαίρι του 2016 στην Άνδρο... Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με μια άλλη σειρά.

- Ποιος να το περίμενε πως μια τόσο πολυπληθής και δύσκολη παράσταση, λόγω των εναλλαγών προσώπων και εποχών, θα μπορούσε να αποδοθεί από ένα ερασιτεχνικό σχήμα ενός μικρού νησιού τόσο καλά; Και ποιος περίμενε πως 50 συντελεστές μιας ερασιτεχνικής παράστασης θα μπορούσαν να συντονιστούν τόσο επαγγελματικά επί σκηνής;

- Ποιος περίμενε πως απλοί καθημερινοί άνθρωποι (ένας φούρναρης, μια δασκάλα μουσικής, ένας μελισσοκόμος, μερικοί συνταξιούχοι, μια υπάλληλος πολεοδομίας κλπ) θα μπορούσαν να μεταμορφωθούν επί σκηνής σε υποκείμενα μιας παράστασης και να αποδώσουν ρόλους, καταστάσεις, εποχές; Και συνάμα να μεταμορφώσουν κι εμάς σε θεατές ενός δρώμενου με τόση επιτυχία;

Οι δύο παρουσιαστές της παράστασης.

Κι όμως όλα αυτά συνέβησαν χτες βράδυ στο ανοιχτό θέατρο της Άνδρου με ιδιαίτερη επιτυχία. Και η επιτυχία είναι πολύ μεγαλύτερη αν αναλογιστεί κανείς πως εκτός από καμιά ζονταριά ηθοποιούς (πρωταγωνιστές και κομπάρσους) έπρεπε να συντονιστούν μαζί τους οι μουσικοί και η χορωδία, επιπλέον είκοσι άνθρωποι!!! Και όλο αυτό το 50μελές σχήμα να παίζει μια σειρά μονόπρακτων που τα συνέδεσαν με μεγάλη επιτυχία μεταξύ τους οι δύο κεντρικοί παρουσιαστές της παράστασης...

Μετά ταύτα δύσκολο να ξεχωρίσεις τους πολύ διακριθέντες από τους... απλώς διακριθέντες της παράστασης. Αν το κάνεις σίγουρα κάποιους θα αδικήσεις. Και δεν το θες. Αν δεν το κάνεις πάλι σίγουρα κάποιους θα αδικήσεις. Και επίσης δεν το θες... Τι να κάνεις λοιπόν; Ιδού η απορία...

Ας πούμε έστω δύο λόγια για μερικούς ρόλους, χωρίς ονόματα. Τουλάχιστον για την «τιμή των όπλων» αυτής της παρουσίας, που δεν έχει την αξίωση μιας κριτικής, αλλά που θέλει να αποτυπώσει στην οθόνη του υπολογιστή κάτι από το φθαρτό και εφήμερο του θεάτρου! Κάτι από το φθαρτό και εφήμερο της ζωής και της σκηνης έτσι όπως διασώζεται στις μνήμες ή στα μέσα επικοινωνίας...

Η πιο διαχρονική και εξαιρετικά παραστατική σκηνή του έργου κατά τη γνώμη μας ο Καραγκιόζης... Από τον Χατζηαβάτη και τον Μπάρμπα-Γιώργο μέχρι τον Σιορ Διονύσιο, την Αγλαΐα και τον Βεληγκέκα όλοι σπαρταριστοί. Το στήσιμο σκηνοθετικά εξαιρετικό. Όλοι είχαν κάτι στην κίνηση από τις φιγούρες του θεάτρου σκιών. Εξαιρετικό. Και πιο σπαρταριστός από όλους ο Καραγκιόζης. Όπως και να το κάνουμε αυτά είναι τα εθνικά μας στερεότυπα, αυτές είναι οι εθνικές μας καρικατούρες. Ίσως και γι' αυτό γελάσαμε περισσότερο...

Εξίσου διαχρονική και παραστατική η σκηνή με το άγαλμα του γέρου-Κολοκοτρώνη. Άλλη μια σκηνή που εκτός από τους επιτυχημένους ρόλους έμπλεκε το γέλιο με την περίπτωση. Επίσης να μην ξεχάσουμε την διαχρονικότητα και την παραστατικότητα της σκηνης στο μαντείο των Δελφών, αλλά και αυτή με τον κλέφτη του 1821.

Επίσης όλοι οι χοροί και όλα τα χορικά της παράστασης ήταν εξαιρετικά. Και τα κουστούμια το ένα καλύτερο από το άλλο. Η σκηνοθεσία και το πολύ δύσκολο στήσιμο επί σκηνης, όπως είπαμε, εξαιρετικά. Και αυτά όλα γίνονταν ακόμα εμφανέστερα στο τέλος όταν έβγαινε όλος ο πολυμελής θίασος επί σκηνης εξαιρετικά διατεταγμένος...

Πιο σπαρταριστός από όλους ο Καραγκιόζης.

Και τρεις ξεχωριστές επισημάνσεις που αφορούν όλα τα πολιτισμικά δρώμενα της Άνδρου:

Η πρώτη: η Άνδρος έχει ένα θεατρικό και πολιτισμικό δυναμικό.

Η δεύτερη: το ανοιχτό θέατρο έδωσε νέες προοπτικές και απελευθέρωσε νέες δυνατότητες στα θεατρικά σχήματα της Άνδρου.

Η τρίτη: χωρίς την δημιουργική και ενοποιητική πνοή ενός φεστιβάλ όλα αυτά θα ήταν ή θα έμοιαζαν αποσπασματικά. Όμως με το φεστιβάλ όλα βρήκαν μια θέση στο προσκήνιο της Άνδρου.

Συμπέρασμα: Ας είμαστε, λοιπόν, χαρούμενοι που το νησί μας έχει τόσο πολύ και καλό πολιτισμικό δυναμικό. Και ας είμαστε ευγνώμονες που το νησί μας απόκτησε έναν σπουδαίο χώρο για να ξεδιπλώσει τα talέντα του, αλλά και μια πολιτισμική στέγη για να παρουσιάσει όλες τις δημιουργικές του δυνάμεις...

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Εν Άνδρω.

Από την συναυλία του Μανώλη Μητσιά και της Γεωργίας Νταγάκη στην Άνδρο.

Μανώλης Μητσιάς & Γεωργία Νταγάκη: από το χτες στο αύριο του έντεχνου ελληνικού τραγουδιού

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Δύο πράγματα χαρακτήρισαν την συναυλία του Μανώλη Μητσιά το Σάββατο βράδυ 30 Ιουλίου 2016 στην Άνδρο: η μεγάλη συμμετοχή του κόσμου στα τραγούδια του Μητσιά και η εντυπωσιακή συμμετοχή της Γεωργίας Νταγάκη στη συναυλία.

Το πρώτο έχει την εξήγηση στη μακριά πορεία του Μητσιά στο έντεχνο τραγούδι, στους μεγάλους συνθέτες και στιχουργούς που τραγούδησε και στις πολλές επιτυχίες που είχε. Το δεύτερο έχει να κάνει με την ίδια την εξαιρετική τραγουδίστρια και δυναμική λυράρισα, που είναι κάτι ξεχωριστό στο έντεχνο της νέας εποχής.

Ο Μανώλης Μητσιάς μας «περπάτησε» στους δρόμους της μεγάλης μουσικής διαδρομής του. Εδώ τραγουδά και πίσω του ο Ηρακλής Ζάκκας τον σιγοντάρει στο τραγούδι, ενώ δίνει και τον τόνο στη συναυλία με το μπουζούκι του.

Με αυτά τα δύο δεδομένα, καθόλου τυχαίο, πως η συναυλία του Σαββάτου 29/7 ήταν μια επιτυχία του Φεστιβάλ Άνδρου. Στα περισσότερα τραγούδια του Μητσιά η συμμετοχή του κόσμου, που γέμισε το θέατρο, ήταν αυθόρμητη και μαζική. Και στα τραγούδια της Νταγάκη, γνωστά ή καινούρια, όλοι ένοιωσαν το δημιουργικό ξάφνιασμα μιας νέας δυναμικής παρουσίας στο έντεχνο τραγούδι. Ανεξάντλητη μουσικά η Κρήτη ξαφνιάζει με τις νέες δυνάμεις της που μπορούν και μετασχηματίζουν μια μεγάλη παράδοση ακουθώντας με τον δικό τους τρόπο νέους μουσικούς δρόμους.

Η Γεωργία Νταγάκη, μια εντυπωσιακή από κάθε άποψη παρουσία στο ελληνικό έντεχνο τραγούδι.

Αλλά και οι μουσικοί που πλαισίωσαν την συναυλία ξεχωριστοί. Από τον Ηρακλή Ζάκκα στο μπουζούκι, που ήταν εξαιρετικός και στα δύο τραγούδια που ερμήνευσε, μέχρι τον πιανίστα Αχιλλέα Γουάστωρ στο πιάνο και τον Δήμο Πολυμέρη στο ακορντεόν.

Συμπέρασμα: Ήταν μια συναυλία που συμμετείχε και αγάπησε ο κόσμος και τραγούδησε τα τραγούδια της με πάθος. Ήταν μια συναυλία έσμιξε το χτες με το σήμερα και το αύριο του έντεχνου ελληνικού τραγουδιού. Ήταν μια συναυλία που με την παρουσία σημαντικών μουσικών συντελεστών έδειξε το εύρος της ελληνικής μουσικής...

Ο Ηρακλής Ζάκκας συνοδεύει τους πρωταγωνιστές της βραδιάς Μανώλη Μητσιά και Γεωργία Νταγάκη.

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του Έν Άνδρω.

Μια πομπή πιτσιρικάδων, αλλά και μεγαλύτερων τους συνόδευε στην βόλτα τους.

Αφιέρωμα στον Φεντερίκο Φελίνι – Λαϊκό θέαμα και κινηματογραφικός νεορεαλισμός

Και ξαφνικά χτες βράδυ στην Αγορά της Χώρας βγήκαν δύο ξυλοπόδαροι και ένας κλόουν και άρχισαν τα πειράγματα και τα παιχνίδια. Λες και είχαν βγει από κάποιο φιλμ. Έμπαιναν στα μαγαζιά, έπαιζαν με τα παιδιά, γέλαγαν με τους περαστικούς.

Έκαναν ότι μπορούσαν να βγάλουν το Φεστιβάλ στο δρόμο. Να μιλήσουν με χιούμορ... για το χιούμορ του λαϊκού θεάματος και να δώσουν μια νότα από τον κόσμο του Φελίνι στον κόσμο της Άνδρου. Να δούμε τις γεμάτες χιούμορ ταινίες του μεγάλου ιταλού σκηνοθέτη.

Στην Πλατεία Καϊρή έδωσαν μια μικρή παράσταση για μια πιτσιρικάριά που μαζεύτηκε και γέλασε με την καρδιά της. Με τον τρόπο τους έδωσαν χρώμα σε μια μάλλον υποτονική Αγορά χτες το βράδυ. Το φετινό καλοκαίρι, παρά την αυξημένη κίνηση, δεν έχει αυξημένη αγοραστική δύναμη. Τουλάχιστον με το θέαμα του δρόμου που έφερε το Φεστιβάλ αυξήθηκε το κέφι. Κάτ είναι κι αυτό...

Τεράστιες σαπουνόφουσκες μέσα στις οποίες ο ζογκλέρ βάζει τα παιδιά!!!

Σκηνή από το έργο για να έχετε μια εικόνα και του θέματος της ταινίας.

Κατά τα άλλα άρχισε χτες και συνεχίζεται το κινηματογραφικό αφιέρωμα στον Φελίνι. Την πρώτη (και μια από τις πιο χουμοριστικές ταινίες του) για την Ιταλία (Ρίμινι) του μεσοπολέμου, το Άμακορντ (Θυμάμαι), προλόγισε η καθηγήτρια Μαρία Κομνηνού, πρόεδρος της ταινιοθήκης της Ελλάδος.

Την δεύτερη μέρα το θέαμα του δρόμου στο αφιέρωμα Φελίνι περιείχε ακροβατικά και παιχνίδια. Οι υπαίθριοι παρουσιαστές του αυτοσχέδιου θεάματος στην ανοιχτή πλατεία Γηροκομείου άρχισαν τα ακροβατικά για χάρη της κάμερας του «Εν Άνδρω» θυμίζοντας μας όχι μόνο σκηνές από την ταινία La Strada (Ο δρόμος) που ακολούθησε, αλλά και σκηνές της δικής μας παιδικής ηλικίας. Γιατί ποιος από όλους όταν ήταν παιδί, αλλά και ποιο από τα σημερινά παιδιά δεν ξετρελαίνεται με αυτούς τους υπαίθριους περφόμερ;

Ποιος δεν χαζεύει ώρα ακόμα και σήμερα αυτές τις πανάρχαιες παραστάσεις στους δρόμους; Παραστάσεις ζογκλέρ, ακροβατών, ταχυδακτυλουργών κλπ που κάποτε πλημμύριζαν τους δρόμους της αρχαίας Ρώμης πριν «μετακομίσουν» αργότερα στους ιπποδρόμους. Και μετά να ξανααπλωθούν στους μεσαιωνικούς δρόμους της Ευρώπης πριν φτάσουν μέχρι εμάς ακόμα και σήμερα με όλα τα νέα και παλιά κόλπα τους;

Ποιος δεν χάζεψε ώρα πολύ αυτοσχέδιες παραστάσεις δρόμου, τα ζογκλερικά και τα ακροβατικά όπου τις συνάντησε στις μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις, αλλά και στους παράδρομους των μεγάλων διεθνών φεστιβάλ;

Παντελής Βούλγαρης - Μαρία Κομνηνού: «Λίγες οι κοινωνικές διαφορές της Άνδρου με το Ρίμινι της Ιταλίας όπου διαδραματίζεται η χιουμοριστική ταινία», συμπέρανε η κ. Κομνηνού. «Με την εξαίρεση πως η Άνδρος είναι πολύ πιο όμορφη...».

Περικλής Χούρσογλου και Παντελής Βούλγαρης: προλογίζοντας το La Strada...

Και ποιος δεν ενθουσιάζεται και σήμερα με το γιορταστικό κλίμα που αυτές φέρνουν; Από αυτή την άποψη μπορεί οι ταινίες του Φελίνι να μην προσέλκυσαν μέγα πλήθος, αλλά προσέλκυσαν τους μνημένους και ένα καλλιεργημένο κοινό μερικών εκατοντάδων θεατών. Και συνάμα έδωσαν την ευκαιρία να ξαναθυμηθούμε τα εντυπωσιακά θεάματα των παραστάσεων του δρόμου, που όλοι αγαπήσαμε. Και επιπλέον μας αναβάπτισαν στην χαρά της παιδικότητας που αυτές κρύβουν ακόμα μέσα τους, καθώς βλέπαμε την πιτσιρικάριά της Χώρας να ξετρελαίνεται με αυτές.

Μετά από αυτή την υπαίθρια παράσταση, αν και ήταν λίγο νωρίς σχετικά, ήταν πολύ ενδιαφέρον να πάει στο θέατρο και να ακούσει κανείς την γλαφυρή εισήγηση για την ταινία La Strada (που αναφέρεται σε αυτές) του παλιού γνώριμου Περικλή Χούρσογλου, σκηνοθέτη μιας νεώτερης γενιάς με έργο στο ελληνικό σινεμά.

Και βέβαια μετά όλα αυτά η παρακολούθηση της ταινίας ήταν μάλλον κάτι πολύ φυσιολογικό...

Εν Άνδρω

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Εν Άνδρω.

Το υπέροχο φινάλε στην μαγική βραδιά Νίνο Ρότα με την οποία έκλεισε το αφιέρωμα Φελίνι του Φεστιβάλ Άνδρου. Όλοι οι συντελεστές επί σκηνής: ταχυδακτυλουργοί, ζογκλέρ, κλόουν, ορχήστρα Ν. Πλατύαρχου και Φιλαρμονική Άνδρου.

Βραδιά Νίνο Ρότα: όταν η μαγεία συναντά την φαντασία

Η βραδιά Νίνο Ρότα ήταν ένα πολυθέαμα. Όπως είχε υποσχεθεί ο Παντελής Βούλγαρης. Αυτός ήταν που το σκέφτηκε και το σκηνοθέτησε. Ήταν ένα μοναδικό πολυθέαμα, στο οποίο (παραφράζοντας τον ταχυδακτυλουργό Κρίστοφερ) η φαντασία συνάντησε την πρώτη της ξαδέλφη την μαγεία σε μια σπουδαία στιγμή θεάματος και ακροάματος...

Η Άνδρος έζησε μια βραδιά μοναδική. Με μουσικές αναφορές στον σπουδαίο κινηματογράφο, με στιγμιότυπα από εξαιρετικά βίντεο-κλιπ, με ζογλερικά και ταχυδακτυλουργικά. Δύσκολο να περιγραφούν με λόγια ή ακόμα και με εικόνες.

Το πολυθέαμα ξεκίνησε εναλλάσσοντας κινηματογράφο και νούμερα τσίρκου (ταχυδακτυλουργούς, ξυλοπόδαρους, ακροβάτες, κλόουν). Όλα υπό την υπέροχη μουσική του Νίνο Ρότα. Άλλοτε με την Φιλαρμονική της Άνδρου και άλλοτε με το μουσικό συγκρότημα του Νίκου Πλατύαρχου.

Η παράσταση προχώρησε μπλέκοντας το ένα θέαμα με το άλλο πάντα υπό την μουσική του Νίνο Ρότα. Και κατέληξε στην κορύφωση όπου όλοι έπαιζαν επί σκηνής υπό την συνοδεία και των δύο μουσικών σχημάτων μια από τις σπουδαιότερες μουσικές δημιουργίες του Νίνο Ρότα στην μουσική της ταινίας του Φεντερίκο Φελίνι «8 1/2». Μουσική ρυθμική και μελωδική: επαναλαμβανόμενη, εντεινόμενη, επιταχυνόμενη. Που κορύφωσε όπως το Μπολερό του Ραβέλ...

Υπέροχη μουσική από μεγάλα φιλμ με το συγκρότημα του Νίκου Πλατύαρχου.

Μοναδικά ταχυδακτυλουργικά κόλπα από τον «μάγο» Κρίστοφερ. Εδώ βγάζει από το άδειο σακούλι ένα... περιστέρι.

Εξαιρετικό ζογκλερικό με τέσσερις κουλούρες.

Ένα ξέφρενο φινάλε όπου οι εκατοντάδες θεατές χειροκροτούσαν ρυθμικά. Κλόουν και ξυλοπόδαροι έκαναν ζογκλερικά και ακροβατικά. Ορχήστρα και φιλαρμονική ανέβαζαν ρυθμό και έδιναν παλμό σε μια βραδιά που όσοι παρακολουθήσαμε θα την θυμόμαστε για χρόνια...

Εν Άνδρω

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Εν Άνδρω.

Μεγα πλήθος συνέρευνσε στην Ορέστεια. Ήταν η πρώτη εφρετινή παράσταση με εξαντλημένα εισιτήρια. Φαίνεται τελικά πως ο Αύγουστος και τα μεγάλα σχήματα «ταιριάζουν» στο μάλλον μικρό καλοκαίρι της Άνδρου.

Ορέστεια: ο οίκος των Ατρείδων σε άλλες εποχές...

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Πολλές οι καινοτομίες της Ορέστειας του Χουβαρδά. Τόσες πολλές που ώρες-ώρες έκανες προσπάθεια (ιδίως στο πρώτο μέρος) να παρακολουθήσεις ποιος είναι ποιος και τι ρόλο παίζει. Η μεταφορά του Τρωικού πολέμου στον τελευταίο μεγάλο πόλεμο που έζησε η Ελλάδα (αυτόν του 1940) πρωτότυπη, αλλά και οριακή. Ήταν και τα τραγούδια της εποχής που έχουν συνδεθεί με εντελώς άλλη ατμόσφαιρα. Απέδιδαν την ατμόσφαιρά του 1940 με ότι αυτό σήμαινε για το έργο...

Ο Αγαμέμνων πολέμαρχος της εποχής!!! Με ντουντούκα, πιστόλι και την Κασσάνδρα από κοντά αιχμάλωτη!! Και η Κλυταιμνήστρα μια μεγαλοαστή που υποδέχεται τον ταλαιπωρημένο κι αγριωπό σύζυγο...

Αν αναρωτηθεί κανείς για το αποτέλεσμα της παράστασης μπορεί να πει: ήταν μια πραγματικά εντελώς πρωτότυπη προσπάθεια πλησιάζματος ενός αρχαίου πολέμου μέσα από έναν νεώτερο πόλεμο. Το πείραμα σε κάποιους άρεσε, όμως άλλοι έμειναν μετέωροι ή και αρνητικοί απέναντι του. Έτσι έχουν τα πράγματα.

Κατά τα άλλα, όπως έλεγε μια κυρία που σχολίαζε στο τέλος η παράσταση είχε πολλούς και ενδιαφέροντες νεωτερισμούς. Όμως δεν είχε αντίστοιχη ροή. Τι να κάνεις; Δεν μπορεί να τα έχει κανείς όλα. Ο ριζοσπαστισμός έχει ενδιαφέρον. Αλλά δεν είναι εύκολος.

Ή, για να το πούμε καλύτερα: παραφράζοντας του ενός εκ των δύο αρχιτεκτόνων που σχεδίασαν το εξαιρετικό θέατρο της Άνδρου που μας έλεγε: “κρατήσαμε την μορφή της παράδοσης, αλλά βάλαμε και τις σύγχρονες πινελιές. Έτσι ώστε να δημιουργήσουμε με τον τρόπο μας κι εμείς την δική μας παράδοση για τους επόμενους.” Η Ορέστεια του Χουβαρδά δεν κράτησε την μορφή της παράδοσης και επιχείρησε να δημιουργήσει εξ ολοκλήρου την δική της παράδοση για τους επόμενους. Το αν το πέτυχε παραμένει ερωτηματικό.

Στο τρίτο μέρος ο χορός άρχισε να θυμίζει κάτι από τις κλασικές αναφορές της τραγωδίας.

Το αν πέτυχε ή όχι η παράσταση τους στόχους της ας το αφήσουμε στην κρίση ενός εκάστου. Μερικά πολιτιστικά δρώμενα πρέπει να τα ξανασκεφτεί κανείς για να δει τι άφησαν. Το σίγουρο όμως είναι πως η Ορέστεια του Γιάννη Χουβαρδά άφησε πολλές και ποικίλες εντυπώσεις. Αν αυτός ήταν ο στόχος του σκηνοθέτη τότε τον πέτυχε με το παραπάνω...

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Έν Άνδρω.

Ο Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος μιλάει για την παράσταση «Σταματία...»

«Την Σταματία την έφερε ο συγγραφέας Κώστας Σωτηρίου. Είναι ένα πρόσωπο που κουβαλάει όλα τα βιώματα από το τέλος του Εμφυλίου μέχρι σήμερα. Κάπου εκεί χρονικά πολύ νέα ερωτεύεται ένα λοχαγό. Μιλά για την ζωή της και τα γεγονότα της εποχής. Είναι συντηρητικών πεποιθήσεων. Και περιγράφει τα γεγονότα της ζωής της. Τα δράματα της. Οι αναφορές στην ιστορία προκύπτουν μέσα από την καθημερινότητα της. Και πολλά από αυτά είναι δοσμένα με χιούμορ. Η Ελένη Ουζουνίδου είναι καταπληκτική ηθοποιός και κρατά όλη την παράσταση. Το έργο παίζεται με επιτυχία δύο χρόνια τώρα. Και τα καλοκαίρια πέρσι πήγαμε περιοδεία από Θασσαλονίκη μέχρι Πελοπόννησο και Κρήτη και εφέτος ξεκινάμε από Άνδρο την Δευτέρα το βράδυ (8/8) και συνεχίζουμε την Τρίτη στην Τηνο, την Τετάρτη στην Πάρο και την Πέμπτη στη Σαντορίνη.»

Αυτά μας είπε σχετικά με το επιτυχημένο έργο που παίζεται δύο ολοκληρω χρόνια ο σκηνοθέτης του Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος...

Το σπίτι του Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου πάνω από την Πλάκα έχει εντυπωσιακή θέα. Ο Β. Θεοδωρόπουλος έχει “εγκατασταθεί” στην Άνδρο εδώ και 18 χρόνια. Αρχικά με νοίκι στα Αηδόνια και μετά αγόρασε και έχτισε στην Πλάκα. Ζει στην Άνδρο περίπου 3 μήνες τον χρόνο. Εδώ σχεδιάζει και προετοιμάζει όλα σχεδόν τα έργα που παίζει στο Θέατρο Νέου Κόσμου στην Αθήνα. Ο Παντελής Βούλγαρης, του πρότεινε να το φέρει στο Φεστιβάλ Άνδρου. Κάπως έτσι ένας “ανδριώτης” από επιλογή βρέθηκε στο Φεστιβάλ Άνδρου με το έργο “Σταματία, το γένος Αργυροπούλου”. Με τον Βαγγέλη συναντήθηκαμε το πρωί του Σαββάτου, μέσω μιας κοινής φίλης, για να μας πει λίγα επιπλέον λόγια για το έργο. Κάπως έτσι γνωρίσαμε την εντυπωσιακή θέα του σπιτιού του πάνω από την Πλάκα.

Εν Άνδρω

Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος και Ελένη Ουζουνίδου αποχαιρετούν το κοινό που τους χειροκροτεί με την καρδιά του...

Το πικρό χιούμορ της Ιστορίας

Η “Σταματία, το γένος Αργυροπούλου” είναι, γεννημένη στην Αθήνα στα μέσα της δεκαετίας του ’30, κόρη ανώτερου δημοσίου υπαλλήλου, διαπαιδαγωγημένη με τα χρηστά ήδη της εποχής και αρραβωνιασμένη με λοχαγό του Εθνικού Στρατού. Ζει στην αυλή του σπιτιού της, αδυνατώντας να παρακολουθήσει τη ζωή που προχωράει δίπλα της. Επιμένει πεισματικά να βλέπει τα πάντα μέσα από τα δικά της παραμορφωτικά γυαλιά, καταλήγοντας άλλοτε τραγική κι άλλοτε κωμική φιγούρα, μέσα στα γεγονότα που διαδραματίζονται και αφορούν άμεσα τόσο την ίδια, όσο και τους δικούς της ανθρώπους.

Μια παράσταση που παρουσιάζει όλα τα στερεότυπα, τις προκαταλήψεις, τις αντιφάσεις και τις συγκρούσεις μας ως κοινωνία και ως άνθρωποι. Όλα αυτά μέσα από το κοσκίνισμα που κάνει η ίδια η ζωή καθημερινά...

Ένας εξαιρετικός θεατρικός μονόλογος 90 λεπτών μέσα από τον οποίο περνούν οι διάφορες ιστορικές και κοινωνικές φάσεις της Ελλάδας του δεύτερου μισού του 20ου αιώνα και φτάνουν μέχρι τις μέρες μας. Το καλογραμμένο κείμενο του Κώστα Σωτηρίου και η εξαιρετική σκηνοθεσία και θεατρική ροή του Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου, καθώς και η σπουδαία ηθοποιία της Ελένης Ουζουνίδου διαμόρφωσαν μια παράσταση που χάρηκαν όλοι όσοι την είδαν...

Εν Άνδρω

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Εν Άνδρω.

Μια προσωπική ματιά στην Λυσιστράτη

Ζης Λένας Κιτσοπούλου

Η Λυσιστράτη, μια νύχτα, εν μέσω πολέμου, μαζεύει όλες τις γυναίκες και τις πείθει να κάνουν αποχή από το σεξ, ώστε να εξαναγκάσουν τους άντρες σε ειρήνη, ενώ παράλληλα έχει οργανώσει την κατάληψη της Ακρόπολης, θέτοντας στην κατοχή των γυναικών το δημόσιο χρήμα. Αυτές οι δύο ακραίες, σουρεαλιστικές και αδιανόητες δράσεις της Λυσιστράτης, οι οποίες τοποθετούν εξ' αρχής την όποια ελπίδα για έναν καλύτερο κόσμο, στην σφαίρα της ουτοπίας, αποκαλύπτουν την κωμικότητα του μελαγχολικού και απαισιόδουξου Αριστοφάνη.

Ο Αριστοφάνης είναι κατά τη γνώμη μου πάνω απ' όλα ένας ιδιοφυής ποιητής, ένας ανατρεπτικός συγγραφέας, ένας αιχμηρός επικριτής σημαντικών προσώπων της εποχής του, τολμηρός, σαρκαστικός, κακός και γι αυτό βαθιά ρομαντικός. Δεν έχει σχέση με φτηνά, σεξιστικά αστεία τα οποία πολύ συχνά τονίζονται σε σκηνοθεσίες έργων του, ή με μία σημερινής αισθητικής πολιτική επικαιρότητα τηλεοπτικού τύπου. Σε αυτήν, λοιπόν την πιο σκοτεινή και ποιητική πλευρά του Αριστοφάνη, εστιάζει και η σκηνοθεσία του Μ. Μαρμαρινού και μας συστήνει μία άλλη ανάγνωση αυτού του συγγραφέα.

Η Λυσιστράτη για να πείσει, για να μαγέψει, για να εξοργιστεί με το υπάρχον πολιτικό σύστημα και για να κρατήσει ταυτόχρονα μέχρι τέλους την νηφαλιότητα της σκέψης της, η οποία είναι και το μόνο της όπλο ώστε η γλώσσα της να ρητορεύει αριστοτεχνικά και πάντα να τουμπάρει τους ακροατές της και να τους οδηγεί εκεί που εκείνη έχει αποφασίσει, πρέπει σίγουρα να είναι κάτι περισσότερο από μία φεμινίστρια.

Πρέπει να είναι ένας εγκέφαλος που εκρήγνυται, ένα μυαλό σε διαρκή εγρήγορση, ένα σώμα ετοιμοπόλεμο και την ίδια στιγμή έτοιμο να καταρρεύσει. Μία γυναίκα μόνη, όπως είναι μόνος ο καθένας ο οποίος μπορεί και βλέπει καθαρά ότι το τέρας της εξουσίας, το οποίο είναι η ίδια η ανθρώπινη φύση, τοποθετεί κάθε φορά και ανεξαρτητως εποχής, άντρες και γυναίκες σε ρόλους που απλώς εξυπηρετούν συμφέροντα πολιτικά και μόνο.

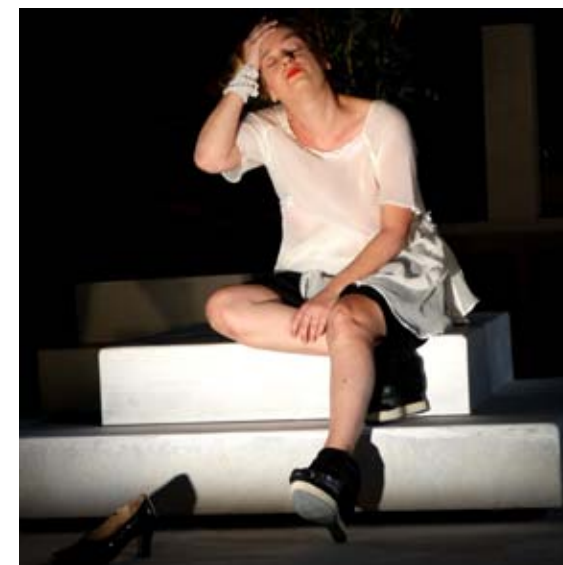
Η Λυσιστράτη στο έργο αυτό έχει να πολεμήσει τόσο τους άντρες, όσο και τις γυναίκες, των οποίων τα μυαλά και οι δυνατότητες έχουν υποτιμηθεί και περιοριστεί, όχι μόνο λόγω της ανδροκρατούμενης κοινωνίας, αλλά κυρίως από τις ίδιες, οι οποίες έχουν αποδεχθεί την ανδροκρατούμενη κοινωνία ως φυσιολογική και τους εαυ-

τούς τους ως κατώτερα ανθρώπινα πλάσματα. Η Λυσιστράτη δεν μιλάει για την ισότητα των δύο φύλων, μιλάει για την διαφορετικότητά τους, η οποία ως τέτοια οφείλει να συνδιαλλάγεται. Προτείνει ένα μοντέρνο πολιτικό σύστημα, το οποίο πρέπει να θεμελιωθεί πρώτα στο σπίτι, στην οικογένεια και στον έρωτα.

Προσωπικά, δεν πιστεύω σε ομαδικές επαναστάσεις, επειδή έχουν γίνει πάρα πολλές και όπως βλέπουμε δεν έχουν φέρει κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα στον πλανήτη. Πιστεύω όμως πολύ στην προσωπική επανάσταση, κυρίως όταν αυτή δεν έχει καμία ελπίδα για έναν καλύτερο κόσμο. Όπως, πιστεύω πολύ στους ανεκπλήρωτους έρωτες, γιατί είναι οι μόνοι που έχουν ελπίδα για έναν καλύτερο κόσμο.

Επίσης, πιστεύω πολύ σε ανθρώπους, που πράττουν σπουδαία και μαγικά πράγματα, χωρίς να τους νοιάζει να πετύχουν καποιον στόχο, περαν της προσωπικής τους ευχαρίστησης. Γιατί, αυτή η προσωπική ευχαρίστηση και ηδονή που μπορείς να γευτείς από μία δική σου δράση προς το τίποτα, είναι ίσως ο μόνος τρόπος, να σου δώσει σημασία έστω και ένας ακόμα άνθρωπος. Με αυτόν τον τρόπο, θα ήθελα να παίζω και την Λυσιστράτη, εάν θέλω να την συμπαθήσω και να την εκτιμήσω ως αληθινή επαναστάτρια. Άλλωστε, λέγοντας τα λόγια του Αριστοφάνη, ως ηθοποιός οφείλω να πω κάτι για μένα και αυτός είναι και ο μόνος δρόμος κατά τη γνώμη μου για να παιχτεί ο οποιοσδήποτε ρόλος.

Μετά τις δύο παραστάσεις στην Επίδαυρο, θεωρώ την παράσταση της Άνδρου, ιδιαίτερης σημασίας γι αυτό το “γυναικείο” έργο του Αριστοφάνη. Έχοντας κάποιες μνήμες από την “Μικρά Αγγλία” και κάνοντας κάποιες κουβέντες σήμερα με την Κατερίνα Ρεμούνδου στον όμορφο Πιτροφό, συνειδητοποίησα ότι η Άνδρος είναι ένα άνδρο γυναικών και οι ανδριώτισσες, γυναίκες των απόντων ναυτικών, Λυσιστράτες, οι οποίες κράτησαν στα χέρια τους την οικονομία του τόπου, διαχειριζόμενες τα χρήματα των αντρών τους και φροντίζοντας ταυτόχρονα τα σπίτια τους και τις οικογένειές τους.

Η Λένα Κιτσοπούλου που πρωταγωνιστεί σαν Λυσιστράτη στην παράσταση του Εθνικού Θεάτρου που σκηνοθέτησε ο Μιχαήλ Μαρμαρινός

Κόσμος πολύς. Δεν υπήρχε εισιτήριο εδώ και μέρες. Μετά την Επίδαυρο ένα πολυσυζητημένο έργο του Εθνικού Θεάτρου στην Άνδρο! Μια σημαντική στιγμή για το Φεστιβάλ Άνδρου.

Λυσιστράτη: μια επιτυχημένη πρόκληση

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Κάποτε τις καινοτομίες, τις προκλήσεις, τα τολμηρά ανοίγματα στις παραστάσεις του αρχαίου θεάτρου τις επιχειρούσε ο Κάρολος Κουν με το Θέατρο Τέχνης. Τώρα οι εποχές άλλαξαν και το Εθνικό Θέατρο είναι αυτό που επιχειρεί ανοίγματα, καινοτομίες, προκλήσεις. Κάποτε το Εθνικό Θέατρο κυριαρχείτο από την κλασική αντίληψη περί αρχαίου θεάτρου του θεατράνθρωπου Αλέξη Μινωτή και το Θέατρο Τέχνης έφερνε τις ανατροπές. Τώρα το Εθνικό έχει ανοίξει τις πόρτες του στις προκλήσεις και στις καινοτομίες των καιρών.

Πολλά λοιπόν έχουν αλλάξει από τότε που συνέβαιναν τα παραπάνω πριν μερικές δεκαετίες. Αλλά ακόμα περισσότερα έχουν αλλάξει αν κρίνουμε από τις παραστάσεις αρχαίας κωμωδίας με ντυμένες ηθοποιούς του Καρόλου Κουν μέχρι την παράσταση του Μιχαήλ Μαρμαρινού με τις στιγμές-στιγμές αιθέρια γυμνές ή ημίγυμνες ηθοποιούς στην Λυσιστράτη του, που είδαμε στην Άνδρο στα πλαίσια του Φεστιβάλ.

Ο Γιάννης Βογιατζής σε μια από τις χαρακτηριστικές σκηνές του έργου. Κάτι σαν κλασική ρετρό φωτογραφία σε ένα τολμηρό έργο.

Οι γυναίκες γυμνές και ακίνητες σαν αγάλματα! Δίπλα ο χορός των ανδρών...

Πολλά έχουν αλλάξει και στους επίκαιρους αναχρονισμούς, που στην αρχαία κωμωδία κάποτε έβριθαν πολιτικών αναφορών, ενώ στην Λυσιστράτη κυριαρχούσαν κοινωνικές αναφορές και καταστάσεις. Οι καιροί έχουν αλλάξει. Η ζωή έχει αλλάξει. Η κοινωνία έχει αλλάξει. Κάθε παράσταση ανταποκρίνεται στην εποχή της.

Από αυτή την άποψη η Λυσιστράτη του Μιχαήλ Μαρμαρινού ήταν μια σύγχρονη παράσταση. Όπου όπως έχουμε γράψει δεν ήταν μόνο το απόλυτο γυμνό που την έκανε να ξεχωρίζει. Ούτε ήταν οι αριστοφανικές λεκτικές εκφράσεις και προσκλήσεις που την έκαναν να διακρίνεται. Ήταν το πνεύμα ανανέωσης που έφερε ο σκηνοθέτης.

Οι γυναίκες έπρεπε να είναι αισθησιακές, προκλητικές, ημίγυμνες έως γυμνές για να προκαλέσουν τους άνδρες. Για να τις ποθήσουν. Για να τους τρελάνουν. Αν ήθελαν να τους φέρουν στα άκρα για να ενδώσουν, αθηναίοι και σπαρτιάτες, στον σεξουαλικό εκβιασμό που θα οδηγούσε στο τέλος του πολέμου και στην ειρήνη. Και ήταν έτσι από την αρχή μέχρι το τέλος. Ακόμα και το απόλυτο γυμνό παρουσιάστηκε κάποια στιγμή με την ακινησία του αρχαίου αγάλματος. Κάτι σαν ακίνητος αισθησιασμός στην Αφροδίτη/γυναίκα...

Και οι διάλογοι έξυπνοι, χιουμοριστικού, ευρηματικοί. Υπήρχε λοιπόν διάλογος των ηθοποιών με το σενάριο! Σε τέτοιο σημείο που μερικές φορές γινόταν και διάλογος του σύγχρονου με το αρχαίο! Ενδεικτικό σε μια στιγμή δύο σύγχρονοι τύποι απαγγέλουν το αρχαίο κείμενο και ρωτά ο ένας τον άλλον: «τι κατάλαβες;» «Τίποτα», απαντά ο άλλος. Και συνεχίζει: «κάτι για σκάφη, να μένουν οι γυναίκες στη σκάφη τους», λέει...

Υπήρχε όμως και διάλογος των ηθοποιών με τον θεατή! Ασχέτως αν δεν ήταν εύκολος ή πάντα κατανοητός! Υπήρχε και ένας εξαιρετικός χιουμοριστικός διάλογος του χορού με τους ηθοποιούς. Ο χορός προσέθετε, διόρθωνε. Και οι ηθοποιοί απαντούσαν και συνέχιζαν.

Τους ρόλους των γυναικών συμπλήρωναν εντελώς αντιθετικά οι γέροντες της πόλης που αντιδρούν, διαμαρτύρονται, εξεγείρονται με τρόπο κωμικό και γκροτέσκο, ενώ αδυνατούν να τα βγάλουν πέρα με τις εξεγερμένες γυναίκες.

Όπως και ρόλος του άρχοντα και του πολεμιστή. Σκηνές έξυπνες από την αμηχανία στην πρώτη περίπτωση μέχρι την αδημονία στην δεύτερη. Η μουσική και τα χορικά ήταν εξαιρετικά. Αρκεί να δει κανείς μια σκηνή από το βίντεο για να καταλάβει...

Ήταν μια παράσταση με ροή, ενότητα, στόχευση. Μπορεί να ήταν τολμηρή και προκλητική. Όμως ήταν επιτυχημένη και ενδιαφέρουσα. Μπορεί να ήταν ριζοσπαστική και σύγχρονη. Όμως δεν έχανε τις αναφορές της στην παράδοση. Ήταν μια παράσταση που καινοτομούσε χωρίς να εμπεριέχει άγνοια ή να γίνεται αναιδής. Ήταν σύγχρονη, αλλά ξεχώριζε από την εποχή μας όπου κάθε αδαής και αναιδής θεωρεί πως καινοτομεί ή είναι... ειλικρινής!!!

Και δύο ξεχωριστές αναφορές: η Λένα Κιτσοπούλου ήταν μια αλλιώτικη Λυσιστράτη. Πιο οικεία και καθημερινή. Λιγότερο κλασική και στυλιζαρισμένη. Μέσα στο πνεύμα της παράστασης. Και ο Γιάννη Βογιατζής σε ένα ρόλο που τον έβγαλε πέρα με επιτυχία. Κι αυτός στο πνεύμα της παράστασης. Ακόμα και στην εξαιρετική σκηνή του τέλους όπου πηγαίνει πέρα από το χιούμορ...

Ένα από τα εντυπωσιακά χορικά του τέλους της παράστασης.

Άλκηστις Πρωτοψάλτη: είμαστε ακόμα ζωντανοί...

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Ήταν σίγουρα η πιο ζωνρή συναυλία του καλοκαιριού. Σ' ένα κατάμεστο θέατρο η Άλκηστις Πρωτοψάλτη συνεπήρε το κοινό με τα ρυθμικά τραγούδια της, το ταπεραμέντο της, την μοναδική εκφραστικότητα της.

Μια πραγματική show woman που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει μεγάλες star! Και το σχοινί την άντεξε. Το παρατεταμένο χειροκρότημα του τέλους και τα τρία μπιζαρίσματα που ακολούθησαν απέδειξαν πως είναι ακόμα ζωντανή. Και μαζί της ζωντανοί ήταν και οι παραπάνω από χίλιοι θεατές που χειροκροτούσαν ακατάπαυστα μια από τις πιο λαμπερές παρουσίες της εποχής μας...

Το ρεπερτόριο της Πρωτοψάλτη κλασικά έντεχνο. Όλοι μεγάλοι συνθέτες και στιχουργοί που έχει τραγουδήσει. Τα τραγούδια, λοιπόν, γνωστά. Το διαφορετικό; Η ίδια η Άλκηστις με την έντονη σκηνική παρουσία της, την σπουδαία ερμηνεία της και το εξαιρετικό συγκρότημα της συνεπήρε τους πάντες.

Εντυπώσιασε με την εκφραστικότητά της η Πρωτοψάλτη.

Μια Άλκηστις διαχρονική και ακατάβλητη, αλλά και οι μουσικοί της ένας κι ένας. Τι να πει κανείς για τον ακορντεονίστα; Ή, για τον ντραμίστα ή τον βιολιστή; Τον πιανίστα; Τον μπασίστα; Όλοι σπουδαίοι. Και όλοι μαζί συνέθεσαν μια εξαιρετική συναυλία αφιερωμένη σ' ένα μουσικό θεό «πάνω απ' τ' άδικο»...

Αλλά και μουσικοί της Πρωτοψάλτη ήταν ένας κι ένας, με προεξέχοντα τον ακορντεονίστα που (εδώ με το βιολιστή) μερικές στιγμές ήταν μια παράσταση μόνος του!!!

Τουλάχιστον αυτή τη φορά μπορούμε να συμφωνήσουμε πως η μουσική αναδρομή της Πρωτοψάλτη στο έντεχνο ήταν εξαιρετική. Από το χτες μέχρι μια «εφηβεία επιεικής» που κάποτε έγινε σαράντα (και βάλε αυτοσαρκάστηκε η ίδια καθώς τραγουδούσε). Και έγινε ακόμα σπουδαιότερη φτάνοντας μέχρι σήμερα. Αλλά και όταν έκλεισε στο φινάλε με το κλασικό «Βενζινάδικο» μαζί με έναν υπέροχο αυτοσχεδιασμό της ίδιας και των σπουδαίων μουσικών της.

Αν μια συναυλία διαφέρει από ένα δίσκο ή και από μια τηλεοπτική μετάδοση είναι για τους αυτοσχεδιασμούς του τραγουδιστή και των μουσικών της και την αίσθηση της ζωντανής ανταπόκρισης του κοινού γύρω σου. Και αυτό το καταλαβαίνεις μόνο αν είσαι εκεί. Διαφορετικά μένει το βίντεο: ένας μικρός μάρτυρας (ή και ψευδομάρτυρας) ζωής! Κι αν μας αντέξει κι αυτό;...

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του Εν Άνδρω.

Από προηγούμενο Χορωδιακό Φεστιβάλ στο προαύλιο και στα σκαλάκια της Θεοσκεπάστου.

Χορωδιακό Φεστιβάλ: Από το προαύλιο της Θεοσκεπάστου στο ανοιχτό θέατρο

Για 27^η φορά ο Μουσικός Σύλλογος Άνδρου διοργανώνει το Σάββατο 2 Ιουλίου 2016 και ώρα 8:15 το βράδυ το Χορωδιακό Φεστιβάλ του. Αυτή τη χρονιά με διαφορετικούς όρους καθώς θα αξιοποιήσει το ανοιχτό θέατρο Άνδρου. Θυμίζουμε πως μέχρι τώρα ο χώρος διοργάνωσης του Φεστιβάλ ήταν το προαύλιο της Θεοσκεπάστου για τις χορωδίες και τα σκαλάκια της μεγάλης σκάλας που οδηγούν σε αυτή για τους θεατές, καθώς και μερικές σειρές πλαστικές καρέκλες για τους επίσημους προσκεκλημένους.

Τώρα πια υπάρχει το ανοιχτό θέατρο.
Και το 2016 οι χορωδίες μεταφέρθηκαν εκεί.

Μπορεί να υπήρχε μια γραφικότητα και μερικές φορές και μια ξεχωριστή σκηνική νότα με φόντο την εκκλησία και την θάλασσα, αλλά υπήρχαν και πολλές δυσκολίες. Οι κυριότερες: χωρούσαν μόνο 400 περίπου θεατές και ήταν χρονιές που ο κόσμος ήταν πολύ περισσότερος με αποτέλεσμα να μην μπορούν οι περισσότεροι να σταθούν, η ακουστική δεν ήταν η καλύτερη όταν είχε αέρα κλπ. Τώρα με το νέο ανοιχτό θέατρο που χωρά άνετα 1000 θεατές και έχει εξαιρετική ακουστική αυτά λύθηκαν. Μπορούμε να πάμε άνετα όλοι να ακούσουμε τις χορωδίες του συλλόγου, καθώς και τις χορωδίες που έχει προσκαλέσει από την Αθήνα.

Εν Άνδρο

Σημ.: Οι φωτογραφίες είναι του Εν Άνδρω.

Όταν το ελληνόφωνο ροκ ταξίδεψε στο Κόρθι

Του Δημήτρη Αντωνέλλου

Μια μαγική βραδιά έζησαν οι χίλιοι περίπου θεατές της συναυλίας που πραγματοποιήθηκε στον Όρμο Κορθίου Άνδρου την Τετάρτη 17 Αυγούστου 2016, στα πλαίσια του 2^{ου} Φεστιβαλ Άνδρου.

Ο Γιάννης Γιοκαρίνης, ο Λάκης Παπαδόπουλος, ο Νίκος Ζιώγαλας και ο Γιάννης Μηλιώκας ταξίδεψαν το κοινό με ακούσματα ροκ και έντεχνου, από την μουσική διαδρομή τους, υπό το φως του σχεδόν ολόγιμου φεγγαριού, για περισσότερο από δύομιση ώρες. Ο κόσμος συμμετείχε από την αρχή με όλη του την ψυχή, δημιουργώντας στο γαλήνιο λιμανάκι μια μοναδική ατμόσφαιρα.

Η σκηνή που είχε δημιουργηθεί πάνω στη θάλασσα, δημιούργησε ένα φυσικό θεατρικό τοπίο, με τον κόσμο να κάθεται τριγύρω αμφιθεατρικά στην παραλία, στο μικρό θεατράκι, στη μικρή προβλήτα, στην εκκλησία της Αγίας Αικατερίνης από πάνω, ακόμη και μέσα στη θάλασσα.

Η απίστευτη ενέργειά τους μετέφερε τον παλμό τους στον κόσμο, που συμμετείχε χορεύοντας και τραγουδώντας καθ' όλη τη διάρκεια του προγράμματος. Ήταν όλοι τους υπέροχοι!

Ο Γιάννης Γιοκαρίνης στα πλήκτρα και στο τραγούδι, με τη μοναδική του κώμη, αιώνιος έφηβος με αστείρευτη ενέργεια. Ο Νίκος Ζιώγαλας με την κιθάρα του, τραγούδησε τραγούδια από τη μουσική διαδρομή του στο έντεχνο και το ροκ, που έχουν αγαπηθεί πολύ από όλους.

Ο Λάκης Παπαδόπουλος, ένας ζωντανός θρύλος του ελληνόφωνου ροκ αλλά και συνθέτης πολλών γνωστών κομματιών που έχει ερμηνεύσει ο ίδιος, αλλά και άλλοι καλλιτέχνες, είχε μια διαδραστική σχέση με το κοινό το οποίο συμμετείχε ενεργά.

Ο Γιάννης Μηλιώκας, λέγοντας ανέκδοτα κατά τη διάρκεια, δημιούργησε μια εύθυμη διάθεση με τα τραγούδια του και τα αστεία του. Θα ήταν παράλειψη, να μην αναφερθεί και ο σημαντικός ρόλος των μουσικών που τους συνόδευαν και συμμετείχαν σε αυτή τη συναυλία-πάρτυ.

Η Αγία Αικατερίνη, όπως συνηθίζεται να λέγεται η ευρύτερη περιοχή, κατέχει μια θέση υψηλή στην καρδιά όλων όσων έχουν μεγαλώσει, έχουν ζήσει ή έχουν επισκεφθεί το Κόρθι τα καλοκαίρια. Ήταν και είναι (και μάλλον θα είναι) ένας από τους πιο όμορφους χώρους για μπάνιο το πρωί ανεξαρτήτως καιρού (δεν τον χτυπάει ο βοριάς), σημείο ραντεβού για τα ζευγαράκια, και γενικά σημείο συνάντησης κάθε μέρα τα καλοκαίρια. Μην ξεχνάμε τις όμορφες στιγμές που έχουν ζήσει στο «Δόλωμα» όσοι το πρόλαβαν, ένα μπαράκι που υπήρχε στο κάτω μέρος της εκκλησίας μέχρι πριν κάποια χρόνια.

Από φέτος θα υπάρχει ένας ακόμη λόγος για να βρίσκεται στην καρδιά όλων όσων βρέθηκαν εκεί, εξαιτίας των μοναδικών στιγμών που τους χάρισε αυτή η υπέροχη συναυλία!

Σημ.: Οι φωτογραφίες από τη συναυλία είναι του Δ. Αντωνέλλου.

Οι γερόλυκοι του ελληνικού ροκ τραγουδάνε ακόμα...

Του Διαμαντή Μπασανζή

Είχε δίκιο χτες βράδυ στο Κόρθι ο Γιάννης Μηλιώκας που είπε χιουμοριστικά: βλέπω εδώ απόψε τρεις γενιές, τους νέους... τους νέους... και τους νέους!!! Ή, για να το πούμε εμείς αναλυτικότερα: τους νέους, που σήμερα είναι παιδιά, τους νέους που όταν ξεκινάγαν αυτοί πριν 40 χρόνια τότε γεννιόντουσαν και τους νέους που τότε ξεκινάγανε παρέα...

Είναι αλήθεια πως χτες στο ακρογωνιαίο σημείο της Άνδρου, στο Κόρθι, αντάμωσαν τρεις γενιές νέων με τους γερόλυκους του ελληνικού ροκ. Ήταν μια συνάντηση συγκινητική, εκφραστική, χιουμοριστική, νοσταλγική. Ήταν μια συνάντηση πρωτότυπη και ροκ: σε μια εξέδρα πάνω από τη θάλασσα!

Ήταν ένα αντάμωμα κάτω από ένα σχεδόν ολόγιομο φεγγάρι, με παιδιά και νέους να τραγουδούν και να χορεύουν, με νεώτερους και... μεγάλους «νέους» να τραγουδούν και να νοσταλγούν: «νοσταλγοί του ροκ εν ρολ»... Ήταν εκεί οι παλιοί νέοι από τις λαϊκές γειτονίες μιας πόλης που άλλαζε ασταμάτητα. Ήταν εκεί οι νεώτεροι. Ήταν εκεί όσοι έζησαν την προηγούμενη ηθική και πολιτική κρίση. Ήταν εκεί και όσοι ζουν την σημερινή μεγάλη κρίση...

Φωτ. Δ. Αντωνέλλου.

Το ροκ που έζησε ακουμπώντας εκεί που πάντα ακούμπησε: στα όρια και στα περιθώρια της κοινωνίας. Και των νέων που δεν σταμάτησαν να πορεύονται προς το δικό τους μέλλον. Των νέων που μεγάλωσαν, αλλά κάποιοι κάτι ακόμα κρατούν από την ευαισθησία μιας νιότης που τους ταλάνισε και τους ταλανίζει: ανάμεσα σε μακρινές φυγές, σε εικόνες γειτονιών που χάθηκαν ανεπιστρεπτί και στην ειρωνεία μιας ζωής «για το καλό μας»...

Το ροκ ΖΕΙ ακόμα!!! Με τον δικό του τρόπο. Αυτόν το ιδιότυπο μελαγχολικό, ρομαντικό, εξεγερσιακό, χιουμοριστικό. Ζει στον καθέναν που κρατά ότι επιλέγει από τους γερόλυκους της ελληνικής ροκ σκηνης των τελευταίων 40 χρόνων, που σημάδεψαν κι αυτοί τον τόπο μας σαν απόηχος της μεγάλης παγκόσμιας νεολαιίστικης ροκ έκρηξης...

Καθένας κρατά ότι θέλει από όλα αυτά. Κάθε γενιά κρατά ότι την αγγίζει. Ένα μικρό παράδειγμα. Ο μικρός Οδυσσέας παρακολουθούσε σιωπηλός τη συναυλία. Η Ιωάννα Καρυστιάνη σκύβει και τον ρωτά χαμογελώντας:

- Ποιος από τους τέσσερις σου αρέσει περισσότερο;

Η απάντηση εντελώς ροκ:

- Ο ντραμίστας!!!...

Στο ροκ καθένας κάνει τις επιλογές του! Ακόμα και τα παιδιά...

Άλλο ένα παράδειγμα. Χαρούμενος μετά από δυόμιση ώρες ασταμάτητου παιχνιδιού και τραγουδιού ο Γιάννης Γιοκαρίνης σχολιάζει:

- Χάρηκε ο κόσμος...

Η απάντηση:

- Χάρηκε. Ήταν περίπου 700 άτομα. Όλες οι ηλικίες παρούσες. Αλλά κόπηκαν μόνο 500 εισιτήρια! Οι άλλοι ήρθαν από τα μονοπάτια...

Κι ο Γιοκαρίνης:

- Τι ροκ συναυλία θα ήταν χωρίς τζαμπατζήδες...

Κι η ανταπάντηση:

- Να δεις πως αυτοί το διασκέδασαν πιο πολύ. Το είχαν πιο πολύ ανάγκη...

Αυτό είναι το ροκ του παρελθόντος μας. Που το έχουμε ακόμα ανάγκη. Αλλά αυτό είναι και το ροκ του μέλλοντος τους. Που οι νέοι παίρνουν από αυτό ότι θέλουν και συνεχίζουν. Το μόνο πρόβλημα για τους νέους είναι να μην τους πουν «και μαλάκες και χαζούς» στο τέλος κάποιοι. Όπως αποδεδειγμένα είπανε εμάς μέχρι σήμερα κάποιοι άλλοι...

Άντε να λύσουμε να ξεκινήσουμε...

Τον Διαμαντή Μπασαντζή

Και έλυσαν και ταξίδεψαν. Μόνο που δεν ήταν ένα παλιό σαπιοκάραβο. Αλλά ένα φαντασμαγορικό καράβι. Μια φαντασμαγορική συναυλία: με μουσικές αναδρομές, χιουμοριστικές παρλάτες, διαχρονικές κοινωνικές αιχμές, επίκαιρες πολιτικές μπηχτές. Ήταν με άλλα λόγια μια συναυλία της εποχής με όλα τα στοιχεία του σήμερα και τις αναφορές του χτες που ανέδειξαν και τον Παπακωνσταντίνου και τον Ζουγανέλη. Ήταν μια τεχνικά και ηχητικά άψογη συναυλία που είχε πολλές στιγμές που συνέπαιρνε τον κόσμο που πήγε να τους ακούσει, να τραγουδήσει και να χαρεί μαζί τους την αυγουστιάτικη σελήνη που κυριαρχούσε πάνω μας.

Και πήγε αρκετός κόσμος. Πάνω από 1000 άτομα γέμισαν το 80% της κερκίδας του σταδίου και αρκετές εκατοντάδες από αυτούς στάθηκαν δύο ώρες όρθιοι μπροστά στην εξέδρα να τραγουδήσουν, να χειροκροτήσουν και να ταξιδέψουν σε ένα ρόκ, που μπορεί να μην είχε το μοναδικό λαϊκό χρώμα και την αυθεντικότητα, αλλά και την γλυκιά μελαγχολία της συναυλίας του Κορθίου, αλλά είχε απίστευτη σκηνική ένταση, εξαιρετικό βίντεο-γουόλ και μεγάλη παραστατικότητα από τους δύο πρωταγωνιστές, αλλά και όσους τους συνόδευσαν μουσικά και φωνητικά.

Περίεργο φαινόμενο ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου. Ξεκίνησε σαν ροκ-σταρ. Πέρασε από όλα τα είδη. Και κατέληξε ροκ-σταρ. Με όλα τα θετικά και τα αρνητικά ενός ροκ-σταρ. Αλλά πάντα με την αειθαλή κίνηση, την ξεχωριστή σκηνική παρουσία και τις φωνητικές ικανότητες ενός ροκ-σταρ. Αμφισβήτησε και αμφισβητήθηκε. Όπως οι περισσότεροι ροκ-σταρ. Όμως στο τέλος κατάφερε να είναι εκεί. Με μια διαχρονικότητα που εκπλήττει. Και με μια δυναμικότητα που ξαφνιάζει.

Από κοντά ο Γιάννης Ζουγανέλης. Ένας ξεχωριστός περφόμερ. Τραγουδά, παρλάρει, συνομιλεί, παρασταίνει. Γράφει χιουμοριστικά, μιλά χιουμοριστικά. Δεν το βάζει κάτω. Καυστικός στους χθεσινούς, καυστικός στους σημερινούς. Πολλά μπορεί κανείς να πει: και θετικά, αλλά και αρνητικά. Όμως δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως τα καταφέρνει κι είναι επίκαιρος και συγκεντρώνει την προσοχή ενός μεγάλου κοινού που έχει ανάγκη να πει ένα βράδυ: άντε να λύσουμε, να ξεκινήσουμε, τους βαρέθηκα, δεν τους μπορώ... Κι ο Ζουγανέλης είναι εκεί να τους ταξιδέψει...

Την εξαιρετική μουσική και σκηνική παρουσία και των άλλων συνεργατών του σχήματος όπως εδώ η όμορφη βιολίστρια με τα εξαιρετικά φωνητικά...

Με εντυπωσιακά εφέ στο τεράστιο σκηνικό του βίντεο-γυρόλ με την μοναδική σκηνική παρουσία του Παπακωνσταντίνου...

Και όλα τέλειωσαν εξίσου εντυπωσιακά όπως άρχισαν. Με τους δύο πρωταγωνιστές να δίνουν, καθένας με τον τρόπο του, ένα θεαματικό φινάλε υπό τα θερμά χειροκροτήματα και ταμπιζαρίσματα του κοινού.

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του Εν Άνδρω.

ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ: κι άλλο κι άλλο...

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Τι μπορεί ένας μεγάλος να γράψει για μια παράσταση κουκλοθεάτρου; Για την υπόθεση; Για τις κούκλες; Για τα σκηνικά; Για τους κουκλοπαίκτες, που εδώ έπαιζαν πολλές στιγμές κι αυτοί μαζί με τις κούκλες στη σκηνή; Ή, να γράψει κάτι μέσα από τις εντυπώσεις που θα του μετέφεραν τα παιδιά;

Με αυτές τις σκέψεις, λίγη ώρα μετά και τις πρώτες σκηνές του έργου, βγήκα και πήγα... στο μπαρ! Είχα αποφασίσει να γράψω κάτι μέσα από τις εντυπώσεις που θα μου μετέφερε μετά την παράσταση ο 11χρόνος Οδυσσέας. Υπήρχε βέβαια περίπτωση επειδή το κουκλοθέατρο ήταν για παιδιά από 4 μέχρι 12 ετών ο μικρός να βαριότανε. Αλλά τέλος πάντων έτσι σκέφτηκα και πήγα στο μπαρ... Όπου κυριολεκτικά έπεσα πάνω στον Χριστόφορο, που είχα να τον δω “χρόνια και ζαμάνια”...

Κι αρχίσαμε να τα λέμε επί ώρα, ώσπου τέλειωσε το κουκλοθέατρο και βγήκαν τα παιδιά. Πρώτος ήρθε ο γιός του, ο 5χρόνος Μιχάλης, ενθουσιασμένος. Πήγε στην αγκαλιά του πατέρα του και μέσα στον ενθουσιασμό του τράβηξε κατά λάθος μια κλωτσιά στο τραπέζι. Πάρτα όλα κάτω. Ήταν προφανές πως ο μπόμπιρας συνέχιζε μόνος του το έργο...

Τελευταίος ήρθε ο 11χρόνος Οδυσσέας. Χαμογελαστός. Και σχολίασε: «μικρό, μόνο 50 λεπτά κράτησε, ήθελα κι άλλο...». Όταν ζητάς κι άλλο σίγουρα σου άρεσε αυτό που είδες. Καθόλου τυχαίο πως στον γυρισμό μου διηγήθηκε την υπόθεση τέσσερις φορές χωρίς να κουράζεται. Άρα του είχε αρέσει πολύ...

Μετά από τον ενθουσιασμό του 5χρονου και του 11χρονου τι άλλο να προσθέσει ένας ενήλικας; Πέρα από το γεγονός πως το κουκλοθέατρο που μάγευε τα παιδιά στην Κεντρική Ευρώπη επί αιώνες εξακολουθεί να ενθουσιάζει το παιδικό ακροατήριο παντού. Το ίδιο λοιπόν συνέβη και χτες βράδυ με την παράσταση στο ανοικτό θέατρο της Άνδρου όπου έσπευσαν τσούρμο τα παιδιά από 5 μέχρι δεν ξέρω κι εγώ πόσο ετών! Και το χάρηκαν! Και ζητούσαν κι άλλο...

Ορισμένες φιγούρες «έγραφαν» πολύ ωραία με το πέτρινο απέριττο σκηνικό της ορχήστρας όπως βλέπουμε εδώ.

Κάτι από Παρίσι στην Άνδρο...

Ήταν πρώτη φορά που είδαμε παράσταση μπαλέτου στην Άνδρο μιας και μέχρι χτες δεν υπήρχε ο χώρος. Το φεστιβάλ Άνδρου με τους χορευτές και του μουσικούς της Παρισινής Όπερας επιβεβαίωσε τον τίτλο του ως Διεθνές. Μέχρι και ο πρόξενος της Γαλλίας, ένας πολύ ευγενικός νέος διπλωμάτης, ήταν παρών. Παρόντες 1000 περίπου θεατές. Σε μια ωραία καλοκαιρινή βραδιά στο ανοιχτό θέατρο της Χώρας που είναι το μόνο που μπορεί να φιλοξενήσει φιλόδοξες πολιτιστικές προσπάθειες μιας και το νησί δεν έχει πουθενά αλλού υποδομές. Κι ίσως δεν έχει και πολλούς ανθρώπους για τέτοιες προσπάθειες.

Η Άνδρος του πολιτισμού - το έχουμε ξαναγράψει - είναι μέρος της αστικής ανάπτυξης μιας μεγάλης περιόδου της ανδριώτικης ναυτιλίας, η οποία υπάρχει ακόμα πλέον ως απόηχος, παρά τις καλές προσπάθειες ορισμένων...

Μια ενδιαφέρουσα παράσταση με πολύ ωραία μουσική και την αρμονία των χορευτικών να απλώνονται επί σκηνης. Οι 6 χορευτές και οι 4 μουσικοί κατάφεραν και χώρεσαν στη σκηνή δίνοντας μια γεύση από μπαλέτο, που χωρίς την ύπαρξη του θεάτρου δεν θα μπορούσε να υπάρξει. Έστω κι έτσι λοιπόν το φεστιβάλ πέτυχε ένα ακόμα άνοιγμα στον πολιτιστικό χώρο.

Εν Άνδρω

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του *Εν Άνδρω*.

Η απολογία του Σωκράτη

Του Δήμου Αβδελιώδη
Σκηνοθέτη

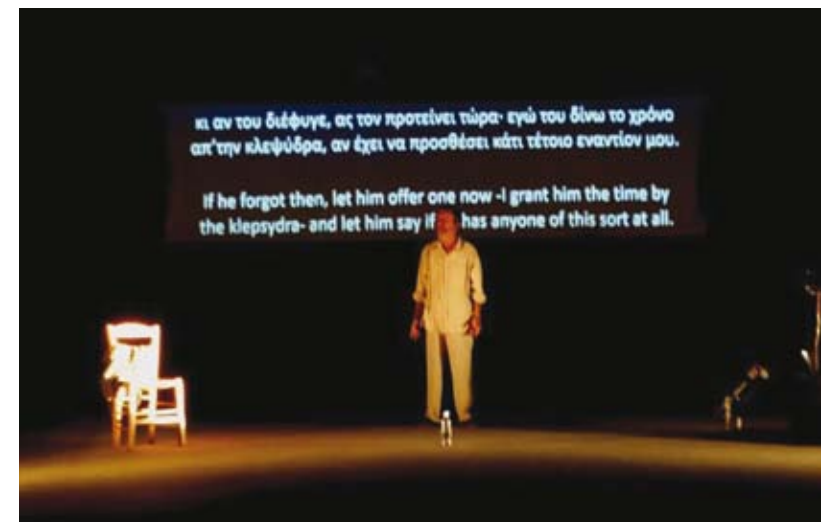
Χαίρομαι που θα παιχθεί η παράστασή μας στο Φεστιβάλ της Άνδρου, γιατί είναι ένας νέος πολιτιστικός θεσμός που ξεχωρίζει ανά την Ελλάδα, επειδή τιμά έμπρακτα τις τέχνες και ενδιαφέρεται να προσφέρει ποιότητα στο κοινό και τους επισκέπτες της Άνδρου, με την εγγύηση του πολύτιμου και σπουδαίου έλληνα σκηνοθέτη Παντελή Βούλγαρη.

Το πιο γοητευτικό στοιχείο της “Απολογίας του Σωκράτη” είναι το γεγονός πως δεν πρόκειται για μια συνηθισμένη παράσταση, με ένα έργο που έχει γραφτεί για το θέατρο, αλλά για μια αναπαράσταση ενός καταγεγραμμένου ιστορικού γεγονότος, που είναι η δίκη του Σωκράτη η οποία έγινε στις 21 Μαΐου του 399 π.χ.

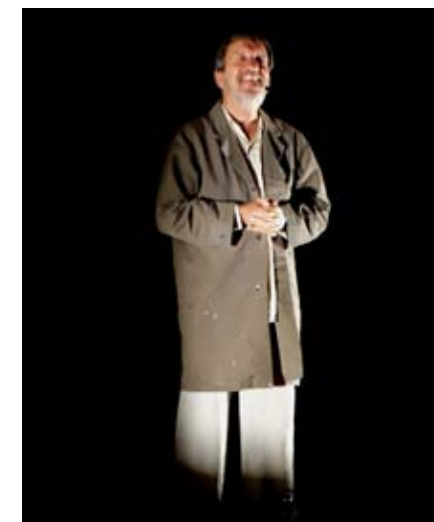
Οι θεατές μας θα βιώσουν μιαν αυθεντική αναπαράσταση μιας συγκλονιστικής στιγμής στην εξέλιξη της ιστορίας του πολιτισμού, σαν να ήταν εκεί. Δεν το λέω υπερβάλλοντας, αλλά απ’ αυτό που έχουμε δει και αφουγκρασθεί από τις παραστάσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, κάθε φορά που επαναλαμβάνεται, επειδή δημιουργεί αυθεντικά αισθήματα και συγκίνηση.

Η εκφορά της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, που έγινε με την συγκεκριμένη μέθοδο που χρησιμοποιώ, και ακούγεται για πρώτη φορά, με έναν φυσικό και οικείο για όλους τρόπο, είναι η μεγάλη πρωτοτυπία της, γιατί συμβαίνει για πρώτη φορά από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα.

Το ζητούμενο σ’ αυτή την αναπαράσταση δεν είναι οι εντυπώσεις, αλλά μόνο να βιώσουμε, άρα να κατανοήσουμε βαθειά τι ακριβώς συνέβη με τον Σωκράτη, ποιος ήταν πραγματικά και κατά πόσο αυτά που έλεγε ήταν λόγια για ρομαντικούς και φιλόσοφους αν μας αφορούν μέχρι σήμερα.

Λιτός και απέριτος ο πρωταγωνιστής (φωτ: Εν Άνδρω).

Γι αυτό υπάρχουν υπέρτιτλοι στα νέα ελληνικά και στα αγγλικά, για την πλήρη κατανόηση του λόγου από το κοινό. Παρακολουθώντας κανείς αυτή την λογική διαδικασία μπορεί να καταλάβει στο τέλος πως αυτά που έλεγε ο Σωκράτης για τη συμπεριφορά και τη στάση των ανθρώπων απέναντι στα πιο ουσιώδη ερωτήματα των ανθρώπων για να αλλάξουν τη ζωή τους προς το καλύτερο, έμειναν αναπάντητα για δυόμιση χιλιάδες χρόνια.

Ο Σωκράτης έλεγε πως δεν γίνεται να εξαγοράσεις την ευτυχία με τα χρήματα ή με τα υλικά αγαθά, αλλά το αντίθετο, όταν μόνο είσαι ευτυχισμένος τότε μπορείς να απολαύσεις τα χρήματα και όλα τα υλικά αγαθά που αναλογούν στους ανθρώπους. Προϋπόθεση για την ευτυχία θεωρούσε την γνώση των αιτιών της συμπεριφοράς μας, δηλαδή την αυτογνωσία.

Όλοι επίσης θα απολαύσουν τις μοναδικές ερμηνείες του Βασίλη Καραμπούλα ιδιαίτερα αλλά και του Γιάννη Κολόι που καθηλώνουν στους δυο ρόλους, χωρίς κλισέ, μόνο με την συγκέντρωση τους, τη σοβαρότητα και τη δουλειά τριών περίπου χρόνων, για να ενσαρκωθεί η πραγματικότητα της αρχαίας πλατωνικής γλώσσας και του πιο συγκλονιστικού σταθμού στον ανθρώπινο πολιτισμό.

Ο Σωκράτης μπροστά στην ιστορία

Ζου Διαμαντή Μπασαντή

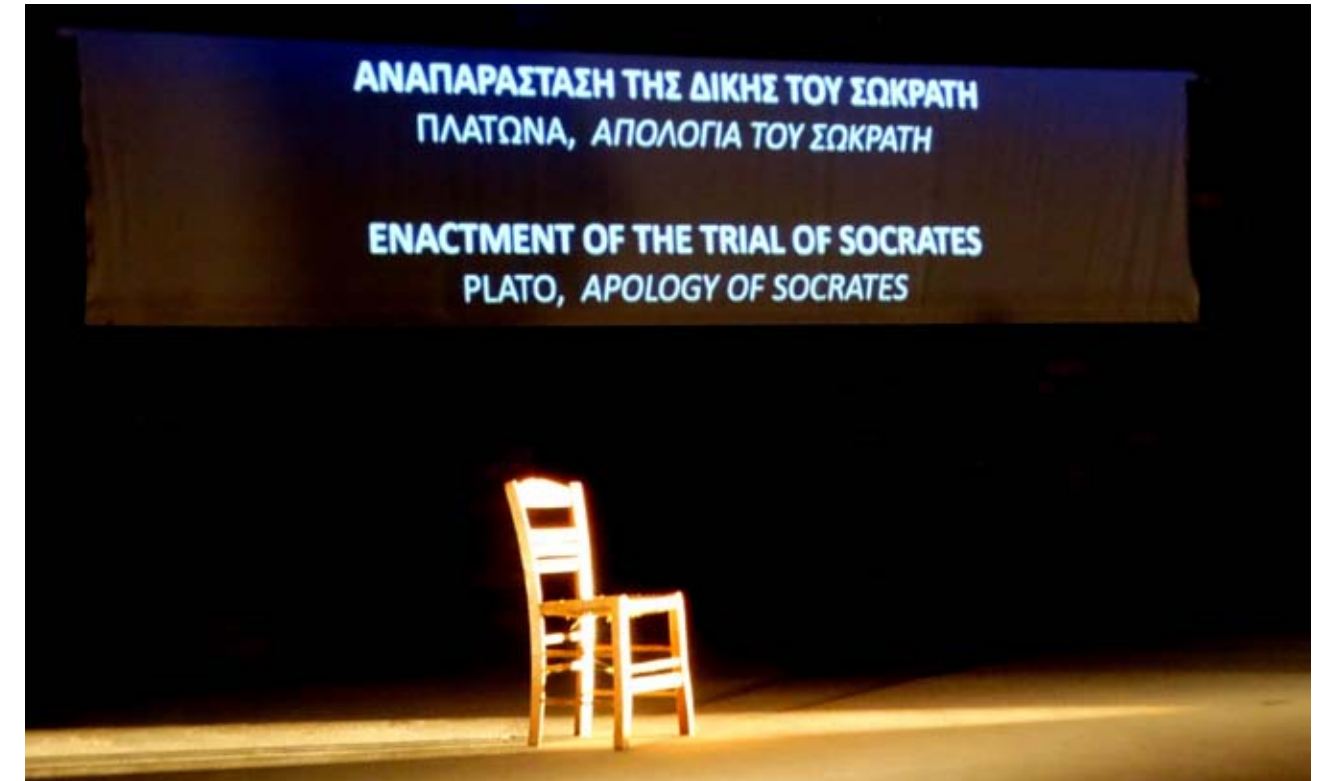
Το κείμενο της «Απολογίας» του Πλάτωνα είναι ένα από τα κορυφαία του Δυτικού Πολιτισμού, όπως επισήμανε ο σκηνοθέτης της παράστασης Δήμος Αβδελιώδης γράφοντας στο «Εν Άνδρω» πριν λίγες μέρες. Τα επιχειρήματα, ο διάλογος και οι αντιλήψεις, που αναπτύσσονται καθόρισαν και καθορίζουν πολλά από όσα και σήμερα κυριαρχούν στις δυτικές κοινωνίες. Η γνώση των ανθρωπίνων, της πολιτικής και της κοινωνικής ζωής, ελάχιστα έχει μεταβληθεί στο διάστημα των 2415 ετών που μεσολάβησαν από τότε. Ακόμα και η διαδικασία που ακολουθήθηκε έχει πάρα πολλές αντιστοιχίες με το σήμερα.

Με αυτό το υλικό στα χέρια ο σκηνοθέτης έκανε ότι πιο λιτό και απέριττο για να το αναδείξει. Και μάλιστα να το διαπραγματευτεί στην πρωτότυπη αρχαία ελληνική γλώσσα που γράφτηκε. Έτσι η παράσταση ήταν το κείμενο. Και το κείμενο ήταν η παράσταση. Και όλο αυτό το σχήμα ήρθε κι έδεσε αρμονικά με το φυσικό σκηνικό του πέτρινου ανοιχτού θεάτρου της Άνδρου. Δυστυχώς δεν μπορεί να πει κανείς ο ίδιος για τον φωτισμό της παράστασης και των προσώπων (την ευθύνη του οποίου είχε η παραγωγή του έργου) που βοήθησε ελάχιστα την παράσταση όπως γίνεται εμφανές και από τις φωτογραφίες.

Ως προς την αρχαία γλώσσα. Μια πρώτη διαπίστωση: άλλο πράγμα να ακούς στη φυσική ροή της την αρχαία γλώσσα μας με την φυσικότητα που ομιλείτο πριν 2415 χρόνια. Ήταν κι ένα τεστ αρχαίων και νέων ελληνικών. Αλήθεια τι καταλαβαίνουμε σήμερα από την αρχαία γλώσσα;

Η απάντηση για τους περισσότερους αντιφατική: ενθαρρυντική κι απογοητευτική! Ενθαρρυντική μιας και εκατοντάδες λέξεις και εκφράσεις παραμένουν αναλλοίωτες μέσα στους αιώνες. Και συνάμα απογοητευτική αν σκεφτείς πως άλλες τόσες εκατοντάδες φορές χρειάστηκε να σηκώνουμε τα μάτια μας στην νεοελληνική μετάφραση για να παρακολουθήσουμε τα επιχειρήματα και την σκέψη του Σωκράτη.

Ξανακούγοντας, ή καλύτερα συχνά ξαναδιαβάζοντας, το πλατωνικό κείμενο στην λιτή μα περιεκτική παράσταση του Δήμου Αβδελιώδη, έφτασα πάλι στο ίδιο συμπέρασμα με αυτό του φιλόλογου μου πριν δεκαετίες. Θυμάμαι μας εξηγούσε πως ο Σωκράτης μετά την πρωτολογία και την πρώτη απόφαση του δικαστηρίου ο ίδιος προκάλεσε τους δικαστές του, αλλά και το αποτέλεσμα της δεύτερης απόφασης τους. Και αυτό φάνηκε από την δεύτερη και δυσμενέστερη γι' αυτόν ψηφοφορία.

Από την παράσταση (φωτ: Εν Άνδρω).

Αυτό φαίνεται και από τα λόγια του Σωκράτη, που γίνονται πλέον πιο αρνητικά απέναντι τους μετά την πρώτη απόφαση. Δεν ικετεύει. Και τους το λέει. Δεν φοβάται και τους το δείχνει. Δεν επιδιώκει την φυγή και το βλέπουν. Μπορεί στο τέλος να προτείνει μια συμβολική χρηματική ποινή, υπό την πίεση των μαθητών του, όμως φαίνεται πως έχει πάρει τις αποφάσεις του. Και έτσι προβλέπει, όχι μόνο το δικό του τέλος, αλλά και τη δική τους εκ των υστέρων καθολική αποδοκιμασία.

Μαθητής κάποτε, λίγο παραξενεμένος, απλώς άκουγα εκείνα τα λόγια. Τώρα μεγάλος, με την βοήθεια της γνώσης που μας φορτώνει η ζωή, μπορώ και τα νοιώθω. Όμως και τότε και σήμερα εξακολουθώ πάντα να στέκω εκστατικός μπροστά στην ακροτελεύτια φράση της «Απολογίας» όπου ο δάσκαλος του «εν οίδα ότι ουδέν οίδα» λέει: **καιρός πια να πηγαίνουμε, εγώ για να πεθάνω, εσείς για να ζήσετε, το πιο είναι καλύτερο κανείς μας δεν ξέρει...**

Η φωνή και η διάθεση της Πασπαλά άπλωσε χτες σε όλο το θέατρο και κάλυψε ακόμα και τα κενά που υπήρχαν τις κερκίδες.

Το έντεχνο στο δρόμο του μπλουζ και της τζαζ

Τον Διαμαντί Μπασαντί

Με την επιτυχημένη συναυλία της Έλλης Πασπαλά φτάσαμε ένα βήμα πριν το τέλος της μεγάλης διαδρομής του έντεχνου τραγουδιού στο 2^ο Φεστιβάλ Άνδρου. Μια συναυλία που μετέφερε τον απόηχο του μεγάλου έντεχνου ελληνικού τραγουδιού σε ρυθμούς μπλουζ και τζαζ και με αυτό τον τρόπο κάλυψε και την απόσταση από το διεθνές ρεπερτόριο της Έλλης Πασπαλά.

Καθόλου τυχαίο πως την απόσταση αυτή γεφύρωσε χτες εύκολα η Πασπαλά, μια σημαντική ελληνίδα τραγουδίστρια, που γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αμερική και ήρθε στην Ελλάδα και καθιερώθηκε από τον Μάνο Χατζιδάκι. Στη συνέχεια συνεργάστηκε με όλους τους σπουδαίους συνθέτες του έντεχνου: από τον Θεοδωράκη μέχρι τον Κραουνάκη και την Ρεμπούτσικα.

Σε ρυθμούς μπλουζ από την Πασπαλά τα περισσότερα τραγούδια.

Ούτε η χτεσινή συναυλία, ούτε καμία άλλη δεν θα είχαν γίνει ποτέ στην Άνδρο χωρίς το Φεστιβάλ που ήρθε και έδωσε ζωή στο ανοιχτό θέατρο.

Η συναυλία λοιπόν είχε ορισμένα τραγούδια του Χατζιδάκι, του Ξαρχάκου, του Καλατζόπουλου, της Ρεμπούτσικα, σε στίχους σημαντικών ελλήνων ποιητών. Είχε όμως και τραγούδια της Έλα Φιτζέραλντ, του Λέοναρντ Κοέν, επίσης τραγούδια από Πορτογαλία και ισπανόφωνα. Από αυτή την άποψη ήταν ένα μουσικό ταξίδι στον κόσμο σε ρυθμούς μπλουζ και τζαζ. Κάποτε σε ξεμάκραινε άργα-αργά στον ορίζοντα κι άλλοτε σε πήγαινε σε ρυθμούς τζαζ με έναν εξαιρετικό πιανίστα, τον Τάκη Φαρατζή και έναν σπουδαίο σαξοφωνίστα, τον Ντέιβιτ Λιν (που ήταν μια ορχήστρα μόνος του – φλάουτο, τύμπανα κλπ).

Και δύο κουβέντες για το έντεχνο. Το έντεχνο που ξεκίνησε σαν μια μεγάλη μουσική έκρηξη στην Ελλάδα με τους Μίκη Θεοδωράκη και Μάνο Χατζιδάκι το 1960, έφτασε στην κορύφωση του στα μέσα της δεκαετίας του 1970 κι ολοκλήρωσε την μεγάλη και διεθνή διαδρομή του δημιουργική διαδρομή στα μέσα της δεκαετίας του 1980 χαμηλώνοντας σταδιακά μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1990 με τους σημαντικούς επιγόνους του.

Το έντεχνο που κάποτε διεθνοποίησε την ελληνική μουσική σήμερα διεθνοποιείται μέσα από το άπλωμα του στα μεγάλα διεθνή ρεύματα. Μπολιάζοντας τα και μπολιαζόμενο και το ίδιο από αυτά. Κάτι που ξεκίνησε με τον Θάνο Μικρούτσικο πριν πολλά χρόνια και σήμερα έχει καθιερωθεί.

Σήμερα το έντεχνο αναζητά πλέον δρόμους νέους δρόμους ύπαρξης μέσα από μεταλλαγές των σπουδαίων τραγουδιών του, όπως αυτών που είπε με τον δικό της τρόπο η Έλλη Πασπαλά και όπως αυτό που λένε άλλοι σημαντικοί τραγουδιστές που πέρασαν πέρσι κι εφέτος από το νησί μας.

Κι όλα αυτά τα ξεχωριστά και σημαντικά χάρη σε ένα Φεστιβάλ «σπουδή» στο έντεχνο, στην ιστορία του, στις μεταλλάξεις του, στις συνέχειες του και στις νέες αναζητήσεις των κλασικών τραγουδιστών του, που πορεύονται πια στη νέα εποχή.

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του Εν Άνδρω.

Σαν σκηνή από αρχαία ειδώλια.

Κι' όμως είναι απλώς μια σκηνή από την χτεσινή παράσταση στο ανοιχτό θέατρο Άνδρου

Η Ρωμανία αν πέρασεν, ανθεί και φέρει κι άλλο...

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Ήταν μια βραδιά ιστορικής συγκίνησης, καλλιτεχνικής ανάτασης, πολιτιστικής έξαρσης. Το σπουδαίο ποντιακό συγκρότημα «Αργοναύται-Κομνηνοί» με μια εξαιρετικά καλοσχεδιασμένη πολυπαράσταση (ποιήματα, ντοκιμαντέρ, μουσική και χορευτικά) έδωσε κάτι από την ιστορία και τον πολιτισμό μιας αρχαίας πατρίδας, που άντεξε χιλιάδες χρόνια εκεί πάνω στα άγρια και εντυπωσιακά βουνά του Πόντου, εκεί μακριά στην σκοτεινή και Μαύρη Θάλασσα, πριν χαθεί για πάντα στις αρχές του 20^{ου} αιώνα.

Το φετινό μεγάλο Φεστιβάλ Άνδρου (ενάμιση μήνα διάρκεια) κάθε φορά που λες «πάει τέλειωσε, τα είδα όλα εφέτος, χόρτασα» στην επόμενη παράσταση σε ξαφνιάζει, σε συνεπαίρνει, σε παρασύρει ακόμα πιο πέρα. Όσοι τυχεροί πήγαν στην μουσικοχορευτική και ιστορικοπολιτιστική παράσταση του υπέροχου ποντιακού συγκροτήματος έφυγαν γεμάτοι σπουδαίες εντυπώσεις και μοναδικές συγκινήσεις.

Τι να ξεχωρίσει κανείς; Τις τρεις υπέροχες απαγγελίες ποιημάτων με την ποντιακή λαλιά να θυμίζει κάτι από την αρχαία γλώσσα; Τα γρήγορα περάσματα των ιστορικών και πολιτιστικών ντοκιμαντέρ για τον Πόντο; Τους σπουδαίους μουσικούς και τραγουδιστές; Ή, τους μοναδικούς χορευτές και χορεύτριες; Όλα ήταν συγκινητικά. Όλα ήταν εξαιρετικά. Όλα ήταν καλλιτεχνικά.

Οι 24 χορευτές και χορεύτριες εντυπωσίασαν όπως και να το κάνουμε τους πάντες. Λαϊκό μπαλέτο. Εντυπωσιακοί χοροί. Μοναδική κίνηση. Σπουδαίος συγχρονισμός. Εξαιρετικός ρυθμός. Ήχοι άλλοτε ρυθμικοί επαναλαμβανόμενοι και διαρκώς εντεινόμενοι στον ήχο του πολεμικού τυμπάνου, Κι άλλοτε αργόσυρτοι μελαγχολικοί, ταξιδιάρικοι, στον ήχο της ποντιακής λύρας. Οι χορευτές λιτοί και σοβαροί. Οι χοροί αυστηροί και γεωμετρικοί. Και πίσω από όλους κι όλα να αναδύεται ένας πολιτισμός και μια ιστορία που πήγαινε πίσω στην αρχαιότητα και στα βυζαντινά χρόνια. Όπως αρχαίες ρίζες έχει και η ποντιακή γλώσσα, που την ακούσαμε χτες να απαγγέλλεται και να τραγουδιέται.

Γι' αυτή την γλώσσα και για τον Πόντο ο μέγιστος των Ελλήνων ποιητών, ο μέγας Αλεξανδρινός, ο Κωνσταντίνος Καβάφης είχε γράψει στο «**Πάρθεν**», ένα από τα «Κρυφά ποιήματα» του: «...**Όμως απ' τ' άλλα πιο πολύ με άγγιξε το άσμα/ το Τραπε-**

ζούντιον με την παράξενή του γλώσσα/ και με την λύπη των Γραικών των μακρινών εκείνων/ που ίσως όλο πίστευαν που θα σωθούμε ακόμη...”.

Περπατώντας προς τη Χώρα αργά το βράδυ σκέφτηκα τον συγκλονιστικό στίχο του πρόωρα χαμένου Άλκη Αλκαίου: **“Πως η ανάγκη γίνεται Ιστορία. Πως η Ιστορία γίνεται σιωπή...”!**

Πως η ανάγκη έγινε Ιστορία και Πολιτισμός για χιλιάδες χρόνια στην αρχαία και βυζαντινή πατρίδα του Πόντου με την Σινώπη και την Τραπεζούντα πριν ακουστεί για δεύτερη και τελευταία φορά μέσα από τους σπάνιους δημοτικούς στίχους εκείνο το πικρό, αλλά και παράξενα ελπιδοφόρο ποντιακό μήνυμα: **“...η Ρωμανία πέρασεν, η Ρωμανία επάρθεν/ η Ρωμανία αν πέρασεν, ανθεί και φέρει κι άλλο”.**

Και πως στην περίπτωση του Πόντου η Ιστορία δεν έγινε σιωπή. Αλλά έγινε μνήμη, αγάπη, ελπίδα. Γιατί οι ρίζες των ανθρώπων αν δεν θέλουν αυτοί που τις ορίζουν και τους ορίζουν δεν σβήνονται, δεν εξορίζονται, δεν σφαγιάζονται. Γίνονται πολιτισμός. Γίνονται συνέχεια ενός πολιτισμού σε άλλους τόπους. Σε άλλα μέρη. Και κρατάνε ενωμένα τα κοινωνικά σύνολα. Διαμορφώνουν κοινωνική συνοχή και δίνουν ελπίδα.

Ή, μήπως δεν είναι ελπιδοφόρο πως η Ρωμανία ανθεί στην Καλλιθέα της Αθήνας όπου η έδρα των «Αργοναυτών-Κομνηνών» αυτού του σπουδαίου συλλόγου που το μουσικοχορευτικό του χτες μας ταξίδεψε στην Ιστορία και στον Πολιτισμό του Πόντου; Μήπως δεν ανθεί η Ρωμανία όπου σκόρπισαν αυτοί οι ξεχασμένοι ορεσίβιοι Πόντιοι, αυτοί οι Μαυροθαλασσίτες Ταπεζούντιοι και πρόκοψαν και αυγαταίνουν το έχει τους και ποτέ δεν ξεχνούν την Ιστορία και τον Πολιτισμό τους;

Μπορεί να έχασαν τα εδάφη τους δεν έχασαν όμως τις μνήμες και τον πολιτισμό τους. Μπορεί να κυνηγήθηκαν, να εξορίστηκαν ή και να σφαγιαστήκαν όμως αυτοί είχαν ρίζες βαθιές στην Ιστορία και παραδόσεις που μακραίνουν αιώνες πίσω. Κι αυτά δεν σβήνονται, δεν εξορίζονται, δεν σφαγιάζονται.

Μπορεί ο άνθρωπος να χάνεται εύκολα, όμως τα ανθρώπινα σύνολα χάνονται πολύ δύσκολα. Μπορεί η ατομική μνήμη να σβήνεται με το πέρασμα μας, όμως οι συλλογικές μνήμες σβήνονται μόνο όταν το αποφασίσουν οι λαοί. Κι αυτός ο σκληροτράχηλος, υπομονετικός και επίμονος ελληνισμός του Πόντου, όπως μας φανέρωσε και στην παράσταση μέσα από τους υπέροχους «κυκλωτικούς» και σφιχταγκαλιασμένους ομαδικούς χορούς του δεν ανήκει σε αυτούς τους λαούς.

Μια ανάταση καλλιτεχνική, αλλά και μια ανάταση ψυχής, η μουσικοχορευτική παράσταση των “Αργοναυτών-Κομνηνών” του Πόντου στο Φεστιβάλ Άνδρου.

Αυτός ο λαός του Πόντου όπου άντρες και γυναίκες γίνονται ένα μέσα από τους υπέροχους αρχαίους χορούς τους κρύβει μέσα του μια δύναμη που μόνο οι σκληροτράχηλοι ορεσίβιοι έχουν. Καθόλου τυχαίο πως σε μια από τις μαρτυρικές εξεγέρσεις του Πόντου όταν βρέθηκαν σε ένα άγριο φαράγγι περικυκλωμένοι από Τούρκους πολεμιστές και γυναικόπαιδα και περίμεναν την σφαγή τους την επομένη αποφάσισαν σιωπηλή έξοδο. Και για να διασφαλίσουν την απόλυτη σιωπή οι μάνες έδωσαν οι ίδιες τα νεογέννητα παιδιά τους για... σφάξιμο!!! Για να μην κλάψουν μέσα στη νύχτα και προδώσουν την έξοδο. Έτσι το πρωί ο τούρκος συνταγματάρχης βρέθηκε έκπληκτος μπροστά σε μια άδεια χαράδρα και αρκετά σφαγμένα βρέφη. Και είπε την φράση: **“Πάμε να φύγουμε. Δεν έχει νόημα να κυνηγάμε ανθρώπους τόσο αποφασισμένους που έσφαξαν τα ίδια τα παιδιά τους για να σωθούν όλοι...”.**

Όσοι βρεθήκαμε βράδυ στο Θέατρο της Άνδρου κι αρχικά δεν είμαστε πολλοί νοιώσαμε ευλογημένοι με αυτά που είδαμε και ζήσαμε. Και πράγμα παράξενο η παράσταση άρχισε με λίγες εκατοντάδες, όμως στη συνέχεια έρχονταν συνέχεια κόσμος. Έτσι όταν τέλειωσε, πρώτη φορά το είδαμε, οι θεατές ήταν πολύ περισσότεροι απ’ όταν άρχισε η παράσταση!...

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Εν Άνδρω.

Μερικές φορές η ιστορία μπερδεύει ή μπερδεύεται με ...τις φούστες! Έτσι στην εποχή του Πάγκαλου που ήταν μακριές οι φούστες και οι αστυνομικοί κυκλοφορούσαν και μετρούσαν πόντους! Όπως σε αυτό το νούμερο της παράστασης...

Και φτάνουμε στο σήμερα. Και πάμε Κούβα. Όπου ο Ραούλ Κάστρο διακηρύσει: «πρώτη φορά... δεξιά»!!! Και μένουν οι σημαίες της επανάστασης στην άκρη, μαζί με τις παλιές αναφορές για τον Τσε Γκεβάρα.

Δεν μπορούσε να λείπει και ο Βαρουφάκης!!! Με φανελάκι, σακάκι με σηκωμένο γιακά και σακίδιο!!! Και το σκετς τελιώνει με τον Βαρουφάκη να φεύγει με σηκωμένο δάχτυλο!!!

Πρώτη φορά... επιθεώρηση!!!

Πρώτη φορά... κλασική ελληνική επιθεώρηση στο ανοιχτό θέατρο Άνδρου! Άλλη μια πρωτιά στις πρωτιές της εποχής μας! Την ερασιτεχνική παράσταση, με αρκετούς επαγγελματίες, “κάνε κουράγιο Ελλάδα μου” σκηνοθέτησε ο Γιώργος Δάμπασης. Καλοσυραμμένα κείμενα, ροή, χορευτικά και έξυπνες ατάκες με αναφορά και στην Άνδρο. Όλα αυτά κέρδισαν το ενδιαφέρον των εκατοντάδων θεατών που παρακολούθησαν την παράσταση.

Και όπως τελειώνουν όλα τα παρεϊστικά πράγματα τέλειωσε κι αυτή η επιθεώρηση: σαν τοπικό γλέντι. Όπου πολλοί από τους θεατές ανεβηκαν επί σκηνής να χορέψουν με τους συντελεστές της παράστασης στους ρυθμούς του Σαββόπουλου: ας κρατήσουν οι χοροί...

Και η παράσταση τελείωσε με όλους επί σκηνής: παραθεριστές, κάτοικοι, μέτοικοι, παλιοί κάτοικοι/σημερινοί παραθεριστές. Ήταν η πρώτη παράσταση που πλειοψηφούσαν παλιοί κάτοικοι-σημερινοί παραθεριστές. Άρα μπορεί να υπάρξει ίσως κι ένας ερασιτεχνικός θίασος που να ξεκινά με σημείο αναφοράς παλιές παρέες (κυρίως της Χώρας). Άνθρωποι που ζουν ολοχρονίς μακριά από την Άνδρο και συνάμα να έχουν κυρίως το καλοκαίρι μια πολιτιστική δραστηριότητα στο νησί!!! Ενδιαφέρουσα μια τέτοια δράση.

Εν Άνδρω

Σημ.: Οι φωτογραφίες της παράστασης είναι του Εν Άνδρω.

Μια συναυλία που έγραψε ιστορία στην Άνδρο.

Μια συναυλία που έγραψε ιστορία...

Τον Διαμαντή Μπασαντή

Ήταν το τελευταίο μπάρκο για εφέτος ενός φεστιβάλ που χάρισε στην Άνδρο διαδρομές υπέροχες και στιγμές μαγικές. Και σε αυτό το τελευταίο μουσικό μπάρκο ταξιδέψαμε παρέα με έναν από τους μεγάλους του ελληνικού έντεχνου τραγουδιού: τον Θάνο Μικρούτσικο. Μαζί του ένας νεώτερος τραγουδιστής και συνθέτης ο Μίλτος Πασχαλίδης. Και οι δύο σε τραγούδια που έγραψαν ιστορία συνδέοντας κοντά τρεις γενιές. Τραγούδια που εξακολουθούν να τραγουδιούνται μέχρι σήμερα.

Ήταν ένα μοναδικό μουσικό βράδυ πλημμυρισμένο με υπέροχους στίχους του Άλκη Αλκαίου και του Νίκου Καββαδία. Αλλά και με διάσπαρτες αναφορές στίχων από τον Ερωτόκριτο μέχρι και τον Πασχαλίδη. Η ξεχωριστή ελληνική ποίηση σε ένα διαχρονικό ταξίδι που συνεπήρε το κοινό που βρέθηκε χτες βράδυ στο Θέατρο της Άνδρου.

Όσοι βρεθήκαμε, την 3^η του Σεπτέμβρη, στην υπέροχη συναυλία είχαμε την τύχη μαζί με την μουσική να ταξιδέψουμε και με τις ιδιαίτερες αφηγήσεις του Θάνου Μικρούτσικου γύρω από σπάνιες λεπτομέρειες της γέννησης σπουδαίων τραγουδιών του.

Θάνος Μικρούτσικος: πορεία μοναδική και ξεχωριστή στο έντεχνο ελληνικό τραγούδι.

Από όλες να ξεχωρίσουμε το τραγούδι “κακοήθες μελάνωμα” που έγραψε σε στίχους Άλκη Αλκαίου όταν έμαθε τον απροσδόκητο χαμό του μεγάλου ευρωπαίου διανοητή Νίκου Πουλατζά το 1979 στο Παρίσι.

Αλλά και το τραγούδι “Ρόζα” που έγραψε μετά από μια προσωπική κόντρα το 1976 με τον Τσιτσάνη, όταν ο δάσκαλος άκουσε με σκεπτικισμό την Πιρόγα. Κάτι που οδήγησε τον Μικρούτσικο στη σύνθεση τα ξημερώματα της επομένης αυτού του τραγουδιού-σταθμού στο ελληνικό τραγούδι. Με το ζεϊμπέκικο αυτό σε στίχους πάλι του Άλκη Αλκαίου ο Θάνος Μικρούτσικος «απάντησε» στον σκεπτικισμό του Βασίλη Τσιτσάνη. Όμως το τραγούδι έμεινε στα αζήτητα για 20 χρόνια. Όταν όμως το τραγούδησε ο αξεπέραστος Δημήτρης Μητροπάνος το 1996 στον δίσκο-ιστορία «στου αιώνα της παράγκα» το έντεχνο πήρε την ρεβάνς του από το λαϊκό τραγούδι...

Ο Θάνος Μικρούτσικος με τις δημιουργίες του έχει αναδειχθεί σε κορυφαίο συνθέτη. Είναι αυτός που πήρε το έντεχνο από τα χέρια των Θεοδωράκη και Χατζηδάκη και το εμπλούτισε με στοιχεία τζαζ. Πήρε τον Καββαδία που είχε αποσπασματικά μελοποιηθεί και τον τραγούδησε πολύ πέρα από την γραμμή των οριζόντων της εποχής του. Η μεγάλη αφετηρία ήταν με τον Σταυρό του Νότου το 1979. Όπως είπε στην αφήγηση του ο σπουδαίος συνθέτης: «τότε μπήκε στην οικογένεια μου ο Νίκος Καββαδίας και από τότε δεν έφυγε ποτέ». Και κατέληξε χαριτολογώντας: «Μερικές φορές η γυναίκα μου με φωνάζει Νίκο»...

Ακόμα μια πολύ ωραία στιγμή του Μίλτου Πασχαλίδη στην ερμηνεία του Ερωτόκριτου που την ξεκίνησε «α καπέλα» για να συνεχίσει με μουσική.

Αλλά δίπλα στον Μικρούτσικο σε ρόλο συμπρωταγωνιστή χτες ήταν ο Μίλτος Πασχαλίδης, που άφησε εξαιρετικές εντυπώσεις. Σε τραγούδια του Μικρούτσικου, αλλά και δικά του ή δικές του ερμηνείες σε κλασικά κομμάτια, μάς ταξίδεψε κι αυτός το ίδιο καλά. Με το πάθος του, τις ατάκες του και τις δικές του αφηγήσεις. Όμως χτες η Άνδρος είχε την ευκαιρία να γνωρίσει και να ακούσει από κοντά τον Θύμιο Παπαδόπουλο έναν από τους κορυφαίους στα πνευστά σήμερα στην Ελλάδα. Ήταν μια μοναδική μουσική βραδιά που μας γέμισε σπάνιες αναμνήσεις...

Τυχεροί που είχαμε ένα τέτοιο σπουδαίο ταξίδεμα. Ευλογημένοι που είχαμε ένα τόσο ωραίο μπάρκο με τον Θάνο Μικρούτσικο και τον Μίλτο Πασχαλίδη σε τραγούδια που αγάπησαν τρεις γενιές. Και εμείς είμαστε εκεί φυλλομετρώντας χρόνια και τραγούδια, στιγμές και μουσικές, αναμνήσεις και ελπίδες...

Σπουδαίο φινάλε για ένα αξέχαστο φεστιβάλ. Μια μακριά καλοκαιρινή διαδρομή που μάς χάραξε ανεξίτηλα: από την Μαρία Φαραντούρη και τον Μανώλη Μητσιά μέχρι την Έλλη Πασπαλά και τον Θάνο Μικρούτσικο.

Σημ.: Οι φωτογραφίες της συναυλίας είναι του Εν Άνδρω.

**«Η Άνδρος του Πολιτισμού 2015-2016» είναι μια έκδοση του *Εν Άνδρω*.
Την σχεδίασε και την επιμελήθηκε ο Διαμαντής Μπασαντής.**

Η έκδοση αρχικά είχε διαφορετικό σχεδιασμό και θα συμπεριλάμβανε όλες τις παραστάσεις και εκδηλώσεις των φεστιβάλ 2015 και 2016.

Ο σχεδιασμός άλλαξε για λόγους ανεξάρτητους της θέλησής μας και έτσι συμπεριλήφθηκαν κείμενα και φωτογραφίες που δημοσιεύθηκαν μόνο στο *Εν Άνδρω*.

Ευχαριστούμε τους δύο χορηγούς αυτής της έκδοσης.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Διαμαντής Μπασαντής: διαχειριστής ιστοσελίδας *Εν Άνδρω* (2013-2017). Σπούδασε Οικονομία (B.A) και Επικοινωνία (Ph.D) σε Ελλάδα και Αγγλία. Υπήρξε: Visiting Fellow - Princeton University (1988), Υπεύθυνος Έρευνας Ακροατηρίου ET1 (1992-1994), μέλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Έρευνας Ακροατηρίου EBU (1993-1994) και του Broadcast Education Association USA (1998-2002). Δίδαξε: Πάντειο Πανεπιστήμιο (1991-1994) & Ανοιχτό Πανεπιστήμιο Κύπρου (2012-2015). Επίσης ως επισκέπτης University of Oslo (1992), Washburn University - Kansas (1998), Park University-Missouri (2006). Συνεργάστηκε με το ΕΜΠ (1995-1999). Συμμετείχε σε πολλά συνέδρια στην Ευρώπη (1992-1994), στις Ηνωμένες Πολιτείες (1998-2009), στην Κίνα (2006) και στην Ρωσία 2013).

Αρθρογράφος στις εφημερίδες: Αυγή, Νέα, Ελεύθερος Τύπος, Ακρόπολις, Ελευθεροτυπία, Απογευματινή. Και στα περιοδικά: Τέταρτο, Διαβάζω, Οικονομικός Ταχυδρόμος. Έχει εκδώσει και επιμεληθεί 15 βιβλία: τρία λογοτεχνικά, ένα πολιτικό, τρία περί παιδείας στο ΕΜΠ, πέντε περί επικοινωνίας και τρία για την ιστορία της Άνδρου.

